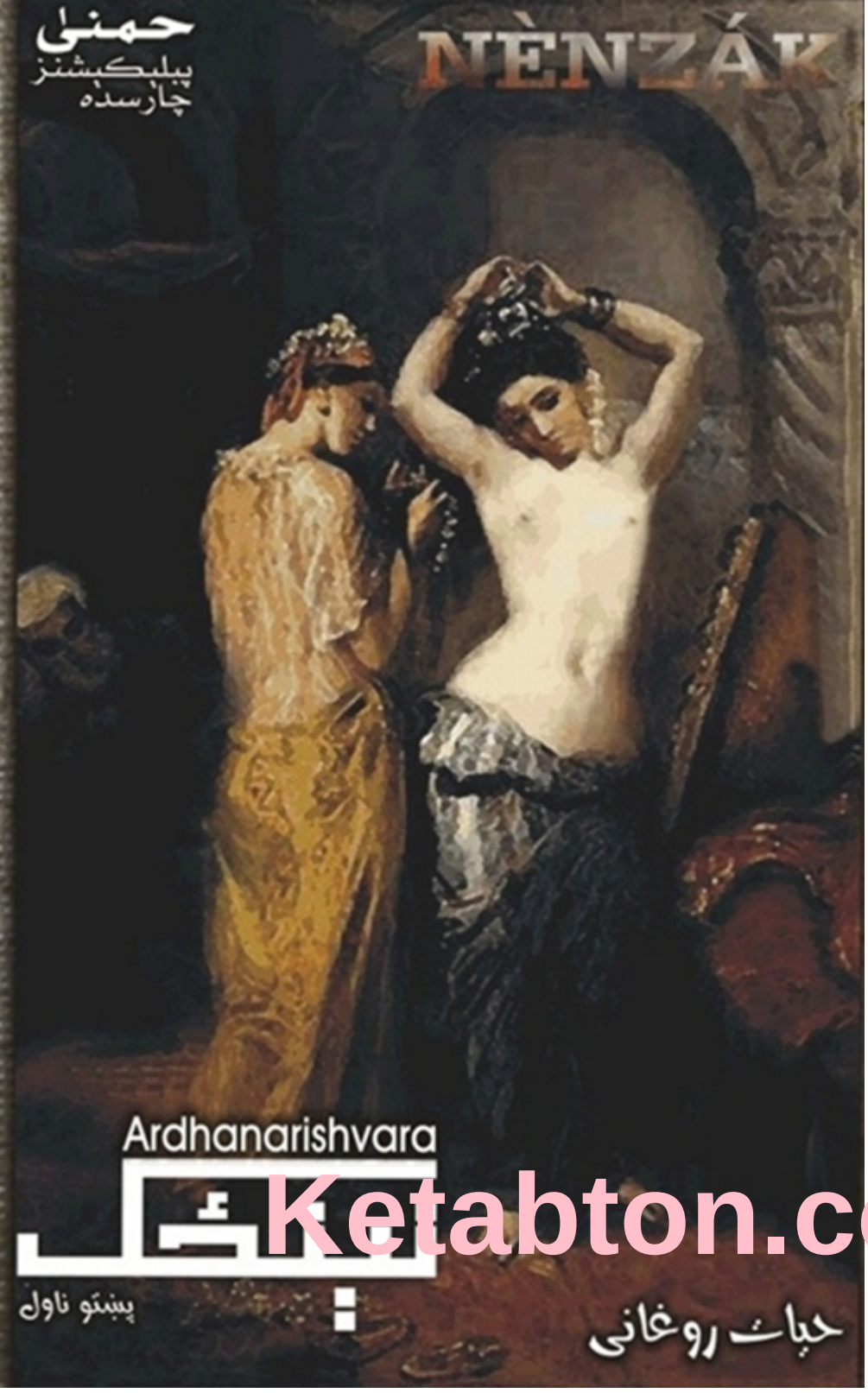

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېل کؤم په نامه د الله چې رحمان او رحيم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

ناول
نښځک
ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	نېنځک (اردهنارېشوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپانه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الریاض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بېعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيناوے نښنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي ټول کردارونه اؤ ليکلې شوې پېښې د يۀ خيال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي يا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو يا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکڅن هوډ باندې اډانه نۀ وي.

يادکيرنه دې قېصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په اډغه نښغه اؤ تر څۀ حده لُوڅه ژبه کښې اؤرولې شوې دي. بايد چې ځلموتې اؤ پېغلوتې ئې لوستلو نه څنډه ؤکړي.

ترڅون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم،چې د هغۀ د پېدايښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په خپل ځان بې د څۀ زُياد اؤ ګيلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

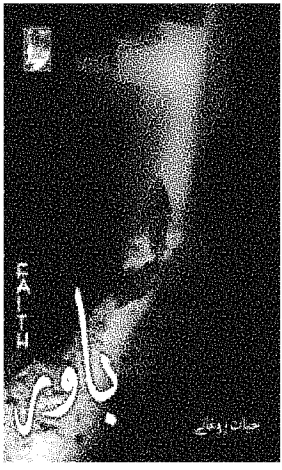

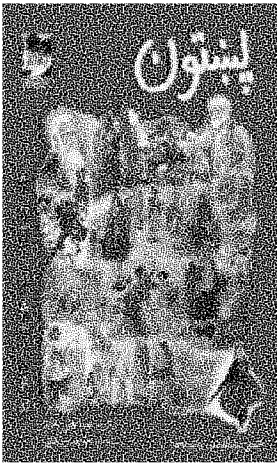

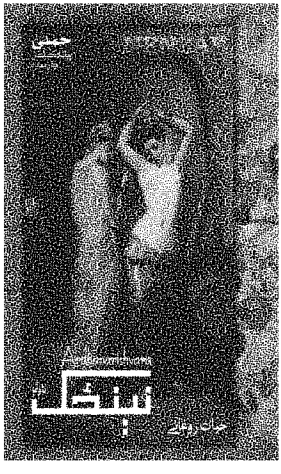

دَ لیکوال اثار

شاعري	دَ لپونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري لیکنې	حیاتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نښځ	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربی ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري لیکنې	حیاتونه ۲	په لاره
نثري لیکنې	اسلام اؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نښځک".....	حیات روغانے
ج	ښځه، سړے، جینی اؤ هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجاً	شېربهادرافتاب
1	شپږمه وړومبې	
12	شپږمه دوېمه	
37	شپږمه درېمه	
48	شپږمه څلورمه	
67	شپږمه پنځمه	
81	شپږمه شپږمه	
94	شپږمه اوومه	
106	شپږمه اتمه	
129	شپږمه نهمه	
154	شپږمه پائیزه	
أ	..... توضیحات اؤ رنا وي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنۍک".....

نېنۍک يۅ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يۅ ډېر ستغ اۅ تريخ رينښتيا ۅ. هغه به څو ځله راغلو اۅ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ۅکړې اۅ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اۅ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ څښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوې، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ۅبورېنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښېې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندۍ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغۀ ځان کښې هغه وخت هم څۀ کار نۀ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغۀ هېڅ لاس بر نۀ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شُتون پوهې په وړومبي ځل ژلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغۀ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښېرنو سترګو کتلي وو، هغۀ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دۀ په پېدایښت دَ دۀ خدائے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغۀ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغۀ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا یؤ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پرې اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دۀ څخه دَ دۀ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کۀ راتلونکي کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کۀ هغه ژوندے وي (کۀ ژوندے نۀ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاوے مۀ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یؤ ډېر سپېځلے روح (سا) دے اؤ خدائے ته ډېر ګران دے. هغه په ما څو ځله حضور شوے دے، دَ خپل ژوند قېصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېرې راکړې دي. زۀ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کؤم، چې دَ ځیرک خپل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځائے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ او هلک.....

ټول مذهبونه او نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار او تندار په شکل کښې او سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي او د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه او شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي او پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یۀ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي او خواهشونه لري..... انسانان دي او دا خبره د روغاني صېب په "نېنځک" او هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د درېم جنس پېدایښت فطري هم دغسې وي او دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو او سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بیخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حیات روغاني "ښځک" مې ژلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځیرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقیقت په ډاګه کیږي، چې "ځیرک خان" پېدائشي د درېم جنس ؤ او ظالمې انساني ټولنې د هغۀ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو او ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځیرک خان" سره څۀ ؤ نۀ کړل؟

د روغاني صېب "ښځک" چې لولم، نو بیخي را ته محسوسیږي، چې روغاني صېب لکه د "ځیرک خان" په زړۀ کښې ناست وي. "ځیرک خان" څۀ غوښتل او څۀ ورسره کېدل، روغاني ورور بیخي په داسې بڼه لیکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کیږي نۀ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځیرک خان" یا "زرکې" پخپله لیکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخیري سره د "ځیرک خان" قېصه په داسې زړۀ راښکونکي کلیوال انداز کښې لیکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زۀ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور یوه ښېره لیکلې، کۀ رواج شوه، نو له دعا کمه نۀ ده، یعنې "په دوزخ پسې ړنده شې!". بیا په یؤ بل ځاے کښې یوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نۀ کړې، نو "میږې درباندې اړمیږي". پښتانۀ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي څاڅي. لکه د "ځیرک" یا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کلیوالې کورنۍ خبرې ټولې لیکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نۀ وي او دیسي علاج کوي..... د مُلا څانښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چیرې ترڅ، تعویزونه ترڅ، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانګټرګۍ او بیا د حکیم صېب پوښۍ او بیا د "ځیرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نایښې "مشکۍ" رول او بیا د هغه کوټې بیخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسیږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تي ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتیلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده او ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېرېدلي دي اؤ بيا د ژړا غږ اؤ دغه غږ سره د بانګ غږ د "ځيرک خان" زېرون له يؤ سپېځلے ټرون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانۀ د خپل ماشوم د زېرېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرميږي، د "ځيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نۀ ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېؤ کول، سپيلني لوګے کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غوري لېږل اؤ بيا د "ځيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډګی، د ګوډيانو وادۀ، پټپټونې، شلغاتي، ناوې ناوک اؤ بل يؤ ښکلے نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واؤرېدو "کاروبه". روغانے ورور را ته بيخي سوچه کليوال سړے ژبرېښېدلو.

د "ځيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کيږي اؤ د سياسي خطا ځپلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راتګ اؤ بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول اؤ ټولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي اؤ مسلمان مسلمان له اؤ بيا له يؤ بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش اؤ کړۍ ئې دغه ځاے ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پټې پکښې لوړې ټوکوي اؤ د ناموس خان رېښتيا چې کالوسر ګوډ اؤ اوبۀ خورې کول خو بيا ګوړه منډۍ ته ورل اؤ د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل اؤ بيا هغه فني ربط اؤ ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې کۀ دا ځل فصل ښۀ ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نۀ شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوږده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي اؤ "ځيرک خان" په معجزانه توګه ژوندے پاتې شي اؤ پلار اؤ مور ئې مړۀ شي اؤ د "ځيرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغۀ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېرېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په وړومبي ځل د "ټبنځک" په شکل کښې ښاغلي حیات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع اؤ د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوی ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب لیکل اؤ تحقیق کول د یؤ انسان په توګه ستر خدمت ګڼم اؤ د انسانیت په درډونو درډبدونکي انسانانو ته ئې ستره اؤ ارزښتناکه ډالی ګڼم.

په درناوي
فضل حکیم عندلیب
تالاش (دیر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يۀ سوال زۀ همېشه ډېرې بې ترسۍ سره سکونډلے يم اۀ هغه د "درېم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اۀ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ژلوستله، نو حيات ته مې ژوې، چې ستا په دې "ښځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ژغواړي) د دوي د بخښنې لاره کېدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" اۀ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اۀ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اۀ بې ازارۍ په عوض کښې بغېر د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ژکړي، نو په مونږ به څۀ تېريږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اۀ سپک نظر پېژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما اۀ حيات منځ کښې د وروروليۀ رشته ده اۀ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اۀ لېونتوب ايښے دے. د مينې پورې لېونتوب اۀ لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اۀ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اۀ د نوۀ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قېصه لوستلې ده اۀ داسې مې ګڼلې، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پېدا کېدل اۀ بيا د ځيرک خان "زرکه" کېدل اۀ بيا د قېصې پايه پورې د پنځۀ څلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قېصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اۀ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه

شېربهادرافتاب

کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرومبی شپبه

یا خو هغه ورځې وې، چې پخلیځا ے ؤ کۀ انګنې، غوجل ؤ کۀ مُنا، خو قمرو خُواره پرې پرُه وه اؤ یا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پُرې مشره مور چغه کوي،
"یه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نیکۀ ورشې خُوري، چې "کشې کشې" دې راخستې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره دربانديې میږي اړمیږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خُواره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه څملوي. ښکلې لکه د نور کله وُرندار ته د دواړو وُروځو په ړق اؤ يؤ وښکي تپکي ورکړي.

د جوغړې مُلا څانښتونه وو، کۀ د سپدانو باچا شُنه چيرې کښې په سُپين تار تړلي تعويزونه.....په ځانګوبابا کښې ځوړندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لُوي ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې..... د بمبل حکيم پوښې وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوايانې؟ هر څۀ چې وو، خو په يوولسم کال د قمرو پښه دُرنه شوې وه.

انګې کښې کټ کښې قمرو د وړوکي د پاره بنښن بنګلو. د کټ په پُيارمه ښکلې په کاربډ د پرتوغاښ تارونه نڅول اؤ وُرندار کټ کښې يوه پښه کوتې کړې بله ښکته ځُوړنده کړې د بينګلو نه توپې اؤ لکې غوڅولو کښې بوخته وه.

"پتنوس دې خُدا ے په خبر کړي، دا د بينګلو ورځې دي؟ (تندے لړ بوټ کړي) خُدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دي. (سا واخلي) يره هلکه خو!"

قمرو څۀ خيال د ګوتې نه نيولې وه، د بنښن سيخونه يؤ بل ته غاړه وتلي په ځاے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې يوه ډېره نيازبينه موسکا نڅېدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دواړو شونډو کښې نرے غوندې رؤ شوے ؤ. دغه رؤ سره د هغې څېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې وړوکي غوندې چؤدي کښې چې د رنړا وُړانګه په زور ځان ټومبي.

"قمرو! په زمکه څۀ ستوري لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکونډله اؤ هغې یؤ ځل نیمې شپې له ښکلې ته اؤ بیا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو لیدلو سره ئې نظر د ولاړو سیخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسـ سـ سې"....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کاږه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"یه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکی کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو یوه ورځ به دا ګډډے در په ګډډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ریښتیا وه. قمرو به زړۀ خامخا خُوړو. په یوولسم کال راغلي زیري ته ئې اؤکر بې ځایه وو. هغه په زهړون وهړېدله، خو زهرے په وهره زورور ؤ. دغه زیري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بیا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه یؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نُیازبین انځور کښې لیدلو. په وُرنې کښې د نُغښتي نازولي ماشوم پستې شونډې د هغې په تي پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نُیازبینه مُوسکا نخوله.

"تنکی نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُورېدو ګُورېدو دې بې وخته....."

د تندار ښونې ته د ور کړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاتې سا مور له په راتلو راتلو کښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

یؤ کړینګے غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سُخوندرې په ټوپونو اؤ دُرینجقونو مابتې ور ته رسېدلې وه.

(میرګاتې یؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنے پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کښې نیولې غوټې پسې نُخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو وړو په خُوښه یؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاتې له پلار هم چرته څۀ راخستې نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د تُرخ جېب کښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستې وي..... (دا ببله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بډه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل ځُوي میرګاتے نوم پخپله ایښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو یؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کړینګې غږ سره چې مابتې په دُرینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غږمب سره ئې خپلې واګې رابنکلې.

"په رو یه دُوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګې سړۀ شي. بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبې لړه پیکه شوې وه، بیا قمرو په څنګل ټپلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرګاتي له شښتنې سره ځلوبی هم راوړې وې، چې لکه د بنجاري ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبے ترې مابتی د پاره نوي ټوکي راووتل. مابتی ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وُرندار اؤ ښکلې ته ئې سُتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونی کېږه ورته مۀ! دومره خُوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتی سُکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خُوښه اؤ رنګونو دومره پوهیږي، چې د کلي جُونې د مابتی د پاره د ناموس راوړي رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود څادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره ږېؤړی، بنبن اؤ جورابو سره رمبے، چاریګي، ګاؤنے، قولبې د پاره کُوري، رنګولېټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود څادر یا اغوستن راوړي دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلے پاتې شو.

"په دوزخ پسې ږوند شې! زما څادرې لږې دي؟ یا د دغه پاراموخی جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سړے کړے دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئیلي نۀ شو. غلے به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانګ سره ناموس خان جومات ته روان شو اؤ پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د یؤ ګټ نه نیولے کور ته ننوتلو.

"خبر نائبکه!"

په ور کښې پانوس په ناموس ټک ؤکړو.

"جومات ته راځه!"

لاس ورکولو سره ناموس ؤوې.

"د جومات ورته مۀ وایه! ګډه ده. اوبو نه وهریږي. یؤ دا ببلماځه دے اؤ یوه ئې هغه بدري جماله".

دې نه اګاهو چې مشرې مور ببلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې تري خبره ؤترورله،

"موري! دۀ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چټک ؤم. دا دې پوهه کړے نۀ دے".

"دوزخ پسې ړنده شې ښکلې! ؤچه لخته ئې، وندنے درنه نۀ کیږي. تۀ اؤ دغه پتنوس یوه شاډوله یئ، ګډهږئ شا په شا، خو پرق له یؤ ځاے کهږئ".

مشره مور د ښکلې سره ډهره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نۀ ده. خپله ورهره ئې ده. ښکلې ډهره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقیس، مشره نږور ئې خوږه ده اؤ قمرو ئې هم خوږه ؤګڼه، ځکه چې د ټرورځې لوړ ئې ده. قمرو له خدا ے ډهر ښائست ورکړے ؤ اؤ دغه ښائست سره ئې خوي هم داسې ؤ، چې د مشرې مور خپلو نږوریانو کښې دغه د سترګو یخ اؤ د زړۀ ټکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشري مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بیا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دُوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دُیارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلې غُبرګوني وو. دغه وخت خُوباني ایله د څلوېښتې نه ډډې نمانځي کړې وې، چې د سُترې ژوند اُوږد مزل ته یوازې شوه.

د مشرې مور یکي یؤ ورور نمبرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمبرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنیوله. قدوس به ورسره کښتونو کښې سر خُوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځیرک ؤ. ناموس به یؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وُراني. ټول اولس نمبرګل ته په دُرنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اینبودلو څۀ؟ دنګه څُواني، ډکه ځاندره اؤ رنې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کُوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سُپینو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کیږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د دیارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئېل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان وریاد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زُغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کښې باد کړو. پانوس يا ګُلۍ به ئې سينه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،

"الله مې دې پردې ؤساتي!"

د خاوند په مړينه هغه کونډه شوې وه، خو د نمبرګل په مرګ يتيمه شوه. نمبرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر ايښے ؤ. نمبر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ ېُياسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جيربه په ايجاره ساتي. د خپل کور څښتن دے. داسې ايجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټېکټر هم واخستو. اوس ئې متور ګرځوي اؤ کله کله پُرې پانوس هم متې ګوري.

"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خبره سره د ډنډې د خُوا د بوال به سراسر د خښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"

"کوټې به هم پخې کړې".

د قدوس خبره مشرې مور په نيمه کښې ؤوهله.

"موري! خُداے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار ښپاريان خو بنياخبل دي. ټول کال په کرونده، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په ربېلو ئې هغوي مارۀ شي".

قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کښې قبصه کوي،

"يۀ چتے ؤ، يۀ پتے ؤ، د نانې ګنګنتے ؤ، په خَټه کښې نُخښتے ؤ. يوه ورځ چتي ؤوې".....

"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سړې بيزې قبصه ؤکړه!"

مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورمرو د سړي بیزې قبصه کوي، ګنې بیا وروستو مابتې د میرګاتې غوږونه راکاږي.

چغمټ لا وړوکے دے، خو د اوس نه په ولاړه میتیازې کوي اؤ څوک ورته څۀ وئیلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمټ اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به خُوند هم نۀ کوي. د چغمټ پلار نۀ چا ته سر ټیټ وړے دے اؤ نۀ ئې د چا لُوار غږ ته غاړه ښکته کړې ده. دغه هسکې غړې هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لادومره دُروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړې کړه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نُغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مُړۀ سُکارۀ بیا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سُپرغې ویښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکې موسکې سترګې څېلمه شي اؤ هم دغه شېبو کښې د هغې په وینو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ژوشنیږي. چغمټ هغه وخت خړپوسې کولې.

کله چې مشرې مور مابتې ته وئیلي وو،

"..... بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"

نو دغه وخت ښکلې لږه پیکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤربدلې خبره وي اؤ بیا هم هغه د ریښتیا منلو سره په اوچته موږه کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب یؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وینه منلې ده، کومه چې تړې د وادۀ په ورومبې شپه ژغي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د ښکلې دغه پړده په څۀ ډول شلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سړې نیولې وې. هغۀ خو دړې کانې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښۀ اؤ د خپلې مور سپارښتنې ورته ؤدرېدلې. یوې مېاشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نۀ ؤ. بیا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نیولې وه،

"زۀ پرته ؤم. ځان له مې لاس یؤړلو اؤ خُوند ئې راکړو. بیا چې لږ وخت وُروستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وینې غوندې رنګ ؤ. مړځپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بیا داسې ؤ نۀ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نۀ ده" اؤ په الله مې دې قسم وې، کۀ بیا مې دغسې کړې وې. ما دې پیربابا ؤوهې، کۀ بیا مې کړې وې".

د ښکلې خبرې نه زیات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانۀ په خپلو سترګو لیدلو نه هم اؤړې، کۀ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا لیدل تېر کېدے شي). هر څو کۀ سائنس څرګند کړې دي، چې دغه پړده ډېره نرۍ وي اؤ ځنې وخت څۀ ټوپ، دُرُوند پېټې پورته کولو یا په زوره غږ کولو سره هم شُلېدلے شي. باید چې د خُپلوی کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې خُپلوی، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژُواک لاړه باندې ځان پوهه کړے شي. خُپلوي کول د ژوند پُرېکړه وي، اؤ بیا داسې ملازې اؤ سپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کۀ وګړے (هغه مېرمن وي اؤ کۀ مېړۀ) د تړون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته ټولنه خنډ کیږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډې د ژوند ټولې غلاګانې خپلو بڼګو اؤ بڼرندو سترګو کښې رانغښتلې وې اؤ هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي ځوړنده باندې نۀ توربښنه وينه وي اؤ نۀ ئې ګېډه کيږي، چې اولس به پرې پڼړه ژوائي).

د ژوبل شوې ځانګې غېږه کښې د نوې غوټې د ټوکېدلو ټوان د ژوند ټولو نه لويه پېژندګلو ده اؤ د مړاوې شوې ځانګې غېږه کښې د غوټې د ټوکېدل د ژوند ټولو نه لويه ناشونې ده. ناموس خان اؤ قمرو اؤ د ناموس خان اؤ قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور يا خوږې غواړي اؤ پلار د سپينې ږيرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پؤړۀ چې ناموس خان پلار شي اؤ قمرو مور شي، نو سپين سر اؤ سپينې ږيرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي اؤ څۀ به ئې د ژوند د خندا ګانو رنګونه ؤويني؟

بيا هم ژوند د هيلې په اسره سا اخلي.

مرګ د هيلې د نيشتون نامه ده.

د مرګ اؤ ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.

هم دغه وګړے د مرګ اؤ ژوند په پوله ولاړ ريښتيا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوبمه شپبه

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خُوره ده. شُپې تهول زُوړې خپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خُوا سره جوخت کټ کښې د پُروت ناموس خان لاس نیولے دے، چا چې د قمرو کمیس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خیال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لوېه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زهٔ ورته هم ښه تکړه يم. دا تهٔ ځان له په څهٔ زړهٔ خُوري؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خُوځېدله، خو

"مهٔ خُوځه! ـــــ زهٔ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول اېښے د هغې شا ته ځملاستلو. هغهٔ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ژنيولو اؤ چې څنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغهٔ پتون ته ژنيولو، ژئې وئېل،

"په رو نېکبخته! (موسکی ستړګې ئې هغهٔ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زهٔ هسې هم سبا نه کور ته نهٔ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟"

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغهٔ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي نښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نهٔ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله خُولی وړه ژبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زُوړ خُپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خُوږي اؤ نُیازبیني کوکې کله کله سا اخلي.
مشکې د کلي ناپکنه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نزدې نزدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے. هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېریږي. چې نمر څیره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سُوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازیګر ځامورہ هم د خپلې لُور لیدلو له راغلې ده. هغې درېزه پتیله کښې سُوچه غُوږي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګۍ، د جُوارو وُړۀ، د پیشتري سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سُترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زورورې! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جینې وي. د قمرو ډکه ځولې د دې کور وداني ده. شکرونه کوئ، چې الله په کلونو پس دغه زېرے ستا په لُور ؤکړو".
(مشکې کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلې اؤ ګلې همځولې دي. دواړه چې سره یؤ ځاے شي، نو بیا د هغوي قبضې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو درېمه ورځ ده، چې د دواړو غُوږونه په چپیا پسې کانۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلې اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلې سره د ژبې بډې رانغښتې دي. وُرندار پخلیځاے کښې په غُبرګو نُغرو غټې پتیلې د اوبو ډکې ایښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دي دوزخ پسې ړنده کړه! (د مشري مور دې خبرې سره ټول کور غُوږونه څک کړي اؤ بيا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې اړم شي) يه مشکی! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکی تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شپې وُروستو مشرې مور غږ ؤکړو،

"بلقيس!!!"

اؤ بلقيس چيرې اؤ بُرستن نيولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په ټُللو کښې بلقيس څۀ ؤوې اؤ هغې پانوس ته غُوږ کښې ګنګوسه ؤکړه. پانوس د ښکلې په وېنا کور نه ؤوتلو اؤ څو شپې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکيانې د ؤنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلی د چيو پياله هغۀ له يؤړه. دغه وخت ښکلې مابتی سره څۀ خبرې نه دُوړې څنډلې.

د وُرندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کيرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکيانې، شپوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چرګو قۀړتارے کوؤ.

سُټرې قدوس خان اسمان ته سترګې نيولې خُوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وُرندار په وېنا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شپې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلې غږې کښې پروت وړوکے ښکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلې پښو ته مابتې د یخنې نه ړچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغري پله تلو کښې ایله د انګنې منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غُوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګنې نیمې نه بیا سُتنېدله، د "اللهُ اکْبرُ" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کیږي، خو تنني بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتې ؤشوه اؤ بیا بلقیس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپانې، مُیاشتنې اؤ ډائجسټونه ویني، هغه لولي. ځکه خو د وړې کورمې خبره کوي. کمیله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې ښکلې پُښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ژمنل.
څابنتي مال ناموس خان کور ته دننه شو. ښکلې پُرې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتې پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګڑندې هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګنې کښې ځامورې، مشکې اؤ مشرې مور سره ناست ؤلیدلو، نو ببرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتې ور رسېدلې وه اؤ ښکلې ور ژرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې ښه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېسې اخلم، نو در به کړم".

"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غوندې کښې) پېسې نۀ اخلم. ښۀ ښکلے د دنګو پوندو پېزار به رالہ راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پُرې وي".

"(ناموس خان خپلې خُوښې وُرېږې ته څۀ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وې؟"

"ما اؤ هغۀ بهر یؤ ځاے ؤځښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زۀ ځم، خو چې هغه".

"ښه سور کښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته څوک نۀ پرېږدي. تۀ راځه کنه".

"نه نه! زۀ ځم. غټ لالاناست دے اؤ بیا به مابنام یا سبا راشم".

څۀ خو هسې هم د قدوس کور کښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نۀ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکې ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.

"ناموس لالاکښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"

"هو! شکر دے، د وړوکي کاکا غوندې نۀ دے. میرګاتے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".

ښه شوه، چې مابتې خبرې سر ته رسېدلو سره پښې سُپکې کړې، ګنې ښکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په تُوتې جوختې سُکونډاري سره ښکلې خپل تاؤ لرې کښېنولے ؤ.

"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"

د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلې اؤ پانوس خان ړقولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ژوشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پانو کښې ئې کاکے نُغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچې کټ کښې ئې پرېښودلو"، پانوس زیاته کړه، "لکه څنګه چې تۀ وې".

"اؤ پلېکته چنګه وي؟"

"پرښته د مابتیۍ غوندې وي".

مابتیۍ د خپل کاکا په ځواب موسکیۍ شوه، خو د میرګاټې بلې پوښتنې بیا بُرګه کړه،

"بیا کو به پلېکتې په مونږ چُکوندالې هم لګوي".

(هاهاها! مابتیۍ هر وخت فردوس ولې سُکوندې؟)

موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه دري ورځې کور نه بهر ؤویستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خُلۀ راؤسپړدله،

"تۀ د هغه وړوکي لیدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غُواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"

هغۀ د هر چا خُلې نه د خپل خُوي د ښکلا خبرې اؤړېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو. مشره مور، ګُلیۍ، مشکه، ځامورہ اؤ راپوړیۍ ناستې وې. د ناموس لیدلو سره قمرو خپل مخ بُرستن کښې پټ کړو.

"مور! کاکے لږ وینم؟"

"مور درته لوګے شه!"

(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤړېدلې خبرې ټولې ریښتیا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څادر کښې نغښتے وي. داسې مئښنه، نازولې اؤ سپېځلې موسکا، لکه چې سپرلے د لوڅې ژنې په څانګو ګلونه ژوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د ټولو نه ښکلې، نیازبینه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپیو ته لاس کړو. یوه ئې مشکۍ اؤ یوه ئې راپوډۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ژوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوډۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان څانګ څانګ کړے ؤ. دلته دې څۀ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ څۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ژتخنوم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر څۀ نمړۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت یؤ لاس په ماشوم اینبے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وُرندار دې دربانديې څۀ ژخوري اؤ بیا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئېلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاړه نیولې وه.

"(مشره مور ځیرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت څملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نیسه اؤ خُلۀ کښې ئې ورته ږده!"

د قمرو غېږ کښې وړومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې ټولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغۀ وادۀ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغۀ نه تپوس ؤکړو اؤ هغۀ ځواب نۀ ورکولو. څو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"یه کور وُرانیه! یؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدۀ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تۀ ؤوایه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤربدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلي وو).

خپل وادۀ کښې د نکاح د ښه کولو تُوان نۀ لرونکے مُوندر بیا د یؤ خپلوان وادۀ کښې په مړدکي مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نۀ ایښودله، ځکه چې یؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کۀ د ښائست نهه نوي ښېلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ښېلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست یوه کرښه هم هغۀ کښې ځان برخېره کولې نۀ شو. د هغۀ تورو سترګو کښې زُیړ ګاتې ښکاره وو. غاښونه ئې یؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څۀ ځاے تور، څۀ ځاے زُیړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلي ئې لکه د څمڅېرې د خښتې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سُتغه وه. د هغۀ د سړیتوب کۀ هر څو کلي کښې د جغ څوک نۀ وو، خو دغه برخېره پېلامونه د هغۀ خُپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغۀ په خټه نۀ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړۀ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خُلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د څمدوړې د پاره د خُپلوی راتلو کښې لُوې اټکل ؤ اؤ یوه ورځ د مُوندر خُپلوي د هغوي کره ورغله. د څمدوړې تلونکې ځُوانی ښاپېرې د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر څومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چرچقو ؤ اؤ څمدوره چې څومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې یخه وه. د مُوندر خُوا چرې هم د څمدوړې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خُلۀ د حیا په پلؤ تړلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د څمدوړې مور به هم دغسې یخه وه، ځکه خو ئې پُرې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د څمدوړې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پُرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د څمدوړې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د څمدوړې غوندې تۀ یخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ څمدوړې تۀ پرېښودې یا ئې تا سره غُلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پُلنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زُیړې چُوچنی سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خُپلوی تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ ټولو نه لویه ښکُلا وه اؤ بیا چې مُوندر نۀ ؤ، نو څمدُوړې ته د هغۀ یوه یوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر څومره ؤ، مُوندر خپلې شُپې ورځې د څمدوړې د یخ خُوې سره تېرې کړې. څمدوړې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چینه لیدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سُپینو پوستکو کښې نۀ وه. د مُوندر ویشتونکے ډېره مُوده وروستو په ګوته شو، خو اوس پُرې د مُوندر د پلار اؤ وُرونو لاس نۀ بر کیږي. دغه خبره به راتلونکي ته پُرېږدو. دومره ده، چې څمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.

اوس شل خُلې وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چارا ببل ببل نومونه په یۀ اړې، یوه سا اؤ یۀ رنګ وئېل. چې زُوړ ډېر شو، نو یۀ غُرمب سره هر یۀ غړ پخپل پخپل ځاے پښه نیولے شو.

"تق پُولی ۀچۀده اؤ سر نښې ۀترۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه ۀکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره ټولې سُترګې په ناموس خان اتنې شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زُوړ ته تر بدلے ناست ۀ).

"ځیرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په خُلۀ کښې نیولے ۀ. چا ته هم برخېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ لیکلے ۀ اؤ هم دې وخت ته ناست ۀ، چې خپل ځُوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لُوي کړے ۀ. په دغه نوم د هغۀ سُود کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤربدلو څو شېبې په یۀ ناپ ناموس خان ته ۀکتل. هغۀ دواړه لاسونه یۀ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ۀنیول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سُترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه ځملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رنې اوښکې ۀځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان د ناموس د کوچنیتوب یوازینے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جینوټارے" وئېلو، د ځیرک خان د وېرې نه قړنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه یؤ بل نه بغېر کنډم نښکاربدل. ځیرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لوېږې کودالہ ببلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځوے وئېلو. د پلار د څلي اؤ د دوي د کور منځ کښې یوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځیرک خان تود خویه. خبره په خبره غوڅول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ څلي ته سترګې نۀژنې کړې، څوک چې د ژمي یوه یخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب یؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نیمه خوا اؤ غلے دېوال ته ځوړند دے. د موسمونو څومره نیازبیني سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځیرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه یؤ مړي سره ډېر بې څوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې یؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځیرک مور لیدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځیرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بیخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې تړې بیخي نۀ دي خوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښېږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلے، لکه خُول راتلو نه وړاندې چې سیلې سا ژنیسي.
د ځیرک خان شونډه چې شُنه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سُپینو شوؤ څنو بیا په ستر شوه. دا ریښتیا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځیرک خان سرتېزې نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا خُوې ته د کونډې خُوے. په هغې "د ځیرک خان مور" نوم کېښودے شو.
یوه ورځ ځیرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مینې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پُرېښودله. د مړې خاؤرې وړې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُدائے د ورکړې ټولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رنړو سُپینو اوبو سیندونه پکښې چاپېره بهیږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غړۍ شُنۀ ولاړ دي، خو بیا هم د صنعتونو نیشتون د دوي په خاؤره دا وېنا ریښتونې کوي، چې "خُدائے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي مارۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواریکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بیا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دیارۍ له لاړل. څۀ هلته پاخۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلي نۀ وو. په ځیرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلي زړونه راټول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلي کښې ناموس بیخي یوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژدرېدلو (ځکه چې دغلته به زياتره هغۀ ځيرک سره خبرې کولې).
هغه خلې چې د ځيرک خان په سُوک غلې وې، اوس د ناموس سړيتوب د ملنډې نه ويستلې وې. دغه مُوده چې مُياشتو ته ژرسېده، نو د ناموس زړۀ د خپل خوږ ملګري ليدلو ته ډېر لېواله شو. مازيګر جومات کښې نمونځ پسې هغۀ د ځيرک د ليدلو دُعا ژکړه. نيمګړې دُعا زر ژنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځيرک راغلو ـــــ پخپلو پښو نۀ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نۀ، د يۀ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نيمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پُلنو لارو اؤ لويو دنګو مانړو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نۀ پوهېږي. د سياستمدارانو سترګې يۀ بل ته بُرګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه يوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتنې ژکړو. د بې وسو اتۍ ژسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ژچقولې شوې. د وژنې اؤ وُراني د يوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځيرک د مور ستر يۀ ځل بيا مات شو.
د خپل پلار قبر سره خُوا کښې هغه ښخ دے. د هغۀ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مينې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نړېدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغۀ قبر لېۀ کوي اؤ ګلونه پرې خُوروي. کۀ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ژنې نه د لارې پله د مامدين کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځيرک خان ښخ دے، نو بيا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخارو ژپېژنئ، چې دا د ځيرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځیرک خان" نوم اخستل څۀ وو، چې وړومبے "ډېر ښۀ دے" ورته ښکلې ژوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځیرک خان څوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې څۀ ځاے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې څوک ورته "ځیرکو" وائي؟"

مابتې خپلې اند ښښې څرګندولو سره ټولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځیرک خان" ژوې، نو "ځیرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړې، چې د پلار هغه بغرې ئې په ټرښځ کندې کړم".

(یره چې یؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړې کښې اخستې د قدوس خان دوې څپر ته راغلو. د کلې څو وګړي هم دغلته ناست وو. قدوس خان سپین اغوستن اغوستے، سپینه خولې په سر اینښې پرانستې لستونې ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وریژو له؟"

د قدوس خان په ځاے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتریه! ستا غوندې څنګل مې مخ ته نیولے نۀ دے، د بونجې پوزې خو به دا منې، چې بوې زر راکاږې. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته یاد شول، چې بل مسلمانول غواړې".

د پرځند کاکا قېصه به بیا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځیرک خان نیولے کور نه څپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد ېخوا ئې کړئ! اوس به ئې درله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نيولې پرځند يؤ نظر ځيرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خُلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بيا چې کله ئې پچې ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بيا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځندکاکا! شُړق تړې ؤباسه! برسنډه به پرې ؤخورم، بيا به ورته پسخېږې".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځندکاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدائے نبۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګيله هسې ځان مرورول دي".
"پرځندکاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان يو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سُتنيږي اؤ نور تۀ نبۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدائے دې سپے سړے نۀ ګنې اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئيلي وو، چې د پرځندکاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې ټول د هغۀ د خُلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس خُویه! څه ګنې بیا دې تېرۀ کؤم".
میرګاتې خُوار نتداره کوله، خو پرځندکاکا ئې د پلار تؤدۀ په هغۀ سارۀ کړل. هغه هم په ریښتیا ؤتښتېدو.
"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کمیس ئې بدې کوه! چې خُرپ تُرې ؤباسم".
راپوږی بانديې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د خُوږو وریژو دېګ پوخ کړے دے اؤ راپوږی تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،
"اؤ زۀ پنا ولاړه یمه
هلکه بلی مۀ نړوه!
لیدې مۀ نۀ شې"
وادۀ کړې ورسره پُرقې وهي. ناوادۀ شوې پُرقو سره څۀ خیالي نړی کښې هم وُرکې دي. د هغوي روح هم یؤ بت ته دغه وائي،
"مینه کښې تا نه کمه نۀ یم
(هلکه بلی مۀ نړوه!)
خو وړه نۀ یم، چې به کلي خبرؤمه"
بیا لړې ګاګیرې شي ـــــ پلار، ورور، ټوپک، مرګ.....
پښتنې مینې تل حبس کښې وي.
پښتنې جذبې تل د وېرې سُیوري کښې سا اخلي اؤ بیا مُړې شي ـــــ پښتانۀ د مینې په اسره ژوندي وي اؤ په مینه مُري.
راپوږی: "یار مې د جنګ نه په شا راغلو"
ګنې خُلې: (هلکه بلی مۀ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوږۍ: "په پرونۍ ورکړې خلۍ ستومانه یمه"
وړندار هسې په خلۍ وائي چې،
"راپوږۍ! اوس د خبر ختم ژشو او تا بیا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۍ ټړپکې وهي).
"دوزخ پسې ړنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۍ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوږۍ غږ ژکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ژغړنګوه!"
راپوږۍ: "خولګۍ دې خورم، نۍ پرې مړېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۍ نړوه!)
راپوږۍ: "نېکبختې ټوله را په شا شه چې دې وړمه"
او "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ژشو،
"مړه مۍ شې راپوږۍ!"
راپوږۍ: "تا په کوڅه کښې ټوخې ژکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۍ نړوه!)
راپوږۍ: "زۍ په مستو ککړه خلۍ در ژوتمه"
راپوږۍ: "د نغارې اواز دې راغے"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۍ نړوه!)
راپوږۍ: "د وړې لُور سره د کټې نه پرېوتمه"
راپوږۍ ته مشرې مور وئیلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ژدریږي. دغه تژدوښه کښې د وړندار سترګې په مابتۍ ژدرېدې. مابتۍ او مونږ جره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې. مابتی ځپله شونډه چیچله اؤ یؤ لاس ئې خپل لُوخ سر سره د مونپجرې په اُوږه ایښے ؤ. د مابتی سترګو کښې وُرندار پېغله تنده ژلیدله اؤ مخ کښې ئې د خندا ټولې کړښې ژورې شوې.

"مابتی!"

"مابتی!"

(د مور په دوېم غږ هغه د خُیال غېږه کښې ویښه شوه)

"هں موري!"

"قمرو له اوبهٔ یؤسه!"

د وُرندار دغه وس ؤ، چې مابتی د هغې د خیال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.

ناموس اؤ پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ خُور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ ؤکړو، نو اودهٔ شو اؤ پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبهٔ خُور کړے ؤ، ښکاره خبره ده، چې ماسپخین به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ویښو اؤړي". الله دې پوهه کړي.

ماسپخین نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته موړې باندې ولاړ ؤ، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د ځُوي مبارکي ورکړه.

"ډېر ښکلے ځُوے خُدائے درکړے دے. الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"

ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس ؤنیولو اؤ په ډېر رونړ تندي ئې ټُرې مبارکي واخسته. د ځیرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغۀ زړۀ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغۀ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د خوږو وړيژو دبګ نه څلور غوړی جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکی ورکولې. د خپل تربور سبدګُلي په لیدلو هغۀ خپله سینه د ډېر ویاړ نه پُلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغۀ پستو سترګو کښې کلک نظر بُرند شو. سبدګُلي یوه ورځ قدوس ته وئیلي وو، چې کۀ د ناموس خوښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوے ورکړي. د سبدګُلي زړۀ سُپین ؤ. هغۀ دغه خبره په خواخوږی کړې وه، ګنې څوک د خپل زړۀ غوښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مینې اؤ کړکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانۀ د ویاړ نه په لږه منونکي نۀ وي. ویاړ د پاره هغوي ته د سر بېعه هم ارزانه وي. دغه ویاړ هغه د وینې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وینې تړون هم د خپل ویاړ د پاره غوڅولو کښې د لارې خنډ نۀ پرېږدي.

"نن مو د خبره سره ځیرک خان د یویشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بیا ئې سُپېږمې رابنکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکی تُرور ته وئیلي دي، چې هره ورځ به ځیرک خان ته سُپیلني لوګے کوې. دا دُومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حیرانتیا له په موسکی خُله ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خُلۀ خپله خُلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنیولو (د دغه لاس ایښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خُلۀ ؤباسي) اؤ بیا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځیرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کمیس په ځاے د قمرو کمیس اغوستلو سره بل کټ کښې څملاستونکي ناموس ؤوې،

"وریځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ ورښدې".

قمرو په یؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وریځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورښدې، سبا به ؤوریږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کمیس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېټې شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زیات خُوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکریزې مې په لاس کېښودې، بنګړې مې لېچو کښې ؤشړنګولے".

"ولې هں؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډې ږیره ده. داسې به ؤوایو، چې لږې ئې څنې اوږدې شوې دي اؤ لږ وېښتۀ ئې زنې نیولي دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه رانښکلې نۀ ده. سينه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کين لاس لږ ځوړند شوے وُړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زياتره زمکې ته ګوري. غوښه خبره به دا ؤکړو، چې هغه جينوټارے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غږ کښې قمرو چرې ځان ترے ليدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بيا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپيا خپل سُيوري خُوارۀ کړي وو، چې دې کښې وريځې ؤغړمبېدې. د بُرښنا پُړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپې دغه ګُړز ګُړوز اؤ پُړق پُړوق کښې تېرې شوې اؤ بيا بهر په زمکه د ځاځکو ټوپونه شول.

د ځاځکو په ښُکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُوږدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کيږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بيا غوټ يوه مُياشت ؤورېږي. زمونږ ځيرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حيا نه سر د هغۀ تُرخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکے شو ..... قمرو ته ئې ژکتل اؤ بیا خُدا ے زده څهٔ وخت به اُودهٔ شوي وي.

شُپارِس ورځې جړې ژورېده. د کورونو د ناوۍ خلې ؤ نهٔ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پتو په پُولو ولاړې ژنې اؤ پتو کښې فصلونه مُلاثت وو. د څاروؤ د تشو بُوسو په شُخوند خُلې پخې شوې وې. سُره غرمه به هم د نمر په نیشتون لکه د سُکنې مانښام توره تېرېدله. شپې خو بیخې د ګناهګار زړهٔ رنګ اختسے ؤ. ګړګوړ بابا په یؤ اړ ګُورېدلو اؤ لارو کښې ختې ښې خوشتې شوې وې.

د جړې د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دُرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نیم ژوند تېر کړے ؤ، چې بُرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بیا تیندک ژخورو. ټوله شپه ناوې ژشړېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ژکړو.

"خُدایه! په وخت نهٔ پوهېږم، خو تهٔ ئې په چرګبانګې قبول کړې".

(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ژګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بیا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خیال ؤ، چې لا نیمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نهٔ وې، چې نمر څیره وهلې وه).

"موري! موري! یه موري!"

د بلقیس ګاګیرو غږونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلې ژلیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدایه!"

د بلقیس اؤ مشري مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ وارۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، خُوئېدلے ؤ. نۀ زُوړ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بیا نمر د خلقو سترګې بُرېښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لړې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (خو دغه وخت د سُترې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تیر سره لږ نزدې د تورسرې کمیس ښکاره شو اؤ سېدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې تُړې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځاے نه اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته یؤړلو. د کلي ښځې د قمرو لیدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشري مور کوټې ته دننه کړو. مشري مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کمیس ؤویستلو. بیا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځاے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤویستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه یؤ ټئي ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کانې نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوبغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټینګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاوړې دوي اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله اؤ د هغې غږ کښې پروت ځیرک خان په ښخ خوب اودۀ پروت ؤ).

"هله ورونو راشئ!"

د قدوس غږ سره ټولو د هغۀ ارخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا کړو اؤ قمرو په بڑستن کښې نغښتلې قدوس اؤ پانوس دالان ته یؤړه. د هغې رونړ مخ په خاوړو خړ ؤ اؤ تورو وښتو کښې ئې خاوړې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوټې پله اوړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو تُوان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناویاته نمسي تلوسې د ړنګې شوې کوټې خوا له بوتله. ځیرک خان نۀ یوازې دا چې ژوندے ؤ، بلکې په خوږ خوب اودۀ ؤ. مشرې مور هغه غږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې ځملولو. قدوس، پرځندکاکا، سبدګُلي اؤ پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. ټوله شپه د دُروند تیر اؤ خاوړو د پیټې لاندې د هغې سا خُدا ے زده څنګه ټینګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم ارخ ته ؤ، هماغه ارخ ته کټ کښې ځیرک خان پروت ؤ، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلۀ کښې نیولې وې ـــ دواړه پُښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځیرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې یوه ژړا انګولاوه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځیرک په لیدلو مړې شوې نۀ وې، خو مُړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه شپبه

د کور نه وتونکو دوؤ غُبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپبه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پېنځه به ئې څیرې کړې وه، وریځ ته به ئې وئیلي وو، چې:

"دریې دریې!
د وریځ تورې بلا!
دریې دریې!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خُوښېږې بلا!
دریې دریې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې تربدلې وې. اوس هغې سره يؤ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځپل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتيۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي خواخوږي اؤ زړۀ سوانديد وړوکي ځيرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.

مابتيۍ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار خوښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وينې ؤوېروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتيۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانيۍ شوه، خو د مابتيۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتيۍ ورځې شوې، نو د لوټې پيسکے خلۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتيۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتيۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو، بلقيس خپلې لور سره دغه سر خوږ کړے نۀ ؤ.

داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتيۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېر هغه ځيرک خان بل چا ته نۀ پرېږدي. دغه ورځ ځاموري ځيرک خان غېږ کښې نيولے سُړې سترګې ناسته وه. نن ځيرک خان د څلوېښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغۀ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤوريږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه څلوېښتے نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سُپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره وريژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چنې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي..... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نۀ شو، هر څو کۀ مينه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خُوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسورې کښې نُغښتے تاخ کښې خُوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې يؤ ځل د ځاموري غېږ کښې پروت ځيرک ته ګوري اؤ په سلګيو کيږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به ټرې د خپلو وړو په مخونو ليدلو ځيرک هېر شي. وُرندار به اوس هغۀ له څۀ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (يوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په ټک پک اؤ تېره خُلۀ وخت تېروي (اوس خو پسې ميرګاتې سره د دري مياشتو کميله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غُوا پاځوي؟). باور مې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کۀ د مشرې مور په زړۀ کښې نور د زور څاڅکے وي، چې څۀ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتې، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.

موسمونه په ډډه اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تپڑني..... کله به د ورځې اور وربدۀ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو څرمن څيرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټې اؤ کښتونه لُوخ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.

چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځيرک به مابتې ځان سره څملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتې ځيرک ځان پورې نيولے ؤ. وُرندار د مابتې لخوا د ځيرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو ژړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځيرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځيرک سره د مابتې ډېرې مينې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپينه کؤم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینځلو. کۀ ستاسو یاد شي اؤ د وادۀ په وخت کښې لا د ښکلې نکریزو نه بُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کانې ځندلي وو. هغه وخت کښې یوه قمرو وه، چې د ښکلې زړۀ ئې ساتلے ؤ، دغه زُبادونو به ښکلې چرې هم ځیرک سره کُرکې یا د کُرکې څرګندؤنې ته نۀ پُرېښودله.

د کُرکې اؤمینې په شا خپله یوه قېصه، یوه پېښه، یؤ خُوځښت اؤ یؤ جواز پروت وي اؤ بیا دغه کُرکه اؤ مینه د خپلې موخې په لور د یوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډین کونسلز ایکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤویشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنسټیزه څېړه وه. د دې تر مخه به یؤ مسلمان مسلمان کاندید اؤ یؤ هندو هندو کاندید له ټاکنو کښې خپله خُوښه څرګندولې شوه (یاد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خُوښې څرګندولو واک ترلاسه نۀ ؤ. د هغه وخت د پیرنګي واکمن مُلاټر ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي بریالیتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نۀ ؤ). اتۀ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ..... (خبره به لږه ؤغځیږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خُلې خُوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر څو کۀ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ زېږولي له کۀ هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځُوې پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کربنه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤويشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو خبټه واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کیا؟... لاإله إلا الله" چغه په دېرېشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختیز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګالیان غوځ کړے شول... سُپک کړے شول... د هغوې د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوې په زړونو دغه پرهر داسې بُرېنبي، لکه چې د هغوې په شین ببرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوې زره ځُواکونه هلته سرونه ټیټوي اؤ دلته ځیرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په څلې ګلونه ایښودلو نه سُتانۀ شوي دي. دلته ځیرک خان د مابتۍ په رېښتونې دلاسه د مشرې مور نیشت شتون ګڼي اؤ هغه یاران به د بنګالیانو د وینو تویولو په دغه رېښتوني تور لکه پېغور تر هغې سُوزي اؤ سُرۀ کیږي، تر څو چې ئې پخپل تبر ځان پرې ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ایښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نیمګړتیاوې په ځانونو ویر کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاتې هم اوس په "میرګاتي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اؤرېدل نۀ غواړي. مابتې ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلي خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې اینبسے ؤ. شونډه کۀ ئې شُنه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځیږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤتوکیږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتې ځیرک نه د شپې خُوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تیونه لوخ کړل اؤ ځیرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خُوا خُوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خُوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خُوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بیا هم هغۀ د مابتې دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتې څنګه هغۀ له خپل لُوخ تیونه خلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله خلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اؤړېدلو هڅه ؤکړه. مابتې څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځیرک ؤ نۀ خُوځېدۀ. د خُوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځیرک څنګون خپلو دواړو لښګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځیرک خان څنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپېته شوه. هغه بیا هم ؤ نۀ خُوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاځېدلو. هغه انګې کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ وخت ځان مابتې ته سُپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغۀ پُرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتې دومره سُتغ ځواب ؤلیدلو، نو ځان ته پُړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګُور سیوري ته په زمزم لامبي. دغې پُړې د هغې وېره یوه شپېه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځیرک هم لږ وخت وروستو بیا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے څملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتې ټوله شپه ویښه وه. یؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځیرک له ئې تند ے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پُښېمانې دوه داسې سُپینې، رنې اوښکې د ځیرک په تندي ټوي شوې، چې اسمان کښې ځلقبدونکي سُتوري پیکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتې ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې یوه مور ؤلیده اؤ قمرو د ځیرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سُپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوینځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د میاشت وروستے پېښمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لاد سُپوږمۍ په لیدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډځېدلې.

"زما خو دا جامې خُوښې نۀ دي، (وړوکي ځیرک پټ مابتې ته ؤوې) ما له د کمیلې په رنګ جامې".

مابتې زر هغه د لاس نه نیولے ځان سره بوتلو،

"نه ځیرک خانه! داسې مۀ وایه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جینکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".

"خو زما خو ستا د جامو غوندې خوښې وي اؤ د کميلې د جامو غوندې خوښې وي اؤ د چاچې د جامو غوندې خوښې وي اؤ".

"تۀ راځه، چې رېژېږ، پتاخې اؤ ځلوبې درله راواخلم!"

(مابتې د خپل وس پورې د ځيرک خان په خلۀ د لاس ايښودلو هڅه ؤکړه).

فردوس هغۀ نه ډېر مشر نۀ ؤ. بيا هم نۀ چې هغۀ د فردوس سره لوبې کړې وې اؤ نۀ ئې چرته ليندې لاس کښې اخستې وه اؤ نۀ ئې شينولو له ګوتې وړې وې. تل به کميلې سره په لوبو ؤ. نينګانې، ميرګاتې، پتپتونې، شلغاتي، کوډګۍ، د ګوډا ګوډۍ وادۀ اؤ چيندرو. د کوډګۍ په وخت به هغۀ کميلې تۀ وئېل،

"تۀ به سړے ئې. تۀ به کور ته راشې اؤ زۀ به درله ډوډۍ راواخلم".

"نه کنه، جينۍ خو زۀ يم. زۀ به ډوډۍ راواخلم".

"خو تۀ زما غوندې ډوډۍ نۀ شې راخستې".

يؤ ځل ځيرک لوبو کښې په ستړې سا وئېلي وو،

"دوه ګوتې څانډې"

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے ؤ اؤ د هغۀ ځنګون نه ښورګ اؤړېدلے ؤ. د ځيرک نه زيات کميلې ژړلي وو اؤ د ځيرک په سر مابتې ميرګاتے سم تپولے ؤ. تر دې چې ښکلې اؤ مابتې پرې خلۀ هم وهلې وه اؤ دغه ټريخوالے تر ډېره د دواړو منځ کښې ؤ.

د هغۀ کړۀ وړۀ خپل پلار نه خوښدلي نۀ وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتۍ په کور وه. د مابتۍ وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بيخې نيمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دوېمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند کښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه خلۀ. د هغۀ نه هغه ځادر رابښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې دننه جينۍ په ستر وه.

ګليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پېغله لور ميرزادګۍ پېريان کښېناستل. وړومبيو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تيندک ژوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې څنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګۍ ټرور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جينۍ پېريان ناست دي اؤ د کوچينوالي نه د دې سترګو کښې دغه سړۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ژوړه. نور څۀ وي اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خُوره شي اؤ ګليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خُوي د پېريانو د اپلتې شا ته پتېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دواياني کۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېريانو سره تله کښې سُپک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو څپو غېږې نه د میرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د میرزادګۍ نه یۅ پوټے هم خوړلے نۀ ۅ. ګلیشان د کُونډې یا جال پرځاے روان سیند کښې پرچاۅ سره نزدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ۅ اۅ چاپېره اولس د ګلیشان دغه ناکړده غندلې وه اۅ د میرزادګۍ رنځ ئې د پېریانو بۅ باندې اړولے ۅ.

"شېرکاکا! دوه یو. پچاسے پُرې کېږده!"

(منډې ته ګوړه وُړونکي پانوس خان د چیو ژوئبل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ژګوري اۅ بیا چېنک په سُکرو کېږدي) پرښتو! سُکارۀ ورته سُرۀ کړئ!"

چې خو ټول ښار کښې پخېږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ ټکور کړئ. د شېرکاکا وېنا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، خُواږۀ اۅ پې پتیله کښې واچۅم. اور دغه هر څۀ ژسیزي اۅ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ژخوټکوي، نو جنتي کیږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه شپبه

کابل نه چاپېره څومره ګنګوسې وې، څومره لُومې خُورېدې او څومره پرکې لچېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دُرې زره کېلومیټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د ړنګون ښُکالو د کابل غږ کښې رسېدلې وه. دغلته نه یؤ زر کېلومیټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ او ځان خُوندي کولو له ئې د سُوېل لخوا شُپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه یؤ زر کېلومیټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو خُواچیني وه، خو د دغه خُواچینۍ چینه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومیټره لرې اسلام اباد د "اپې" غږ ته غُوږونه څک نیولي وو او دغه تؤدوښې کښې د ګټې او تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. څلور زره اتۀ نیم سوه کېلومیټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نیولے د سُور بېرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه یوؤلس زره کېلومیټره لرې نیویارک کښې ناست جیمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو او د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځۀنې ډاګه کښې ټولې نړۍ نه د صلیب تر سُیوري لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کۀ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کرښې نه د دېوال دنګولو تاییا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د یوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ویشلي اولس تر منځه د برلن دېوال ړنګېدلو.

د اشنغر نه یؤ سُپین ږیري عبدالغفار خان د اسلام مینه کښې مست خپل لېونې قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نُخښته د امریکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نۀ ده. دې نُخښتې ته مۀ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بیا به پوهېږئ نۀ، چې چا ؤویشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤویشتو".

د امریکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زیري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. یؤ مسلمان به پُردیو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خُوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلمائه به وي، خو د خنزیر غوښه به نۀ خُوري، خپل کټ به چا سره نۀ نیموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کانو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقېې شي.

دې لرې اؤ خرې نه لرې د پراخه شُنو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغۀ سره پنځۀ شپږ دیاړیمار بوخت وو. د رښو اوبو نه ډک په شُنو وښو د ببر لختي په پُوله دیارلس کلن ځیرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شُخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په لیدلو ئې مشر ترۀ کودالـه کښښوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځیرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! یوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پیاز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ میرګاتے نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځیرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"لینده غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بیا ځیرک ته ؤوائي) لاس ؤوینځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه یؤ ارخ ته کښښني.

قدوس خان ته په ځیرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. دغسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلخوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لویګانے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. ټوله ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسرېټ به تري ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځیرک پسې ځښتے وي اؤ کله کمیله پسې. مابتۍ چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غږې لور یوې شښې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ ټوقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نړور په وړو ډېره مئېنه ده. یوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتی په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وېنا هغې سر ته ژرسوله. بیا دغه کور کښې ځیرک باندې د مابتی سُود دغه غوښتنه نوره زیاته کړه اؤ قدوس اؤ بلقیس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو. عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې ټوقې نه ورته پانوس "ماسټرګے" وائي. دغه کورنی کښې یؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ یؤ پانوس شُپږ کربنې سر ته رسولې دي. میرګاتے ښوونځي ته تګ نه بنْ کښې مرغیو ویشتلو ته په لستونو نځیږي کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځیرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُړې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځیرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چیچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغابنې غوټه په درشل ترلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور یا خور به ئې مخ اؤ ژنه کښې ګاونډي ته تلي وو.

کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځیرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم وړو ته اسلامیات ښودلو. د ماسپخین نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سېدامیرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تېسته پاسته اؤ متقوري زړه نۀ وو. اېغ نېغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره خُلۀ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نۀ څۀ خبره کښې مسئلې راویستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به ټوله سیمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بیا د دُولا مُلا چې څومره زړه کړه وه، هغې نه زیات پخښوتے ؤ اؤ عبدالرحمان کۀ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قړتې ئې زړه نۀ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښۀ سړے ؤ. زۀ د هغۀ ځوي کښې هغه وینم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دړوندخویه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څۀ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغۀ کړۀ وړۀ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بیا تاسو خو خبر یئ، چې کلي کښې هر څنګه خلق دي. دا خو نۀ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغۀ په سر به مونږ چا چا سره نۀخښتلو؟".

"زۀ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کۀ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازیګر نمونځ له راځي، اؤ زۀ ورته قران وایم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زړه کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یۏ خو به ټولنې نه ۏ نۀ شوکیږي اۏ بله دا چې د یوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سُکونډي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ژکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اۏ بیا تاسو نه زیات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځیرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنیتوب څۀ ستغو یادونو ئې لاره نۀ نیوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه ایښودله. دا یوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځیرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ۏ، خو ریښتیا دا دي، چې ځیرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اۏ د فردوس خان په ګُورېدلو اۏ غږنګېدلو پرېښے ۏ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ۏویني، نو یوه څړیکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جیګه اۏ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور څلورګوټیز ستوري توري خولۍ اۏ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخیږي. د عبدالرحمان سُود اۏ پېرزو ځیرک خان نورې نړۍ نه ۏشوکولو. څو میاشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. یا "الیف بې" کښې نخښتلو اۏ یا نهمې سیپارې ته ۏرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ لیکل هم زُده کړل.

"زۀ وږے یم".

د ځیرک نیازبیني خبرې د وُرندار پام ځان ته راواړولو اۏ هغې اینګولے اۏ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ۏخوره اۏ بیا لږ اُودۀ شه!"

"زۀ ډوډۍ خُورم، نو بیا به نمونځ له ځم اۏ د سیپارې سبق به وېم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بیا چې راشم، نو اُودۀ به شم ښه؟"
"تۀ چې اوس جومات ته لاړې، بیا به مازیګر راځې، نو څۀ به اُودۀ شې؟"
وړندار په مُوسکو سترګو د ځیرک سوالیه ځواب ته په ځواب کښې یؤ بل سوال پرښبودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټون د خپل سر ټرلو پوهه لاځیرک خان کښې نشته.
ترکانې کاکا د جومات کټ ټکوهۀ. پرځند کټ ټرخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي ادیرې ته څو میاشتو نه نوې کډه نۀ وه تلې. نن دا نۀ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مُړینه باندې لالښنده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غُلې شوې وه اؤ چې کله هغۀ د توپنچې بیا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سینه کښې یخ شوے دے. څو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغۀ چیپا سره د وادۀ کور کښې یوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، یؤ مخیز اؤ مینې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغۀ قبر کنستلو د پاره نیم کلے تلے دے. پښتانۀ د کلي یؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼې. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي څلوېښتۍ پورې د کلي ښادیانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه میاشتې وروستو شوے ؤ (یؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغۀ د مړینې په پنځلسمه ورځ د نصیرشاه اؤ شبیرشاه مور مړه شوې وه).

"زما د پاره ورته تۀ ښه ؤکړه".

د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته وریاده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سُپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرۍ کښې ښیاسته واچوي اؤ ژبه ورله یؤ ګز بهر کړي، نو بیا به څوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته یوه خبره کؤم. زۀ د مرګ بدل کښې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے یم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله څوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خُوي کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوینئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک یا توپنچې سره مینه کوي. دغه وګړي داسې څیزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے ګڼي.

مونږ وختي د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغۀ کرلے ؤ. هغه نیم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نیم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډیورنۀ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسایه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د واړۀ اختر په درېمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څۀ کورونو ته اوس هم سرسايه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګڼې زۀ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغۀ خبرې لړې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،

"غرباش کاکا! تۀ هم ځان ناجانې کوه مۀ".

"ما خو سرسايه ورکړې ده".

"ستا دې يوه کاسيره په ما حرام وي، کۀ راکړې دې وي".

"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پېسې ورکړې وې. تۀ هغۀ نه تپوس ؤکړه!"

"نه! نو تۀ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تريو کړو) اؤ د سپينې خۀلې ياران دې نور ساتلي دينه".

"خو تاسو وايئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغۀ کور کښې ناروغتيا وه اؤ ګېږ ؤ. زۀ خبر شوم، نو ما ورکړې".

څۀ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نۀ بوتلې اؤ څۀ يؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خۀلۀ ووهله اؤ دواړو کښې بيا تۀريخوالے راغلو. غرباش کاکا د خۀدائے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لاړې نه څنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بلوځېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پرته وه. دغه وخت په ځیرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ډډرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ډوخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پلیتې خبرې سره به د ځیرک خان ژوند کښې څۀ ځُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دژناوي ته به څۀ پېښېږي.

نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازیګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د دُولا مُلا مقتدیانو کښې هغۀ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپین روبي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. یوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته یاد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بیا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا لیدلے ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُدائے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نۀ خُدائے.

د مازیګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سیپارې لاس کښې اخستې، یؤ ارخ ته اؤ لویګانو هلکانو چې هغوي کښې ځیرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بنډاري تري تپوس ؤکړو،
"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"
د بنډاري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړۀ ؤخوړه. هغه بېرته په مُصله کښېناستلو. څو شېبو له هغۀ زړۀ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بيا ئې ؤوې،
"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغۀ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنيا کښې تېر کړے وي، يوه ډالۍ ده. دا به جينکۍ وي اؤ".
د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نيمه کښې واخسته،
"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څۀ خبره ئې را ته ؤکړه".
د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغۀ سترګو کښې د دغې هېڅ سيورے ښکاره نۀ شو. هغۀ يؤ ځل چاپېره ناستو خپلو مقتديانو ته ؤکتل اؤ بيا ئې ؤوې،
"زۀ يم، کۀ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حديث نه کوو اؤ بيا".
دا ځل بيا شېرون خبره واخسته،
"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نۀ تا ليدلې ده، نۀ ما اؤ بنډاري ليدلې ده اؤ نۀ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوايه! هسې هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلې ده".
د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښۀ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بُوي پوهه شو،

"داسې کار به ؤکړې، چې دُولا مُلا ته به کښېنې. هغۀ نه به دا تپوسونه هم ؤکړې اؤ کۀ د نُیا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ؤوایه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون اؤ بندۀاري سترګې دووسې شوې) اؤ کۀ هغۀ نۀ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ایجازه شته".

د دې خبرو په وخت د ګُلباچا سترګې اؤ شونډې یؤ رنګ پرېځبدلې وې. ګُلباچا کښې دومره زور ؤ، چې شېرون اؤ دغه بل خپلې څادرې ؤځندۀلې، سُپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورَور ته مخامخ ئې په ژبه ګیتۍ پرته وه.

د مابنام اؤ ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان مُلا جومات کښې ایسار نۀ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست ؤ، د هغۀ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،

"اے خُدایه! د دغه وړوکي په سر ما مۀ رانیسه! ما خپل وس ؤکړو، خو نور په سپینه لمن تور نه وېربرېم. د زړۀ په حال تۀ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".

اؤ دغه وخت د هغۀ سلګیو هغه نورو خبرو نه ؤنیولو اؤ لپه کښې ئې څڅوبي نه دُرنه شبېه روغه شوې وه. (د هغۀ دغه سلګیو ته د دلاسې لاس په سر ایښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله اؤ هغۀ سره خُوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغۀ لپه ئې خپل لاس کښې ؤنیوله اؤ څو اوښکې ئې د هغۀ د اوښکو سوبلې کړې).

ځیرک خان د عبدالرحمان مُلا د خُوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغۀ د پاره پورې شوې ده. د هغۀ ورځ کښې چې به څومره وخت سیپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغۀ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغۀ ته یوه شپېه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه یوازې شو اؤ انګړ کښې به ئې سترګې چاپېره ژغلولې اؤ څوک به نۀ وو، نو لکه د ښځو لوپټه په سر کړې، هغۀ به څو شپېو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ نه ژشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لږې شپېې هغۀ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومي واز کړي وو اؤ ځیرک خان به لیدل، چې لکه اوس به دغه کُومي هغه الواق تېر کړي.

د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهیږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امریکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په ببعه دیاړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ویستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غږ کوونکي واکمن اتۀ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ژویشلے شو. امریکه د نړیوال کلي یوازینے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلامیانو د یؤ بل په وینو غړغړو کولو ته غاښونه تېرۀ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غبرې کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وینو غږونه نۀ اؤرې. تاریخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلے کیږي... اسلامي جمهوریۀ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نۀ ؤ، جمهوریت نۀ ؤ، نیم پاکستان خو څوارلس کلونه اګاهو ببل شوے ؤ.

کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نۀ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرڅلې وه. اوس هغه میرګاتے نۀ ؤ، چې یوې سُپېږمي نه به ئې قنِ بهبدل اؤ لستونې سره به ئې سُپېږمي نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُړې کړي. د هغۀ تندے په دې ښۀ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کۀ د هغۀ وړاندې چا څۀ وئیلي نۀ شو، خو اوس هغه هم د غوښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغۀ زړۀ نۀ شو کولے، خو دغه ورځ هغۀ سم د ماسخوتنه زړۀ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې څو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره څانګونه خُوارۀ کړي وو. وړومبي څاڅکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغۀ پسې نورو هم زړۀ ؤکړو. د زلمو څاڅکو نه پېغله پسته شپبه روغه شوه اؤ تیارې ځان ښۀ دُروند کړو. فردوس اوس شښتو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نښځکې اؤ نښځکان خوښبدل... ژوندۍ پستې نښځکې اؤ خوځنده پاستۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغۀ د خپل کټ نه ځیرک خان ته لاس ۇغځولو. د لاړې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغۀ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د تربدلې هوسې ۇشوشنبدۀ. يۇ څو يادونه ورته څېلمه شول. د کلي د هلکانو وړې سترګې اۇ د پخوانۍ مابتۍ تړې شونډې. هغۀ دواړه ځايه سمون خوړلو. د هغۀ خاۇره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سړي اۇ ښځې دواړو د پاره پکښې خُوند ۇ، خو دغه دواړو سره خُوند اخستل د ځیرک خان زړۀ نۀ منل. هغۀ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واۇړېدلو، خو هغه بيا هم نۀ اۇړېدلو. څو پېرې ځیرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اۇ بيا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ۇدرېدلو اۇ توره تياره کښې ئې د رڼا د بڅرې لټون د پاره سترګې بې رپه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څۀ دي؟

زما د ښځو رنګونه اۇ خويونه خوښ دي اۇ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خُوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېليو ما ته کتل، کومه لوړه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اۇ کوم خواږۀ چې فردوس ما کښې لټوي..... زۀ دغه هر څۀ نه کُرکه ولې کؤم؟

ما ته کۀ هلکانو کښې ځان نيمګړے ښکاري، نو جينکو کښې هم نۀ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ اؤ زما لاسونه د تکو سړو نکریزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې نا ښکنې ابی هغه ورځ زما په لیدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوښدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدا ے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خیالونو اؤ تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شیطان په دې ژغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" اؤ دغه هیله کښې د هغۀ سترګې هم پتې شوې وې. باران به کله غلے شو اؤ کله به ئې بیا د زمکې په مخ خپل خالونه کښنودل. د ځیرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو یؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بُړستن کښې ځان نُغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاڅېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ اؤ د هغۀ ډېره یخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بُړستن کښې پټولو، نو د سُپېږمو نه راتلونکې تؤده تپڑنه سیلی به پرې ښه نۀ راتله اؤ چې مخ به ئې څرګندولو، نو یخنی نه به ئې ګرګوزه وهله. غرمه هم لاړله، اؤ چې مازیګر هغه راؤلټېدلو، نو ګُوري وریځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بیا مابنام شوے وي. دې ټوله ورځ کښې د هغۀ خُوا له څوک ورغلي نۀ وو اؤ نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ اؤ هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې یوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتی کره تلې وه. یوه کمیله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځیرک خان خیال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګُورېدلو له لاسه اوس هغه ئې پوښتلو. بیا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځیرک خان زېږګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بُړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځیرک خان خُولو کښې ډوب شُوشنیږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې یؤ ډډ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې څنګه مُنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"میرګاټیه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځیرک تبې نه سم رپي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځیرک مرګونے پُروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زُیږې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتیاپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کمیله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پُروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سُره تبه ده اؤ دومره څوک د دۀ خُوا له نۀ دي راغلي..... یره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وُړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وينو ژړل. ښکلي ډېره د ځان شوې وه.
"ميرګاتيه! تا دې ته وئېلي نۀ وو؟"
"ما خو ځان له اوس ژليدو نو"
د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.
وُرندار چې پانوس سره د مابتې کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځيرک بُړستن کښې نُغښتے پُروت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.
"ځېرکيه! اوس څنګه ئې؟"
دې نه وړاندې چې ځيرک څۀ وئيلي وو، تندار پړونے منجيله کولو، د ځيرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،
"دغه يؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه ميرګاتے ورته وايئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځيرک خان وايئ".
"کاکا! اوس ښۀ شوے يم، خو دادا را ته وائي، چې لاپاڅې به نۀ (کله چې ځيرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلي په وُرانه خلۀ غلي وئيلي وويې"هں! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".
"ورندار! مابتې څنګه وه اوس؟"
ښکلي پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځيرک سره کښېناستله،
"ډېره ښه وه"
"اؤ کاکې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموري ابی سلامونه کول".

وُرندار د ځیرک خان سر نه پنځهٔ پاوه تاؤ کړي.

(ځیرک خان وُرندار ته څکه دے. وُرندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته څېلمه په کټکي کښېنې اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مینې ټوله رڼا روښانه کړي هغې ته وائي، "وُرندار! د مابتی روزنه زما په تا پور دے. زهٔ د خپل پور عوض کښې ستا مینه خپل ځیرک خان د پاره غواړم" اؤ وُرندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تهٔ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تهٔ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپبه

نړۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځیرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغۀ ژوند ته ځان سره ډېر سُتونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زړۀ غم ټوان لرلو، تېروۀ ئې. په کور دننه مړې خواګانې اؤ کور نه بهر وړې تړې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغۀ سا نه ښخښتله. د ژوند په کتوی د سړیتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې تړې د ناشُونو اؤ تېرونو اور غرغنډه ؤ،. ځیرک ډېر خُوټکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د ټېکټر شلېدلے ټېر پروت ؤ،
"دا په منځ څیرې کړه اؤ څاروۀ له ئې اخور کړه!"
قدوس یوه ورځ مازیګرې کښې پانوس ته وئېلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لادغه ټهر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځیرک ته ځان ډهر زیات یوازې ښکاره شو، نو هم دغه ټهر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځیرک د دغه ټهر هومره ارزښت هم نۀ لرلو. هغۀ غوښتل، چې د کمیلې سره په لاسونو نکریزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شین خال کیږدي ..... اوږد پیچوکے ؤتړي ..... رنګین اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډیانو د ودُونو وخت تېر ؤ، بیا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنیوالي د کمیلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتی هغۀ ته وئېلي وو،

"غلے شه! تۀ هلک ئې".

هغۀ په دغه خبره یادؤلو سر ؤخنډلو، پخپل مخ ئې لاس رانېکلو اؤ بیا ځان ته ګویا شو،

"کۀ زۀ هلک یم، نو د فردوس غوندې بُرېت اؤ ږیره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک یم، نو"

داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بیا مخې ته راغلې.

د زړۀ خپل پارڅوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خُوا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې ټولې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو ټیکاؤ شي. بیا ځیرک خو د خپلې نیا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ لیدلې نۀ وو. یؤ ځل نیم کۀ قدوس سره مبلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلے ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځیرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې نښځه ورسره په لویه لاره کښې بې سترې بې پرونې ګرځي.
"اولس دوي چرته په قلاره پربږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې یوه لویه کوڅه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسېږي. چې د ځان غوندې نور ژوینې، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ یؤ شي. ما پخپله هغه ځاے لیدلے دے اؤ څومره مُوده مې هلته دیارۍ کړې دي".
د ځیرک په حقله د پرځندکاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې یوه ورځ کاکۏان وئیلي وو. کاکۏان مُودو نه کراچۍ کښې اوسېږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو دري څلور میاشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤلیدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه یؤړله اؤ پوخ هلته دېره شو. اوس بیا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځیرک خان هم کاکۏان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکۏان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځیرک خان په سر د هغۀ ډېره ناسته ولاړه شوې وه.
(د کاکۏان څنې په قبنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،
"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".
"پرځندکاکا! تۀ ؤوایه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُداے شکرونه دي، چې ټرونه ئې پاملرنه کوي".
(اؤ بیا شپېې نیمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ښېمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کښې ژوائي)

"خو هغه هم تر کومه؟"

"کاکۍانه! عبدالرحمان مُلا څۀ وخت ځان پورې نیولے ؤ، نو د مېڑي خولې په سر به ئې هر وخت سیپاره ټرخ کښې نیولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"

"هغه څنګه پرځندکاکا؟"

"خُدائے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تۀ ژوایه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پټکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نۀ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نۀ وه".

وښتو سملو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځیرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکۍوان خبرې اؤرېدلې. هغۀ دوېم داسې څوک د کاکۍوان مخ کښې ژلیدل، چې سترګو نه ئې وېره نۀ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ژوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نۀ وو، نو د هغۀ د څېر لاندې به کښېناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځاے ؤ. مېخ ته لویه هندارہ ځوړنده، یوه تولیه، دوه څپوټکي، دوه قېنچې، درې ږُمنځې، یۀ د اوبو کنډول، څو پتري اؤ یوه چارې.

څو ورځو پورې ځیرک خان ځان کراچې کښې لیدلو. هغۀ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړۀ خبره ژکړي، خو بیا به یوې نالیدلې وېرې هغه څۀ وئېلو ته نۀ پرېښودلو. یوه ورځ هغۀ زړۀ ژکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ژسپړدلې،

"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هں ځیرک خانه ځویه!"

(هم دغه مینې خو به ځیرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګڼلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه یؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نیولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم ایښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکۏان کاکا چې دے"

"هو ځویه! کاکۏان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لازمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچیه؟"

(ځیرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بیا ئې ؤپوښتلو، نو ځیرک خان په نۏښتلې ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځیرک بیا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځیرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بیا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې یؤ زړۀ سۏاندے نظر ویښ شو. هغۀ د ځیرک نه سترګې نۀ ویستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځیرک هغه ټول زۏغم ؤدرښدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځیرک د کراچۍ نوم په خۏلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بیا ټرونه؟"

د ځیرک سترګو نه رنې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښۍ په سر ئې ؤځانګل اؤ په غۏږؤ نیولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به څو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".
دې خبرې سره پرځندکاکا هم غږېؤ ؤنیولو اؤ خپله ژړا ئې نوره ټینګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځیرک خان سُتغ وختونه د پرځند کاکا وړاندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګیلې له به څۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ خوړلو، چې ځیرک خان به په کاکُوان څنګه سُپاري؟ یؤ ځیرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بیا هم هغۀ ځیرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاکُوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئېلو ښونه ؤکړه.
"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"
مشره مور دې خُدائے ؤبخښي، شوملې چې به لږې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان یؤ کول،
"پیو ته تومله واچوي اؤ بیا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مور! زۀ خو شوملې نۀ کؤم. اوس ټول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سینګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به ټینګې پاتې شي؟"
"خُدائے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلۀ کښې را له لوښت مۀ راکوه! ښکاره ورته وایه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ دے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګُورېدله، چې "شوملې د موټراپنې ښځې کره ختمیږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلۀ نۀ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سینګلي کښې ببلو شوؤ شوملو ته وړندار ژکتل، نو قمرو وریاده شوه. هغې به د ټینګو شوملو ډک سینګلے مشري مور له ببل کړو اؤ بیا چې به کلي کښې نروبې شوملې ویشېدې، نو هم به پرې د مشري مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلیږي. اوس خو دوي له څوک میاشت کښې یؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکریزې، شښښې، نوي اغوستن اؤ ګانې نه د پُور ګُوړه هم نۀ راؤړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څیزونه راؤړل، د پُور ګُوړه اؤ ګنې به ئې راؤړل، وړې به ئې راؤړل. اوس د بنګړو اؤ نکریزو مابتې هم دغه کور نه تلې اؤ د ځیرک خان مامي شوې وه. شښښو سره لوبې کوونکي فردوس له اوس هغوي ژوندې ګوډې د پاره خُواؤشا خپلو کښې سترګې ځُغلولې.

ماسخوتن غُوئي په خپلو ښُکرو پرتې نړۍ له ځنډ ورکړو. د کور لویو وړو اؤ ښځو سړو خپلې پېښځې ځنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ژخړو اؤ څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوتې خُوړلې.

"ځئ ځملئ! زلزله ؤدرېدله".

د مشري مور غږ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د ځیرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتې نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغۀ دننه وېره ئې تېریستلې وه. پانوس خان نۀ خو زلزله کښې د خپل کټ نه پاڅي اؤ نۀ د غوئي د ښکر بګتی باندې باور کوي. هغۀ ته کتلو باندې دۀ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشري مور (خُدائے دې ؤبخښي) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غوئي په ښکر تؤده وه.

"ببلماځه! دوزخ پسې ړوند شې! یؤ پنځۀ څلوېښت درې خو به پُرې ستا وي". خو پتنوس به درېو پسې خاندل.

څابنتي مال ځیرک خان په ډېر ګیله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغۀ ته ؤکتل، نو ډیرې سمولو د پاره راغلے بشیر ئې په ځائے پُرېښودلو اؤ د کاکوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځیرک د ګیله من نظر په معنا پوهه شو. کاکوان هم ببګا کراچی ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادۀ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شپاړس ورځې نور باید چې په کلي ؤ. هغۀ خپل واړۀ کور پُرېښي وو. پرځندکاکا چې ستُون شو، نو ځیرک خان د هغۀ د ډولځي مخې ته ولاړ نۀ ؤ. هغه تلے ؤ. دُرې څلور ورځې تېرې نۀ وې، چې کاکوان بیا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغۀ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازیګر کښې پرځندکاکا د کاکوان سره د میراجان دوي د کښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدۀ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغۀ د تېر مُرینې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نیمګړے اؤ شُوکېدلے لیدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کښې دے، چې نۀ پُرې کور کښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې دے. هغه خپلو کښې پُردے دے، نو پُردو کښې خو پُردے پُردے دے، بیا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځیرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کښې یؤ هغۀ اؤ یؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځاے کښې. بیا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پُښې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د خُوې پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نښې وُرتیږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ یار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په یؤ اړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو تُرخونو کښې ورکړي وو اؤ کاکُوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کښې د کښتونو پله چا سره راغلے یم. (هغه د کاکُوان مخ ته ؤګوري) نن د ځیرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وینم، زړۀ مې غوښیږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې اوښکې ؤځلېدې) تا چې هغه ځاے یادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچې ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځاے ؤدرېدلو اؤ کاکُوان نه هم سابۀ سیلې یؤړل. پخواني ځیرک خان اؤ اوسني ځیرک خان کښې د ډانګ اؤ پُرانګ توپیر ؤ. ریښتیا خو دا دي، چې د هغه ځیرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مُلا ټپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځیرک خان بوتلل به هغهٔ له پېغور اؤ تور شي. بیا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځیرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپارې اؤ کهٔ خُدا ے مهٔ کړه هغهٔ باندې څهٔ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډې؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کُړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځاے کاکُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څهٔ ځان ژُغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تند ے په دې نهٔ بُوټؤم، چې ځه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نهٔ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے دے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بیا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تیاره کړه، نو د پرځند اؤ کاکُوان خبره سپینه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابیا ؤکړه اؤ د پرځند کاکا په وېنا ځیرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ اینبے ؤ. ټوله شپه هغهٔ وینبه ؤویسته. د خپل مور اؤ پلار یاد اؤ د مابتۍ مینې هغه ډېر ؤلړځولو. هغهٔ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بیا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلهٔ لاس کېښودلو، چې هسې نهٔ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. یؤ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګړ کښې ولاړ اسمان ته په یؤ اړ کتلو شو. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د ګیلې کولو چل نۀ ورتلو. هغۀ یوه سلګۍ ژوهلې اؤ زر کوټې ته ښېرته ستُون شو. خپلې سلګۍ سره هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې اؤ فردوس لُوړونه اؤ ډانګې راخستې دي اؤ د هغۀ هډوکي ماتوي اؤ کمیله بې وسه ولاړه منځ کښې ګُوانې هم کولے نۀ شي اؤ چې کوم ګوزار د ځیرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې درد ته کمیله د اوس نه زُبېرګي کوي. داسې بُریښي، لکه د ځیرک خان د پرهر څُړیکې چې د کمیلې څرمن کښې غونځیږي. د شپې په یؤ پؤړۍ هغۀ له خوب جُوړه هم ورکړه، خو هغۀ ځان ژسکونۀ لو،

"نن به زۀ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خُیانت دے.....

نن به زۀ د ژوند یؤ نوے مخ وینم (اؤ دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرۀ غاښونه، سُړې ویروونکې سترګې اؤ غټ شُونۀ ان هغۀ ته مخامخ شول، خو هغۀ تري خپل پام ستُون کړو) زۀ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګي ښخه اؤ هېره کړم".

د کمیلې د سلګۍ خیال هغه ګوتې نه ژنیولو اؤ هغۀ ته ئې هغه ورځ وریاده کړه، کله چې کمیلې ډېر ژړلي وو اؤ بیا هغې ورځ نه وروستو هغۀ اؤ کمیلې چرې نینګاهې ؤ نۀ کړل.

"کمیلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سُړې سترګې کمیله ؤپوښتله، خو سلګیو کمیله خبرې ته نۀ پُرېښودله. مور ئې هغه پُرېښودله اؤ فردوس ئې ؤپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زهٔ تري څهٔ خبر یم؟ بهر د راپورېدلو نمسی اؤ شیشړي سره دي اؤ ځیرکو نینګانې کول نو"

"دا ځیرکو دي ولې ژوي؟ میرګاټیه! (د مابتی تریخ غږ سره فردوس خپله لینده اخستې بهر منډه کړه) زهٔ به دي ژغلؤم کهٔ هلک ته دي بیا وړان نوم واخستو".

مابتی هغهٔ پسې یؤ دوه ټوند ګامونه هم واخستل، خو د میرګاټي پښې د ښکلي ژبې ته تلې دي.

"هس! هلک. د څهٔ هلک؟"

ښکلي ځان سره پټ ځکه ژوي، چې په مابتی بلوخبدلې نهٔ شي. د کمیلې په یادونو د ځیرک د پاره د هغې د مور د کړکې کړښې ژورېدلې. د کمیلې ډېر خویونه خپلې ټرور مابتی ته تلي دي..... د کمیلې ډېرې نخښې د مابتی غوندې دي..... د کمیلې ډېرې خوښې د مابتی په رنګ دي. دغه خویونو، نخښو اؤ رنګونو کښې یؤ خوي، یوه نخښه اؤ یؤ رنګ ځیرک خان هم دے.

په هغه مابنام ځیرک اؤ کمیلې ډوډی خوړله. کمیلې ځیرک ته غلي ژوي،

"شیشړي سمې کونترې ما نه پاځولې اؤ زما کپړی ئې سمه ؤسوزوله".

"زهٔ به سبا له دوه پېرې څلور لوېشتې، یؤ پېره نهه نینګانې اؤ دوه څپقونه اؤ دوه ګوتې راؤباسم اؤ باچا به شم اؤ بیا به تا له هم سمه ډېره لاره ؤوهم اؤ تهٔ به کوتوال شې اؤ بیا به سم ډېر ډینګان اؤ کونترې اؤ چپاتی د شیشړي نه ؤباسو، خو تهٔ مهٔ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار څېلمه کټ کښې پُرته څنګل په سترګو اینبے د دواړو خبرې اؤري)

"زهٔ به ترې سمې په زور زور کونترې خېژؤم"

"نه کنه مړې! بیا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بیا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډینګان اؤ کونترې اؤ چپاتی به درنه ؤباسي"

"زهٔ به ورسره بیا ټګي ؤکړم"(ښه! کمیله ټګي هم پېژني؟)

"نه کمیلې! ټګیژنان خو د خُدا ے بدي شي. بیا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه څنګل اخوا کړي اؤ ځیرک ته ؤګوري. د ځیرک هغې ته شا وي. کمیلې په نُمړۍ شُخوند پُرېښے وي اؤ ځیرک ته ګوري. ځیرک لږ غلے وي اؤ بیا خپله خبره سر ته ؤرسوي) مونږ به نور نینګانې نهٔ کوو، نو نهٔ به مونږه څوک وهي اؤ نهٔ به مونږه څوک".

د تُوت په ؤنه کښې ناست بانګي بانګ ؤکړو اؤ ځیرک د یادونو غېږ نه ؤشوکېدو. د خپلو پُښو بنُکالو ته هم په خُلهٔ لاس اینبے ځیرک غوټه تُرخ کښې نیولې په ور ؤوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ ؤ. د ځیرک تېښته د یوې تورسرې متېزتوب نه نهٔ لږ تور لرونکې وه اؤ نهٔ د لږې دښمنی خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه اینبې وه اؤ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُیاسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځیرک سره لاړو اؤ بیا د سوپېدارو د ؤنو منځ کښې دواړه څو شېبو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاکۍ راغلو،
"کاکۍ انه! وارۀ؟"
پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ژوې، دغه وخت هغه د تیارې اؤ سیلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ۀ نۀ رسوي.
"اند ېښمن یم، کۀ سبا د چا د خۍ نه ۀځي. ما وارۀ کلي کښې پُرېښودل اؤ څۀ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".
پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځیرک خان ځان پورې دومره جوخت ۀنیولو اؤ د اوښکو اؤ سلګیو سره ئې پُړې د خپلې خۍواخُورۍ اؤ مُرستې زېاد ۀکړو.
دغه نُمر چې څېریکه وهله، نو ځیرک خان لا خپله سیمه کښې ۀ، خو تر دغه وخته هغۀ لیدلې نۀ وه اؤ بیا بله ورځ چې نُمر څملاستلو، نو ځیرک خان کراچۍ کښې ناست ۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږ مه شپبه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خورلو.
دوه دُرې ورځو کښې قدوس ته د ځیرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شُپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړۍ شي، کۀ هغې راپوړۍ ته وئیلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ.
"عدوالرحمان ایله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به دُولامُلا دغه خبره کوله. دُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د دُولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د دُولا نه زیاتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې او د سرسائې ګېډے به هم لږ دُروند او پېږ ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د دُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې او بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو او نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پرې ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتۍ پرونے ځان پسې رانښکلو، د پلار کور ته راغله او سُړې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لُوې قدوس نه تر وړې کمیلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښیرو رنګ وارولو، خو چا (درې څلور سلګۍ).....اؤ... اؤ هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه میرګاتې نه به ککړ لوخے پاتې شو، نو (بیا سلګۍ).....

کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بیا ؤوینم، اؤ کۀ خُدا ے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مُړه شوم، تر څو چې ځیرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې اؤ مور ئې د هغې نه د پرونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتی ځان ټه پرېښي نۀ وو. مابتی خپل مېړۀ هم کور ته دننه تللو نه ایسار کړے ۋ. هغې کور کښې ځامورہ ابی هم خبر کړې نۀ وہ. د ځیرک بېلتون سره دغه کور مابتی هم ۋبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اۋ کۀ نۀ، د قدوس اۋ بلقیس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وړانېدونکې کړښه رابښکلې شوه. مابتی نیازبینه وه، ځکه ئې تل خپله اۋرېدلې اۋ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واۋرېدله، خپله ئې ۋکړه.

کاکۀوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځیرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لاپه ځاے نۀ ۋ، خو بیا ئې هم کاکۀوان ۋپوښتلو، "کاکا! ډوډی؟"

"خورلې مې ده"

کاکۀوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې اینبودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ۋ. دېوال ته اغوستن ځۀړند وو. یۀ مېخ ته ببوځے هم ۋ. پکې توربښن غوندې جالکي نیولي وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبي خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخي پراتۀ وو. د دوړې بۀوي د هغۀ سپېرېمو له اۋ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نیمکی دغه کوټه جارو کوي. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځیرک خان هېر شو اۋ خیال کښې د نیمکی سۀکونۀلو د پاره ۋخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،

"داجي! ما له دې الي پېان لاۋلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادۀ شوې هم ده. هغۀ ته کۀ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کښې هغې غږ ۇکړلو، نو دۀ به هم سوخت نه شونډه ۇچيچله.

"کاکا! خبر خو دے کنه؟"

د ځيرک خان تنکی خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بيا ژور خيال نه راۇويستلو. هغۀ د خبرې د پيل کولو ته څو ورځو نه ځان ژغورلو اۇ نن خو هغۀ د ځيرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بيا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځيرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغۀ خپله پرېکړه بيا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ۇ، هر ځل هغۀ د نيمکی اغوستن مېخ ته داسې ځوړند ليدلے ۇ، لکه چې چا راخستے اۇ اغوستے وي. نن ځيرک نه پخپلو شونډو مښلے رنګ هم هېر شوے ۇ، ځکه خو سره د راتلو کاکۇان د خبرې تاده ايښودلې نۀ شوه.

"ګوره ځيرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښۀ ملګرے ۇ اۇ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ايښے دے، هغه ما سره کراچی ته راغلے ۇ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کُومے دے. دلته ډېرې تيارې دي. ما دلته ځيرک بائېللے ۇ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ۇويستۀ اۇ بيا ئې خپله خبره روانه ۇساتله) ځيرک زړۀ ور ۇ. په ژوند دي ښار هغه تېرولے نۀ شو. ځکه ئې ۇوژلو. هغه ستا غوندې نۀ ۇ، زما به ئې نۀ منله. تۀ د هغۀ غوندې نۀ ئې، زۀ ستا منلے نۀ شم".

ځيرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نۀ اۇ کاکۇان هغۀ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویستلې نۀ. نن د ځیرک د پاره هغۀ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړۀ ئې هم کړے ؤ، چې ځیرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بیا لاړه کښې کاکۅان په ځیرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغۀ یؤ ځل بیا خپل زړۀ وړومبې خبرې ته واړولو. اوس هغۀ دا پُرېکړه کړې وه، چې د ځیرک په خۅښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا ټولګي کښې د ناستې یم اؤ نۀ کمیلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زۀ دا ګڼم، چې یؤ ځل زۀ هلته ورشم. یؤ ځل زۀ هاغه ځاے ؤوینم".

"خو کۀ تۀ هلته هم خفه وې، نو بیا ؟"

کاکۅان د ځیرک خبره نیمه کښې غوڅولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زۀ به دا ؤوېم، چې سلګیو سره ژوند دے،

څۀ هلته وې اؤ څۀ به دلته شي.

زۀ به دا ؤوېم، چې ژوند یؤ پېټے دے،

څۀ مې هلته یؤړو، څۀ به دلته ؤګرځؤم.

زۀ به دا ؤوېم، چې په ما د خُدا ے دغه پېرزو ده،

هلته مې ورته هم غاړه ایښې وه، دلته به تړې هم څنډه نۀ کؤم".

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکۅان سر نه خۅلې اخوا کړه اؤ کټ کښې څملاستلو. هغۀ څۀ ؤ نۀ وئېل اؤ دغې چپیا ځیرک ته یؤ سوال پرېښودلو، چې د هغۀ کاکا د هغۀ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کۀ نۀ؟ هغۀ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پرېښودلو. څو شېبو کښې د هغۀ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودۀ شو. د ځیرک خبرې یۀ مخیزې اؤ نېغې وې. د ځانګړې ژوند ډېرو کړاوونو د هغۀ ځیرکتیا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغۀ باندې هسې تېر شوې نۀ وو. هر څۀ چې وو، خو د ځیرک زړۀ ډاډه ؤ اؤ دا هغۀ له ډېره وه.

دغه ورځو کښې د کراچۍ په خُوې پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به یخې وې، منځ کښې به اور وربدلو. کراچۍ کښې یوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سیلۍ اؤ سمندر څېو هغۀ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغۀ په روکېدلو خُلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس یا پانوس ته ؤوې،

"زړۀ به نۀ خُورې! اوس لوې هلک دے. د هغۀ خپل خُوې داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نۀ ګډېده. را به شي مړه!".

هغۀ به دغسې د قدوس یا پانوس خُلۀ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تیاره کړې وه). دې ته د چا هم پام نۀ ؤ، چې کاکُوان به زیاتره وخت د ځیرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مُرینې نه وروستو په وړومبي ځل هغۀ د خپلې لُور وادۀ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغۀ چا ته هم وئیلي نۀ وو، چې کډه به کلي کښې پُرېږدي اؤ بیا یوه ورځ ناڅاپه هغۀ دغه پُرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځیرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځیرک خان ډېر څۀ وړې وو. ټولو نه لویه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتی سوګند ؤ. وړومبے خو د تماکو په ځبلو توري پیشوګی اړمې شوې. قولبه کنډمه شوه. یؤ غوئے روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. توري پیشوګی ځان لږ وروستو ښکاره کړو، غوئے هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نوري ډېرې خبرې هم وې. د ځیرک خان داسې خوې نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د ځیرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سُپېرۀ پُرېښود ے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تیاره کښې څلور بدکان د کاکُوان کور ته راغلل. د کور وړوکي غوندې انګڼ کښې هغوي د کاکُوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د ځیرک خان لیدلو سره هغوي وار په وار د ځیرک خوا له ورغلل ـــــ د هغۀ زنې له ئې لاس یؤړل ـــــ د مینې، حېرانتیا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غږونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بیا ځیرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ یوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ـــــ اؤ".

کاکُوان د نورو خبرو ټوان ؤبائېللو. ځیرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکُوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکُوان دغه خبرې بیا چرته د ځیرک غوږ کښې ؤکړې، نو ځیرک به په کاکُوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوږنوونکې تیاره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوڅې ته یوړلو، چرته چې سُپین روبي د شپې تیاره کښې ګناه نه خُوند اخلي او د ورځې رڼا کښې په توبو د خُدا ے د تېریستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې تورپوڅتکو د برخو او پېژندګلو د پاره په امریکا کښې خُوځښت راوړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر ربګن په قامي کچ د هغۀ د کلیزې نمانځلو لاسلیک وکړو او نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو او برخې غوښتونکو خُوځښتونو د پاره د یو مخوَریز بریالیتوب په توګه وَنمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شین شوے و) داسې وَکړه، چې کۀ ستا پُرې څۀ کار نۀ وي، نو ما له ئې راکړه! څۀ به درته اوس نغدې کړم او څۀ به غنمو کښې درَوشمېرم".

"پرځندکاکا! تۀ به پرې څۀ کوې؟"

"د شامودام پخته! زۀ به پرې سُورېږم"

(ناست ټول بیا شُنۀ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پایې او دوه ډنډې دي. ما نه وَزګار دے. را وله ئې او خپله تۀوده سړه پُرې کوه! زۀ به اوس تا نه څۀ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لویه او ګل نه ښکلې دې وَئېله (پرځندکاکا رُمنځ له غاښونه وَځندې) خو زۀ وایم، چې د پُردي وړوکي ویړیا توکي د زُباد سره د ملامتیا لُوي غبن هم وي. بیا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځي. (د هلکانو سترګو اؤ وړوکو نه ښکاري، چې د هغۀ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څۀ واخله اؤ څۀ نښته کړه! چې زما شي، نو زۀ پوهه شه اؤ هغه پوهه شه! په ګدۍ ئې کښېنم، کۀ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نړۍ ماډل دے".

پایه کښې پرځندکاکا د شامودام ځوي نه سېکل واخلي اؤ بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځندکاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره ځاندل. ژوندۍ سا د هغۀ مړځپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغۀ پرون نۀ پېژندل اؤ نن ځان ته وائي،

"دا ټول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو اؤ د نورو اغوستن اؤ مخ ته ځکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو اؤ بیا ئې ځوې،

"نه! دا ټولې زما سوېلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغۀ زړۀ کښې وېرې بۀ تا کول، نن د هغۀ زړۀ لوي ؤ اؤ ډاډه ؤ.....

پرون هغۀ خپلې تندې له اوبۀ غوښتلې نۀ شوې، نن هغه پخپله ځښلو نه اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړۀ وړۀ، پېزار اؤ اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغۀ سترګو کښې ویاړ ؤ. مخامخ ځوړنده هنداره کښې هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جیګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ژچیچله اؤ ځان ته ئې ژوې،
"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسپړې".
نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خُوره نیولې وه، ناڅاپه د هغۀ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپبه وروستو یؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دۀ ته کتل اؤ بیا به روکېدۀ.
"خو دغه سترګې زما لیدلو نه وروستو کوټه کښې څوک ګوري؟"
دې خیال راتلو سره هغۀ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ وارولو، د دغه کور مشر دۀ ته په یؤ اړې د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ مابنام نه چې ځیرک دغه کور ته راغلے ؤ، هغۀ نمونځ پرېښے نۀ ؤ. نمونځ هغۀ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څُرک لیدلے شو.
"مُودې ژشوې، چې دې کور ته سجیده نۀ وه راغلې (مهرابان خپله ژړا تینګه نۀ کړې شوه) تا سره دلته سجیده راغله".
هغۀ څو ګامونو سره ځان ځیرک ته نزدې کړو، د هغۀ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ژنیولې،
"تا سره دې کور ته سجیدې راغلې دي ـــــ تۀ ډېر نُیازبین اؤ ډېر سپېځلے ئې ـــــ خُدایه! یه خُدایه!"
دغه غږ په زوره شو. ځیرک کۀ په ډېرو خبرو نۀ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغۀ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ سترګې هم لوندې شوې. دغه اوښکو به د ځیرک خان دننه ټول دُرانۀ پیتې ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ژغورځول. څۀ وخت پورې به بیا د هغۀ زړۀ سُپک ؤ. د "یه خُدایه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کۀ کراچۍ اؤ د ځیرک د کلي ژبه، خُوي، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپیر لرلو، خو د جذبو د څرګندؤنې ژبه یوه وه (د جذبو د څرګندؤنې ژبه ټوله نړۍ کښې یوه وي، هر څو کۀ د څرګندؤنې لاره ببله ببله کېدې شي). د ځیرک د کلي غوندې سُپیلنې اؤ نمبر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځیرک څملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوڅې هر کور اؤ هر ګوټ پېر کښې شپه ویښه شوې وه. د پېنزېبو شُرنګا سیلۍ هم ځان سره نڅوله اؤ دغه وخت د سُپیلنو لوګے د هغۀ سترګو اؤ بُوي سُپېرمو ته ؤرسېدو. دغه سُود کۀ هر څو ژوند کښې چا په هغۀ کړے نۀ ؤ، خو هغۀ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې یؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغۀ نظر مات کړے ؤ. یوه ورځ خو ورله په اننګې مابتۍ د رنجو خال هم اینبے ؤ.

"دغه پتهٔ ستا دے؟"

ځیرک په دېوال د مدهوبالا ځُوړند انځور ته ګوته ؤنیوله. دغه انځور سره د "پاکیزه" د میناکماري، د "بازارِ حسن" د ثمینه پیرزاده اؤ د "منډې" د سمیتاپاټېل انځورونه هم ځُوړند وو.

"نه ـــ دغه زۀ نۀ یم ـــ دغه پتهٔ هم زما نۀ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه یۅ دي، نور هېڅ نۀ".
"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"
یۅ لاس کښې مجمر نیولے اۅ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا ځۀ خیال کښې وُرکه وه اۅ د ځیرک دغه معصوم تپوس ته موسکی ۍ بیا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ژوې،
"اوس نۀ. پخوا دغسې ژم ـــــ (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ژم (هغې په ځان لږې خندا د پاره زُیاتے ژکړو اۅ بیا ئې انځور ته ژکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالانوم ایښے ۅ (یۅ څو ساګانو له غلې کېدو اۅ سُکروتو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اۅ نن د خپلې برخې د ژوند سیوري ته کښېناستم".
"تا اۅ دې کښې خو څوک هم توپیر کولے نۀ شي".
مدهوبالادې خبرو سره څو شېبو له د ځیرک سترګو کښې ژګورې اۅ هغۀ ته نېغ کتلو کښې ژوائي،
"ما به هم کله کله ځان ۅ نۀ پیژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ۅ اۅ ډېر مینه وال وو. بیا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اۅ مینه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ژدرېدم..... ځان مې ژپېژندلو اۅ دغه پېژندګلو ماته کړم".
"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".
(مدهوبالا د ځیرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکی ۍ شي اۅ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ژم، ډېره به خندېدم، خو بیا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو یۅ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتۅم".
(پُرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډز شوے دے. اوس ځیرک مدهوش څۀ پېژني اۅ د هغۀ تنده څۀ پېژني اۅ مینه وال څۀ پېژني اۅ پېژندګلو څۀ پېژني؟)
څو شېبو له ځیرک اۅ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ۅ نۀ ویستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن سانديې ته غۅږ شوه اۅ ځیرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اۅ دغه خبرې اوس وخت کښې ځیرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.
کلي نه د کراچۍ مزل ځیرک په ویښ خوب تېر کړے ۅ. د مزل سُتړې اۅ اوږد پلۅ هغۀ ته لکه د کوچنیتوب د خوب لږ لږ یاد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اۅ بیا د فقیرکالونۍ پُرېشان چوک نه په جانبه کوڅو کښې د کاکۅان کور ته رسېدل کۀ ۅڅمېرو، نو ځیرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقیر کالونۍ پورې ښکارېدله. د پُرېشان ګرځۅنې نه چې کومې څلور پڅې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اتۍ، ډولځیونه، د کېستو، د منیارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تُوکو د اخستلو اۅ خرڅ ځایونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ۅ، چې ګرځۅنه کښې دومره ډېرې تورسرې څنګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې یا ولاړې دي، یا ګرځي اۅ موټرو یا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بیا هغۀ ته ډېر ځل د فقیرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو څښلو وخت په لاس نۀ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپبه

ډېرې خبرې تر دې سېپيناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځُوي وادۀ کښې د ځلمي بهرام په مړدکي ژوبله کۀ د هغۀ د مُړينې لاره نۀ وه ګرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وُزارۀ نُخښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغۀ د ځُوي، د وُزارۀ يا کۀ د هغۀ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د تُوئېدلو نه پرته نۀ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نۀ سُتنيږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغۀ د کور ژوندي د هغۀ د قبر د خاؤرو نه د هغۀ د وينې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتۀ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره تُوي شوه. د بهرام ورونۍو د خپل ورور د قبر په خُلۀ برغولے کېښودلو. د بهرام ورونه خبر وو، چې نۀ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نۀ د مېترخان وراړۀ د بهرام په وينه خپل څۀ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وُزارۀ تېښته هيله شوه اؤ دغسې اتۀ کلونه د دښمنۍ بۀتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زُغملې نۀ شوه، هغۀ د بهرام ساګانو د پاره پُرېوانه سيلۍ ؤترلۀ. اوس د مېترخان د کورنۍ خُوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي اؤ کۀ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکۍوان د مېترخان د وژنې نه ډغورېدلو اؤ د ځیرک خۍوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره تړلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سړیتوب اؤ د بهرام ځواني څېلمه ډدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لږه چپیا)

خو مېترخان هم بې ځایه تۍوي شو"

کاکۍوان ځان سره زړۀ کښې ډوډې اؤ بیا د ځیرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره ستړګې ډغلولې. دا وږه نن هم لکه د سیوري د کاکۍوان بدرګه وي، چې د کلي څوک قدوس خان دوي ته د ځیرک ډ نۀ وائي. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسې یا ایرزړې د سړیتوب رنګ هم پېژني، بیا هم هغه یۀ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د مُلا خۍلې کښې د دوزخ په لیدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سنډا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پښه ایښودلو سره څۀ ګوري، چې د ځیرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بیا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هیله لري، چې خندا نه به لۀړې بۀړې کیږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خۍلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جیګ شوي، لکه چې د غږونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېرابان لکه چې د ځیرک څنې مښي، ځکه ئې لاسونه د ځیرک څنو کښې ډنځښتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلے ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کيڼه څنګه باندې د مېرابان تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څۀ دونې له ځواب لټوي. د هغۀ د سترګو ګاټې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يؤ يؤ ټُوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور څرګند کړي وو. (کاکُوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختې نه داسې بُرښبدل).

"ځيرک ښۀ دے کنه مړو!"

اؤ دې وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېرابان ته واړولې. دې اؤږدو سره يؤ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زور ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځيرک" سره د غړيز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړۍ، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو ايښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ايښودلو کار ورته سُپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خُوښولو. ټولې سترګې يؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ټولو سترګو کښې دغه نوم د پاره د خوښې څرک ؤ.
"نن نه به دا زرکه وي".
د مېرابان په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځیرک خپلې سترګې یؤ ځل بیا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سینه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه درنې چپیا وزرې خورې کړې.
نن ځیرک خان له بل نوم کېښود ے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ وړانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وړانولو دستور نشته. د ځیرک خان نه کۀ چرې چا "ځیرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمڅ.....
په درشل ولاړ کاکوان کړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مینه، سود اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې لیدلې نۀ وه. سمیتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلي شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځیرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې.
نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وړوستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځیرک مخ نه ویستې وې.
"سمیتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"
د ځیرک تندے ښکولو سره سم مېرابان سمیتا ته دغه ؤوې اؤ بیا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپیو راخستلو له ؤغځول، چې سمیتا ؤوې،
"دا خوارۀ زما له اړخه".
"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګري کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سمیتا د ور لاړه ؤنیوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکۍوان ژليدلو اؤ دغسې کاکۍوان پخپل غلي ژدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سميتا خبرې اؤ لاړې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاکۍوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځيرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځيرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکۍوان ژليدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځيرک سترګو کښې د زرکې نظر وينې شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځيرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکۍوان د چيو نه ګوټ شوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکۍوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زرکې راتلل د کاکۍوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د ټيټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانيسي، نو هسې ځان سترے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".

(مېرابان لکه د يؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې يوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ايښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زرکه د ځیرک پرده وه، ځکه بې ځایه ؤ، ځکه رژېدۀ. اوس هغه خپل سُر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي او د هرې سا نه به خُوند هم واخلي".

کاکُوان تلے دے او شپه رو رو خپل رنګونه شیندلو د پاره تیارو کښې شُرنګ شُرنګ خُوځي.

"ژوند د تېرېدلې هوسۍ سترګې دي، چې وینم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څۀ کیږي؟
زړۀ مو د نړۍ په نندارو باندې ډېر ژوړۀ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څۀ کیږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ژکړله
دا ځل ئې تفسیر لکه قیامت کوو، چې څۀ کیږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څۀ کیږي؟"

د کوتې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا وړومبے ځل نۀ ؤ. دې نه اګاهو هم زرکې دغه دُروند بوغ غږ اؤرېدلے ؤ او نن هم ورته یاد دے. هغه وخت وئیلي شوي وو،

اے! د خپلې مینې لېونتوب خمار وهلیه!
زۀ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تۀ را ته یۀ ځل د خپلو شونډو په سر ژوایه!
زۀ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زۀ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سُپارم ځان
زۀ به ئې د زړۀ هره ګیله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غږ اؤرېدلو سره زرکې لیدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.

مدهوش ټول ژوند شاعرې ته سُپارلے ؤ. مدهوبالا سره مینې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مینه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخُوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. یؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. یوې کړکۍ ته سړي اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړیتوب نقشونه برڅېره کوي. مدهوبالاکۀ به د نندارې په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زرکې په چرچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خویونه نور شول.

هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.

"اخوا شه! د ښځو لېښ کښې ؤدرېږه!"

یؤ سړي هغې له دیکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤویسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو یوې ښځې پُرې غږ ؤکړو،

"دېخوا را نۀ شې! (دې غږ کښې کُرکه اؤ زور ؤ) خُدائے مو ورک کړه چې".

"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځائے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خُوځولو ژوپ. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پُرې بابوګي غږ ۆکړو،
"اے دغۀ! (اۆ سر خُوځولو سره) نه ریښتیا، اے دغې! (اۆ بیا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اۆ چې پېژند کښې به درله ځۀ لیکو؟ ځه! پښې سُپکوه!"
دې ټول وخت کښې مدهوبالا د دواړو لاسونو ګوتې یۆ بل کښې ورکړې اۆ خپلو شونډو ته نیولې د خپلو ګاګیرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګیلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې یۆ دُروند اۆ بوغ غږ ۆوې،
"دا ځۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پېژند کښې ځۀ لیکې. دا د خُدائے نه تپوس ۆکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ۆ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې یا ستا د پلار غوندې یا زما غوندې یا ستا د خور غوندې روغ کړے ۆ، نو ځۀ ټبل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خُدایۍ کښې پرې ځۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ۆکړه، چې هغه درته ۆوائي. تاسو خو وایئ کنه، چې هغه په هر ځۀ خبر دے، نو بیا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"
"مدهوش! پرېږده! راځه تره!"
کتار کښې ولاړ یۆ سړي په مدهوش غږ ۆکړو اۆ هغه په ځاے د دې چې کتار ته سُتون شوے ۆ، مدهوبالا پسې روان شو اۆ نن څومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا مُیاشت کښې یۆ ځل ورځي اۆ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سُپارلے دے. دغه مینه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلے نۀ دے اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوبغی نه ژوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډی کښې ټیټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي څوک دغه بازار کښې ژوینې، نو مجمر لاس کښې اخستے د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دے اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سُپینو شمېر په تورو اؤړېدلے دے. اوس ډېر تُراخۀ څښکي نۀ اؤ ډېر تۀودۀ سیزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کینې اړخ ته کوټه کښې یؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بُلوځي. مدهوش کۀ دغلته یوه ورځ پاتې کیږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په څنګل پُرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب، زۀ ګنهګار ښۀ یمه
دا سپرلے اؤ دا شباب، زۀ ګنهګار ښۀ یمه
دا ځواني اؤ دا عذاب، زۀ ګنهګار ښۀ یمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار ښۀ یمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاریخ د پاره خُوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په یوه پاڼه مدهوش غټ غټ لیکلي دي، "د ټولې مینې نیمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځیرک یادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور اؤ مړې وړندار په ژوندي وړارۀ هم خاؤرې اړولې وي. د ځاموري ابې د څلوېښتې نه چې وړندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نیولے دے. هغه د مابتې هغه سلګې نۀ شي هېرولې، کومې چې د یوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خدایه کنه! د ابې سا ختله اؤ په خلۀ ئې د قمرو هغه ځوے یادولو" (بیا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لږه ډېره رابښکلې وه، نو اغېزه ئې زیاته وه). ډېرې مودې راهسې وړندار لیدلې وو، چې د ځیرک په یادولو به د مابتې سترګې ډېرې غمژنې کېدلې اؤ د هغۀ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خواچینې توره لړه مېشته شوې وه. وړندار چې د مابتې نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې لیدله، چې د ځامورې ابې د مړینې اوښکو کښې مابتې د خپل ورک شوي ځیرک د پاره سلګې نغښتلې دي.

"مابتې د قمرو نه د پیو په ځاے مینه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتې خیال په ډډه واړولو.

نمر اؤ سپوږمۍ د یؤ بل پلؤ نۀ پرېږدي ..... ټیاره اؤ رڼا یؤ بل کښې روکیږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے ..... ځیرک د زرکې ټول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکښز زړه کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوڅو کښې "ګل پري" شوے ؤ اؤ هغه وخت به د هغۀ یؤ خوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ويستله. د هغۀ پېژندګلو د يۀ مېړۀ په توګه کېدله. د هغۀ يوه لُور اۀ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوڅې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغۀ کور دے. هغه به مانبام دُيارې له وتلو. د هغۀ ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اۀ د هغۀ پښو کښې پنزېبونه شنيږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغۀ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ۀ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ۀ. هغه په زېږون بدک نۀ ۀ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اۀ سوړ ۀ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اۀ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغۀ ټوپ کړل، نو نتداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغۀ مېرمن، د هغۀ لُور اۀ د هغۀ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سړيتوب اۀرېدل، نو په دۀ به وُيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ۀ، چې رنګينه اۀ مسته ګل پري د هغۀ په درشل د هغۀ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلۀ مخ نۀ شي. هغۀ د دواړو ګل پريانو منځ کښې ځان دبوال کړے ۀ. د هغۀ واړۀ چې ښُوونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغۀ ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راۀنغښتلو. کور کښې ئې ۀوې، چې د هغۀ کار نور نشته. د يۀ څو مړو ُ په کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ۀوژله اۀ د يۀ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغۀ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لوندې شي. هغه سترګې ژوري، شونډې ژپيچي، سر ژوخوي اؤ خپلې دننه ګل پري له په مرې ګوتې کيږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پري دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوېم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوي په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رينبتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپبه

ګل پرداز خان د پاره د هغۀ دننه ژوندۍ ګل پري وژل ډېر ګران وو، خو زرکې نه خپل ښکاره ځیرک خان ډېر زر هېر شو. ریښتیا خو دا دي، چې هغه ځیرک خان د زرکې ؤ. زرکه یوه ښکلې، نیازبینه، ناویاته اؤ مینې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سمیتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تۀ؟ (د زرکې تپوس کښې د یۀ وړوکي د تپوس سپېځلې مکښ ځلېدلو) زۀ سمه ډېره سُتړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته یم".

"ځار شم د خپلې زرکې نه (سمیتا د زرکې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانۍ شوه) ما وې، چې خپلې زرکې ته ځان بېخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سميتا سُپيناوي کولو پوري زرکه ژدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مُلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تيونه، نرۍ مُلا اؤ پُلن کوناټي خپل زړۀ رابښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غُوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سميتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کينه پښه په زُمکه پوره ايښې، د ښۍ پښې کوندۍ لړه کړه کړي اؤ پُونده ئې لړه اوچته کړي، دواړه لاسونه خُوارۀ کړي. زرکې نه يؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ژويني)، نو بيا به".

"په ګډېدو شم" (زرکې ګڼل، چې سميتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ژوائي).

سميتا د هغې دغه نُيازبينه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ژوائي،

"نه! بيا به خپل بدن، خپله ځاندره ګويا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ژنخيږي. د هغې پنزېبونه شړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ژنيسي اؤ زرکه ژويني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بيا خپلو مېمو ته، بيا خپلې مُلا ته، بيا خپلو کوناټو ته اؤ زرکه ګوته په خُلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالاغوندې ښځه؟"

(سمیتا بیا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالاغوندې ښځه".

دغه وخت مدهوبالاد اوبو نه ډک جیخ لاس کښې نیولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سمیتا ته د مهربان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالاد زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وښا سره راشي.

"اؤ مدهوبالاد مهربان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سمیتا د مدهوبالاخبرې پسې ترلې خپله ژوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې یؤ بل د پاره بشپړې مینې ته ژګوري.

"تک . تک

دین . دین

تک . تک

دین . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

تنک . تنک . دین . دا

دینک . تنک . دین . دینک . تنک . دین

دینک . تنک . دین . دا

دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سمیتا خپلو خوځښتونو سره زرکې ته نخا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښائي، بيا زرکه پاڅوي او مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا او سميتا زړونو کښې غواړي، چې يو بل ته ژګوري او د سرګم سره د زرکې د نڅا سټائينه ژکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا يو خوځښت هم بائېلل نۀ غواړي..... هغوي نۀ غواړي، چې يوې شېبې له هم د دغه نندارې خوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سټړې سټړې زرکه د سميتا او مدهوبالا منځ کښې خوره وره څملي. څو شېبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنيږي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډډه واوړي، د زرکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي او زرکې ته مابتۍ مخامخ ژدريږي.
خوب ګاګيره مرغۍ وه او د مابتۍ يادبدل په دغه مرغۍ د وېرې لېندې نه ويشتے شوے کانې شو. پرځندکاکا او کميلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کړېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګويا کولو ژبه زده کوله او نن څابنتي وخت د مابتۍ مشر څوي مېرلوس ګل پل واخستو. ډېر خوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ژرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خواچينه هم نۀ وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رغړولے شوي. کميلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله ..... يۀ دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". يۆ ککورے نيم د ځيرک پښو سره هم خۇښدلے ۇ. تر دغه وخته، د ځيرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لږ لويګانے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانې نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کورمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کميله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه يۆ وړے شرمخ ۇسېدلو اۆ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د خلو نه هغۀ پسې لاړې څخېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډيوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلي شوي دي اۆ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځۇړندې دي. انګڼ چنګاۆ شوے دے اۆ ګربتيانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اۆ ډولي اغوستن اغوستي دي اۆ د خۇږو پخلي د پاره لوئې پتيلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اۆ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ۇوائي، چې زرکه راۆباسئ. زۀ به يوازې څۀ کۇم؟"

سميتا مجمر لاس کښې نيولې مدهوبالا ته ۇوې اۆ په غلې خلۀ مدهوبالا د سميتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکاري، لکه د ښکلا يوې نيازبيني ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاۆ کړي وي اۆ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې غږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سمیتا اؤ مدهوبالا څو شېبو د پاره دغه نتداري نه خُوند واخلي (هغه دواړه نۀ پوهیږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې رانۀ ځاځکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زرکې خوا له راغلې اؤ د هغې خُورې کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په خُوځښت ځان سره "امین" ؤوې. په مخ د دعا لپه رابنکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نُمانځلې شوې وي.

"زۀ ورځم اؤ مبرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".

د سمیتا خبرې ته موسکی زرکې ښه ؤکړل اؤ چې کله سمیتا بهر وتله، نو مدهوبالا بیا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کیږدي اؤ زرکې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زرکې په ښی سترګه د وېښتو څو تارونه لکه د څُونډې څُورند وو. په تندي ئې وړه غوندې ټیکه د پرخې د داسې ځاځکي په څېر پُرته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شُنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې یؤ نرے پُړقیندہ امبل لاسونه تاؤ کړي وو. دُروند سُور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقبش سُتوري بنلي شوي وو. خوشبویانو ئې د سالُو پلؤ نیولے ؤ. نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سمیتا اؤ شبمین د زرکې ډول سینګار کښې بوختې وې. سمیتا د هغې څنو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکی ئې ورله لکه د تبرې تُورې ویستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو بنو جمدر نور نېغول. شبمین د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غُوري لاس کښې نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو اؤ د زرکې د ځاندرې په مهينو مورو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې اؤ خُلۀ وازه پاتې شوې وه. "د زرکې کميس دې خُدائے زرکې نه هېر کړې"، زړۀ کښې به خامخا شپمين دغه وئيلي وي.

"شپمين!"

د سميتا غږ سره شپمين هغې ته ژکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ژليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خُدائے پله ئې ژکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچې کړي غوږونو له يؤړل اؤ کوټې نه سرټيټې ژوتله.

د شپمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زرکې دنګې غړۍ، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نرۍ مُلا اؤ پلنو ټُوټو باندې ژخوئېولې. هغې داسې ژګنل، لکه چې د کوټې په نزدې ګوټ کښې د ښکلا يؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زرکې نتداره کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره اؤ سپين پټکے دغه تياره کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دوېمه ښکلا ژليده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کۀ يؤ په درې نۀ وي، نو يؤ په دوه خو اورمرو ده).

"مېرابان غږ ژکړو".

د کوټې په درشل دننه پښه ايښودلو سره سميتا ژوې اؤ هغې سره بدرګه څو نور ښځونک هم وو. هغوي يؤ رنګينه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې نيولے ؤ، چې ګڼ شمېر ځوندي تري چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه ځادر لکه د څپر اوچت ژنيولو اؤ د ځادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښې روانه شوه. د درشل نه بهر پښه ايښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ژنوستلې شوې. هره سترګه کښې حېرانتيا ببر سر ژدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کښې چا ليدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سړيتوب د ځيرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په رينښتيا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان پښو له لاس يؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بيا ئې په غاړه راکښلو حېراني سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سيوري لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښې وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښې د رڼا، زمونږ په مخونو د موسکا، زمونږ زړونو کښې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کښې د پياوړۍ مخ ؤګرځوي".

"امين" (ګڼو خلو په يؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې مېرابان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به يؤ يؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لاړې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ويستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ ايښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې. (خُدايه! مدهوبالا بيا مجمر راخستے).

ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوړ ؤ، هغه زوړ اوس يوې غلې نتداره کښې وُړک شوے دے. شېمين د مېرابان د سترګو په وېنا د زرکې لمن يؤ څپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خُلې وو، لکه د ژمي شپه چې د ځيرک خان دُوي کلي کښې د نيمې نه واؤړې. د مېرابان په وېنا مېلمنو ته چې اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې نتداره کښې بې پامه د تؤدو چيو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسيزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، متايۍ يا پيکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.

ډېر وخت وروستو د ژړا يوه ښُکالو د دغه شپې چپيا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وي. د خپلې ژړا ټينګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چينګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُړې برخې غونډۍ شوې وي. مېرابان د خپل ځاے نه پاڅې اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلي د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سيندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د دېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګير شي او دغه څو شپږ د هغوي سترګې زرکې نه واړې.

ګل پرداز به هغه وخت کښې خاوړې نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان يؤ بدک ؤ. هغه سُکنې ؤ او په نڅا کښې به د هغۀ لوړه نۀ مړېدله. يوه ورځ د مړې کورنۍ يؤ وګړے اتن کښې "روشني" نومې بدک پسې ؤنخښتلو او د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغاښ نه لاس ؤ نۀ ويستل، نو "راني" ورغله او دغه سړي ته په پښو پُړېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته ؤ. دغه سړي راني هم د سر نه ؤنيوله او څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېونې نۀ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نيولو او ځان له ئې ويړيا شاتار کتلو. د راني هم مور خور يؤ کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ؤوې،

"زما مور هم زما په لُويګانې کېدلو زۀ پرېښے يم او زما خُوښدو د پاره هم زۀ د سرتېتې پېلام ؤم. هغوي کۀ زۀ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څۀ پُړه ده، چې دا زما خور او مور کنځې. زۀ خو اوس هم چې يوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور او کور پسې ژاړم. هر څو کۀ سترګو کښې مې اوښکې نۀ راځي. هغوي به زۀ پُردے کړے يم، خو زۀ ئې اوس هم خپل ګڼم".

راني پاڅېدله او د اولس ګڼې نه ؤوتله. څو شپږو کښې چې بېرته راغله، نو څۀ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه مور سړي سره څو د انډيوالې ځامن وو. هغوي پُرقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غږ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکنو تېریستلي یو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ لیدله".
راني څۀ ګوري، چې روشني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نیولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې مور سړے د خپلو انډیوالیو ځامنو ته هغه نوره برخېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــ"
یؤ څړیکو سره بوغ شوے غږ ؤوتلو اؤ د وینو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کینې لاس د مور سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نیولې چړه د مور سړي خېټه کښې دننه لکه د اړې خوځیږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډیوالیو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډیوالیو د ځامنو مخنیوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نیولې ولاړه وه.
د سړو د سُپړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک یؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بیا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو. اوس مېرابان اؤ زرکې سره یوه څوکۍ خوا ته کېښودلې شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کیږي ..... په دوکړۍ برونه نوستلې کیږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګیږي ..... شپېلۍ کښې پُوکے وهلے کیږي اؤ په ګوتو ترې سندره ویستلې کیږي.

انګې خوشے پروت دے. چاپېره ښځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سمیتا زرکه د لاس نه نیولې پاڅوله. دغه شلګونو شُمېر کښې یوازې د مېرابان، ګل پري، سمیتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شبمین سترګو کښې اوښکې وې. د زرکې سترګو کښې هم رانۀ څاڅکي خُوارۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ویستلې نۀ وه. زرکه د مېرابان پښو له ګوتې یؤسي. هغه ئې په سر لاس ایښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ یؤ سُپین ږیرے سړے وینې، ځکه چې زرکه دغه مخ کښې دننه ګل پري نۀ پېژني. بیا هم د هغۀ پُښو ته تیتیږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنیسي اؤ ښُکته کېدلو نه ئې ایساره کړي. په سر ئې لاس کیږدي اؤ تندے ئې ښُکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کښې د مینې تپ پخپل تندي ؤلیدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو انګو ؤلیدله).

په انګې کښې زرکه ؤدرېدله ..... سمیتا د هغې مخ نه پلۀ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره نتداره کوونکې سترګې وینې، چې د رنګونو ښاپېرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د ښُکلا د کانې بُت سا واخستله. باید چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د ښکلا بُت د هغۀ د لاس نه ویستلې وې اؤ هغۀ له یؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بیا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤ ئې وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُدائے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلۀ باندې وا نۀ خلم
کۀ دې ښکليه! خُدائے زما جانان کړي
لکه زۀ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدائے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا- ما- پا- دا- پا- ما- ګا- رے- رے- رے- رے- رے
سا- رے- ما- ما- ګا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا
دا- ني- سا- رے- سا

ژوک کۀ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زۀ ستا په مخ کښې د خُدائے د نور جلوه وينمه
ژوک کۀ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زۀ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زۀ ستا تندي کښې د سُپېځلي ژوند محراب وينمه
زۀ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زۀ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زۀ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُپوږمۍ لیدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یؤ ستا غوندې نُیازبین نۀ منم
سُپرلو ځولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یؤ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازیږي ګله!
ځه تۀ تري ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا وُیاړیږي
ځه مخ تري واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زرکې د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خُوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شببو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زرکې د ځاندرې دغه خُوځښتونو ته ځان سُپارلے وي. سُپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زرکې په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شببه په شببه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله تمري غږوله..... رباب خپلو پَردو کښې غږېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوخته وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یؤ د زرکې د پنزېبونو شُرنګهار ؤ. کۀ سُپوږمۍ، سُتوري، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلي وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هر لے اؤ تاپ سره د زرکې نڅا د لیدونکو ژوند کښې د تولو نه ښکلې نتداره وه. د دغه کوڅې پارړېژ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پُرېوتونکو پانو کښې یؤ سُپرلے ؤ، اؤ هغه د زرکې اغوستن کښې نۀ یوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان څخه د وتلو اوبۀ څښکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غرونو نه ټیټې پردې له راغلل، دغه وخت زرکې خپل کینۍ لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پانې څوړندې پُرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لرې اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې یؤ کړي وو اؤ نورې دُرې ګوتې ئې نېغې نیولې وې، چې دغو کښې قچیۀ ګوته د زُمکې پله وه)، خُپلې سترګې ئې د اوږدو بنو لاندې په خاؤره څملولې وې..... ښیۀ پښه ئې کونډیۀ کښې لرې کونټې کړې وه اؤ د هم دغه پښې پُونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه..... ښیۀ ډونګه ئې ویستلې وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې مُلا د تُرخ نه کوناټې پورې لکه د بُرغې شوې لیندې ښکارېدله اؤ کوناټے ئې د دوکړیۀ سره یؤ ځاے داسې خُوځولو، چې په څو شېبو کښې ورسره ټول نتداره کوونکي هم په سرونو خُوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړیۀ څو ټپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړیۀ مخ نه هم څېړه اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړیۀ سره په ځاے ؤدرېدل اؤ شُپېلیۀ هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واؤړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نۀ خُوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نۀ لیدله. د هغۀ لاس پښو کار پُرېښے ؤ. په لفظونو کښې کۀ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا خُوځښتونه نښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ایساري کړې نۀ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نۀ ؤ)..... ځان نه لرې نیولے نښے لاس اؤ اوچت نیولے کینۍ لاس ئې د خپلو ژلو نه خُوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کښښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان خُوا له راتلو سره ئې د هغۀ پښو له لاسونه یؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نۀ شو، هغې ته ئې په سر لاس کښښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ژنیوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زُوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو خُوړندېدلو سره نتداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوڅې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شېبه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې مانۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ژرسېدله.

"هلکانو! زړۀ مۀ خورئ! هر څۀ منم، خو پېړۍ مُلا نۀ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بیا دې هم پرځبدلے وي؟ (قہنچي ډمنځ د دلداري د ډیرې نه اوچتولو سره لږ په زور ژوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ څوک کلے ورکوي، هم ئې پرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نړیوالې مونارې الوتکو ډنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بیا وینه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ یوه پښه کلي کښې وي، یوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پښور پلیتوي)، بیا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نیولې وه، نو ځیرک خان به کلي نه وړک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وایم، چې کۀ د ځیرک خان کور هغۀ له خپل سیوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځیرک خان به وړک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بیا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځیرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شتون چې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پښتونګلو چې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نیازبیني زرکې به د بې څوکه ځیرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خدا ے پخپلو چارو ښۀ پوهیږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د ټولو نه د لوي سېټهـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید پوسجیرشا مانې کښې د څۀ مېلمنو دُرناوي کښې شپې ویښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېرابان اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم لیدلے نۀ ؤ. دغسې مانیو کښې شپې ویښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُوري بللې کیږي. د مېرابان لخوا کور کښې په بلنه اؤرېدلو ټولې خلې ببرته پاتې شوې. دا ولې؟

ټولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېرابان ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګې ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غږ خور شوے دے اؤ خُواشیني په دې چې د سېټهـ غوږونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوې وُړاندیز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روشني د پاره هغه وخت بل څوک وژلې شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره یم. ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي".

په مېرابان د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازیګر سمیتا د زرکې وېښتۀ وُمنځول اؤ مېرابان کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ خُوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاڅېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خُوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې یؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو لیدلې وه (اوس مونږ ځیرک خان ته نیم سړے وئېلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغۀ سره هره خبره غوشه کړه. انګۍ باندې به څوک پښه نۀ ږدي..... مېدان به څوک د ننداري سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې ښېرته راځو..... کۀ چا د قچرۍ کولو زړۀ ژکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاځيږو".

زرکه پوهه نۀ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې اؤ سُپينې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نۀ وه، چې په دومره لوي وړاندیز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کۀ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو ځُورند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېرابان اؤ سميتا مخکښې وو. زرکه د هنې، آرا اؤ کوشليا سره ورپسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې. ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ژدرېدله. د نمونۀ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نۀ ورتلو، خو بيا هم ژدرېدله. هغې څۀ وئېل نۀ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خُوره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګويا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پيا وړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خُوځېدلې. يوه سندره ژشوه، دوېمه سندره ژشوه اؤ نتداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سميتا په کوټه دننه زرکې ته څومره ښونې کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سميتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بيا ليدونکو نه سا ژختله. زرکه انګړ کښې ژدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سُپين اغوستن د زُيړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زيري ځلند وو. زرکه د مېرابان پښو ته ټيټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. نتداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ويلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کيږدي؟ سندره نيمې نه اؤړېدلې وه، چې يؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نېغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ژنيوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې تري خپل لاسونه اؤ پُښې چاپېره کړې، لکه چې يؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټه خپله خبره سر ته ژرسوله. د هغۀ سړي ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ژشوکولو. مېرابان څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت نتداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سُورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګيو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېرابان ورته لږ پښه نيولے شو. د هغې خُوږې لپې اؤ سُرو سترګو ته ئې ژکتل اؤ نېغ خپلې کوټې ته دننه شو. څومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سميتا د مېرابان دغه مخ ژليدلو. هغه چرته هم کور ته په رانتوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو اؤ رنا ئې ټپه کړه.

(شپه نن ډېره بوډنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښې پرته وه. آرا، هنې اؤ کوشليا يؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دُوي ژغارل، چې مېرابان به خپلې کوټې نه ژوتلو، د کور انګڼ کښې به ژدرېدلو اؤ بيا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ژوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ژُرنده ئې لا بېرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ژشو. نيم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ اؤ بيا بېرته خپلې کوټې ته ستُنون شو. نورې دُرې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سميتا اؤ مدهوبالا شپه د زرکې سلګيو ته ژړلو کښې اؤ د مېرابان ځارنه کښې په ويښه تېره کړه.

دُرې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ايښې نۀ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ژوتلو. دغه دُرې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالاته ژوې،

"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته ژُرنده ژوهه!".

شپه مدهوبالاد ور ځارنه کښې تېره کړه، خو ژُرنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سميتا وُرځپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وُرځپانه کښې د ښار د يؤ نوموړې سړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټو ؤ، چې هغه چا لويه لاره کښې وژلے ؤ اؤ د هغۀ د ځاندرې څۀ برخې ئې په چاړه غوڅې کړې هغۀ سره خُوا کښې ايښې وې. په انځور ليدلو اؤ خبر لوستلو مدهوبالا وُرځپانه يؤ ارخ ته کښودله. په هغې غوني ځيرِ ځيرِ شول. هغه سميتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور ښېرته شو اؤ مېرابان کور ته راغلو.

"سميتا!"

سميتا د ور کُړپ پسې خپل نوم اؤرښدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله اؤ مېرابان ئې ؤليدلو. مېرابان راغلو، سميتا اؤ مدهوبالائې خپله سينه پسې جوختې کړې اؤ ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بيا هغه هم په ژړا شو اؤ مدهوبالا اؤ سميتا هم) د زرکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نۀ وتلې (مېرابان دواړه خپلې سينې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما ښېګا د هغۀ په چغو کښې د زرکې سلګۍ ښنخې کړې".

دغه مړے د سښتھ نۀ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زرکې اومې خُلې ته ئې ځان ټينګ کړے نۀ ؤ. د سښتھ په بلنه باندې ټول بدکان ګاګير شوي وو اؤ بيا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سښتھ د ښار هغه نومورو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم اؤ روپۍ اؤ زور د دغه وېرې مونډ نۀ ؤ. د وېرې مونډ دا ؤ، چې سښتھ د يؤ ډېر تور زړۀ څښتن ؤ. څو ځله هغۀ مدهوبالاپسې لاس پُښې وهلي وو اؤ خبره دې له راغله، چې يوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بيا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راني څو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دۀ د سُیوري لاندې د سپتھ کومي نه ژوتله. د سپتھ نور هم څلور وړونه دي. دوه مشران اؤ دوه هغۀ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ژکړئ، نو اولس به درته ژوائي، چې هغوي څومره پُیاوړي، نامتو اؤ د سړیتوب څښتن دي. د وینې تړون ئې سترګو کښې دے، نور خو به د دغه وُرونو زړۀ چرې هم سپتھ له ور نۀ شي. د هغۀ مشر ورور دې خُداے ژبخښي، هغۀ به پرې چوکه اینبودله، خو چې کله نه د کراچۍ سیاست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بیا یوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ژتړلو، نو سپتھ د مشر ورور لاس نه هم ژوتلو. د ویوونکو د غاړې دې وي، خو ګنې خُلې وائي،چې خپل مشر ورور دۀ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپبه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د يۅ خان ځُوے ۅ. پلار ئې زما ياد نۀ شي. د دُرې خانانو پلار ۅ. هغه دُرې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ۅم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منيربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مُياشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".
منيربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منیربابا ما ته اؤ زما د ټرونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار وروڼو ته ډېر ګران ؤ. یؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نیکۀ سره نور ټول مړۀ دي. منیربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پایودین بابا، شکور استاذ، سابق صېب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بیا دې نورو کښې زۀ پایودین بابا خپل نیکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ خُوي صلاح الدین کاکا زما د پلار د ځلمیتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتیا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن یا د صلاح الدین کاکا ځامن پُرځمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پتې سیپارې نه واخله د وَالنّاسُ پورې ئې راته قران په وئېلو هم زُده کړے دے اؤ ژُباړه هم. د منیربابا سره زمونږ د مینې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نیکۀ ډېر نزدې ملګرے ؤ. زمونږ نیکۀ د پوجون بابا (خُدائے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندویه ؤ اؤ کله چې زمونږ نیکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منیربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بیا وروستو چې منیربابا مړ شو، نو عزیز کاکا د جومات ساتندویه شو. الله دې ژوندے ساتي).

یؤ منیربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئېلو. د ډُیورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ویړیا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پیري نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ژمني. (ګورګوړبابا پکښې نۀ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).

د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغۀ د خُپلې خاؤرې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ کښې هغۀ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په خُوانۍ کښې "باچاخان" کړو اؤ په سپينه ږيره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ کښې د دغه باچاخان په نوم يوې ګرځۀنې له هم نوم ورکړے شو. څۀ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د يوې ژبې ويونکو د بلې ژبې ويونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان کراچۍ کښې ؤوې،

"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سيکھ په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په نومونو يؤ بل وژنئ. تاسو د يؤ بل دُرناوے ولې نۀ کوئ؟

د يؤ بل د وينې ارزښت ولې نۀ پېژنئ؟

د يؤ بل برخه اؤ حق ولې نۀ منئ؟

د وينې وږم نه تاسو له ولې کُرکه نۀ درځي؟

ستاسو سترګې ولې مينه ليدل نۀ غواړي؟

تاسو د وطن په مينه ولې نۀ يؤ کيږئ؟"

نن د هغۀ د تلين په وړومبۍ ورځ نړۍ هغۀ اؤ د هغۀ په ښونه اؤ ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.

کلي کښې راپورې خپل تمبل له تبل ورکړي اؤ نمر ته ئې اينبے دے. کلي نه دُړې ډولۍ لاړې اؤ يوه ډولۍ ورته هم راغلې نۀ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مانښام دا تمبل د ځيرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ژغږيږي. ميرګاتې له (نه رينښتيا) فردوس خان له ئې نيوکه ژکړه. دا ځل چې راپورې تمبل غږوي، نو مابتې به نۀ وي. مابتې خپله مور اؤ ښکلې نيمه خُلۀ سُتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پُرېکړه ژوئبله، چې د ځيرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائيږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقيس زړۀ به د راپورې تمبل سره ټرپک ژوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شيشړه مئنبدو. هلکه! شيشړه چې پېغله شوه، نو ښاپيرې شوه.

مېرابان مُياشت کښې دوه ځله بهر نخا د پاره زرکه اؤ د هغې سوبلې بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې ټولو نه لُوي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نرېدلې بلې وريادہ شي، کله کله ورته د مابتې مينه ژدريږي اؤ کله کله ورته کميله په غوږ کښې "څنګه ئې دغۀ؟" ژوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ يا ورته سميتا خپله يا د مدهوبالا يا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکريزو رنګ نۀ پيکه کيږي. کۀ سميتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکريزې خوشتې کړې وي.

مېرابان مياشت کښې يۀ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو مياشتو نه کور ته د هغۀ راتګ خپل سړکاوے نۀ ګڼي. اوس مېرابان هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پليتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نۀ وړي. خو خپله پړه نۀ مني. هغه د سندھ د يۀ پېژندلي خپل سره ټرون لري. تربور مربور به ئې ورور له پېغور هم ورکوي، خو بيا هې هې پليتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېرابان ډکې منګولې.

مونږ نه دا څنګه هېر شوي دي، چې سبتھ هغه ورځ خپله مانۍ کښې زرکه ژليدله اؤ بيا پسې ورپېښ نۀ شولو. مېرابان دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ژوژلے شو اؤ د هغۀ هاغه دغه د هغۀ نه غوڅ شوے د هغۀ په خُلۀ کښې ورکړے شوے ۀ، نو ګڼې دا ډېره وه؟ مېرابان پوهه نۀ ۀ، چې سبتھ هغه مړے په شړق هم نۀ ويشتلو. نن چې مېرابان کور کښې نشته، سبتھ د هغۀ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې څنګه ژليدلو، نو دنته لاړه اؤ ښکاري په کونټره شُخوند پسې ورنټوتلو. دا خو ښه وه، چې سميتا ليدلے ۀ اؤ دا ښه وه، چې د سبتھ سره ټوپک ګرځوونکي بهر ولاړ وو. سميتا چې کوټې ته ورنټوتله، نو سبتھ بيا زرکه کټ کښې څملولې وه اؤ کميس ئې تړې شلولے ۀ. خُدائے دې دوي په نېکه واړوي، خو پرتوغاښې اچوئ کنه!!!

سميتا په ځائے د دې چې د سبتھ لاس نيولي وو، د هغۀ په پښو پُرېوتله اؤ ۀ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سبټهـ صبب! کۀ تۀ خپلې اوبۀ ویستل غواړې، نو **هں**! ما واخله. زۀ به ویش هم نۀ کۄم. چې څنګه دې خۄښه وي، خو دې سۄپېځلې ته څۀ مۀ وایه".

"زۄمري وانبۀ نۀ خۄري".

"تُهکے الله جو واسطو. اِن کے چهډ ډے"

زرکه کۀ د هغوي په ژبه نۀ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وږے څاروے د هغې پُرېښودلو ته چمتو نۀ دے. دغه وخت مدهوبالاهم کوټې ته دننه شوه اؤ چې څنګه ئې سبټهـ ؤلیدلو، نو په هغه ځاے پښه نیولې شوه. لاس پښو نه ئې سا ؤوتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سمیتا مدهوبالا ته پام شو اؤ په ځاے ؤدرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوټه خۄره کړه اؤ یۄ اړخ ته ؤدرېدله. دغه وخت پورې نور اتۀ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه اینبې نۀ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تۀ چې څۀ وائې، زۀ به هغسې کۄم. زما د غۄښې یوه یوه تیکه په چاړو غوڅه کړه. زۀ به هېڅ هم نۀ وایم. هں! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خۄارۀ کړي، سترګې پټې کړي اؤ دواړه شونډې جوختې کړي. د زرکې سترګې تربدلې وې..... هغې لوټه ځان ته نیولې وه اؤ هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سبټهـ د زرکې خۄا نه روان شو اؤ خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته ؤغځولو اؤ هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کمیس نه لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپېړه مبنل پېل کړل.

"هغه وخت تهٔ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نېنځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شیونه نهٔ تیریږي. ما خپل سُتوني له د پستو نُمړیو خُوند ورکړے دے.

تهٔ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالابډې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بیا زرکې ته مخ وارؤي.

"اں ں ں!"

د سپټهٔ شېطانې سترګې ځان ته په کتلو لیدلو سره د زرکې خُلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېرابان لیدلو سره پښه نیولې شوې وه.

"دا څهٔ؟"

د مېرابان شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سپټهٔ صېب! دا دې ښهٔ ؤ نهٔ کړل (هغه د زرکې خُوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې تړې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځؤم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېرابان خوا له راغلو) دا نېنځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُپکې کړئ!"

"ما هم ژوند برواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غوندې لکې خوتې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېرابانانو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکاري، خو نور به کۀ خبر وي، ښځې ته خور وائې".

(اوهو! ښه، نو مېرابان دا غواړي. سمیتا بهر ژوتله. د سبټهـ سړو ته ئې ژوئبل، چې سبټهـ شپې ته ایسار شو اؤ هغوي لاړل (هغوي د سبټهـ په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بُرستن ته شپې د پاره کله کله ایساریږي)).

بدکانو د سبټهـ خلۀ کښې شوړه ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ژترلو، تُرخونو نه نوم پورې ئې تړې هم بُیاسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټېپ سُوره کړه،

"الے.....الے موجا ماړو اړه!

او موجا جوګې اړه!

ماړورا متهړا مونجا!

ماړورا سوهنا مونجا!

ماړورا لاهوتې مونجا!"

د مېرابان په وېنا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نېنا هغې سره لاړلې. تبل راؤړے شول اؤ مېرابان د سبټهـ پرتوګ د کټ په پُیاړمه ځُورند کړو. هغۀ ډېر زورونه ژکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تبل ژمبنل اؤ د سبتې غمانې اؤ لینګي ئې غوړول. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ژمبنل، چې اوس ئې تلے سوزولو.

"نېک خو بیخي سر نۀ اوچتوي" (د سبتې په زورونو پرهر شوۀ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشلیا ته ژوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جیګ کړي".

اوس مبنل ډېر شوي وو. سبتې هم سترے شوے ؤ. هنې اؤ نیمت اؤ کوشلیا یؤ خوا شوې، سمیتا اؤ کرن اؤ تیکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغۀ پښې کلکې ژنیولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ژسپړدلې. سبتې بیا ډېر زورونه ژکړل اؤ بیا ستړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې لیدلي نۀ وو. څۀ زیاتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ایجازه کښې راولم، چې پردۍ لونې اؤ ځامن نۀ چیچي (د سبتې په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو یؤ څو دیکې ژوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوړه ئې څیرې شي."

"جوګي ایا مو نا سونجاتا
جوګي ایا مو نا سونجاتا
ایړا وین وجائي ویا
الے... الے موجا مارو اړا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سبتې دواړه پښې یؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوڅېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤړېدلے شو. سېتهه خپل هوش ؤبائېللو.
"د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېړېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي او کۀ مور ئې ګاونډي ته اپې وئيلي وي، نو بيا خُدائے کړے ناکام دے، پخپله به څۀ کؤم نو".
دوه ورځې وُروستو وُرځپانه کښې د سېتهه د ځان وژنې خبر خُپور شوے ؤ. يوه لويه قېصه هم ورسره وه.
"دې قېصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"
نيمت ؤوې.
سېتهه ښۀ سړے نۀ ؤ، خو د سېتهه مور ښه ښځه وه.
نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک دے، چې دغه هم چيره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک دے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کيږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کيږي، پېسې نۀ اخلي. خُدائے دې نۀ کړي،چې مېرابان تړې ؤغوږيږي، ګنې مړ به ئې کړي.
نېمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې دننه سړے به نېغ شو او د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټې کښې کلک ؤنيولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو او د هغۀ سترګې به سُړې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤړېدلو او چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد او خُوږو باندې د هغۀ مېرابان پوهه ؤ. مېرابان خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قبصې اؤړېدلو نه وُروستو ورکړې وه او هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئيلي وو،
"د خُدائے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي".
نېمت ته به چا وئيلي نۀ وو، چې چيره کېدلو سره غښې نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د يۀ هروختي عذاب تېريږي اؤ هغه هم کاڼې دے، چُوي.... نړيږي.... ماتيږي، خو څۀ وائي نۀ.
دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُړې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے دے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې اداړې ور وهلے دے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځپاڼه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظيفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.
"ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ ليکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، نښځې وظيفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نيمګړتيا ده، چې ما له وظيفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وُړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي".
مونږ خو خُوره لپه يو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وينو اؤ بيا هم دغه کُرکه د کورمو، خپلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده ګرځي.
د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نۀ وه. هغۀ ټول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په ټوتې ځُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې توړې نه وينې څخېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سُپوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سُپوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم څوک بُلوخېدلې نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د تُړۀ وه اؤ تُړۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله يؤ ډول د ډالې په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.
زما ورسره خُدا ے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چې مې ورته وئيلي نۀ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماټور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته يوه ورځ ؤوې،
"جانيه! تۀ دومره تونډ ماټور مۀ ځُغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو خُدا ے مۀ کړۀ، کۀ ځان يا بل څوک لاروے در نه".
"اياتولا

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سُپېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه دے".
"خو وګړے نۀ د چيرې نېنځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماټور دے، چې بيا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ مخ نه خندا ورکه شوه. ما وړومبي ځل د هغۀ سترګو کښې وېره ژليدله. رو غوندې ئې ژوې،

"اياتولا! زۀ د باجوړ خان هومره زړۀ ور خو نۀ يم اؤ نۀ د خپل ټرۀ هومره باتور يم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوښې کښې را ته څوک ژوائي، "بۀۀۀ" اؤ زۀ ډبوړښېږم. يارا! دغه بۀ ما ته د مرګ ښکاري. زۀ راپاڅم اؤ په زور زور ژخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بۀ غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زۀ ئې غږ نۀ اؤرم. (د هغۀ غږ نور هم ټيټ شي) زۀ ئې غږ نۀ اؤرم، خو هغه بيا هم وي. هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځاے له راشي) کله کله دې وړندار ما ژوښتي، "دا په تا څۀ ژشي؟"، زۀ ورته ژوېم، "بۀ دے، ژ مې خۀغلوۀ". هغه زما په خندا نۀ پوهېږي اؤ کۀ پوهېږي هم، نو څۀ وائي نۀ. اياتولا! دا ښځه هم څۀ بلا وي. پوهه به پرې نۀ شې. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غوندې پيريانې سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپيران!"

هغه بيا په ډېره زوره زوره ژخاندي. زۀ پوهه شوم، چې هغۀ ته بيا غوښې کښې چا بۀ ژوې. ما ورته تګ کښې ژوې،

"پيريان دروغ دي (ما د هغۀ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ژنيوۀ، خۀلۀ مې د هغۀ غوښې ته نزدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ ريښتيا دے".

هاغه ورځ هغۀ ما ته څۀ ژ نۀ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړۀ کښې وائي،

"جانيه! ژخانده جانيه! بۀ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور مانبام کښې لړه خوره وه. ناڅاپه يؤ چړينګ شو، بيا يؤ لوي غړځ شو اؤ بيا...." ډبرې خلې دي، ډبرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے ليدلے نۀ دے. وختي رياض وې، چې ماټور ئې بيخي چپړيت شوے. خوے ئې ژوبل دے اؤ مبرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګولبه! کۀ ماټور ئې په ژنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ خوے هم مړۀ وو".

ما چې د پبروشا خبره واؤربده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګولبه! تبنتيس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پبغلتوب اؤ د خپل خوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پبروشا ته د ګولي په نوم واؤرولە. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تبنتيس خان ته به اوس بۀ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د ورو هغه چغې وريادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خيالونو کښې ورکه وه. مابتې، مرځپنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په يؤ غږ کښې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس
لوي وهي واړۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښې به مانبام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوتلو اؤ بيا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سيګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سيګرټو ګيله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوړه باندې ژوينځله. د وړندار خپل سپين ږيرے هم روژه کښې باتې ته تيلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمخ....."

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره خوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپيلني لوګي شوي دي. مدهوبالاخو د مابنام نه سميتا ته وئيلي وو،

"کۀ لږ سپيلني يا نمبر چا راوړل".

"سبا به راوړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پانې دي نو. بېګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئېل. د هغۀ ډېر خوښ وي".

سم د مابنام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زيږه ساړي ئې اغوستې وه، يؤ ګل ئې خپلو څنو کښې ايښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډېر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډېره موده تېرېدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پيکه شوي پېغلتوب له بيا رنګونه ورکړي وو..... د مخ کوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپينې څنې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تېر جوبن ئې بيا مبلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سميتا، هبلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لُوي کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه ښځونک. اوس ژوند کښې پُراختيا راغلې وه. مېرابان چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېرابان ډېر ياد شوے ؤ. مېرابان تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېرابان پخپله خُلۀ به تل هغې د پاره "لوري" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ژشول. مېرابان ډېر ناروغه ؤ. خپله سُورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سُپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لوري! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مېرابان هېڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکي ناست مېرابان خپلې پښې ژوينځلې، مدهوبالا لاس نه ژنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلي په زمکه خُورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلي درښۀ له ډېرې دي"، مېرابان غوښه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زرکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سميتا هم دواړه لاسونه خپل شيوا ته غښرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ډډرېدلې.
"يوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. يۀ سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې يۀ سړي مولانا ته ګيله ۀکړه. مولانا زۀ ۀرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره ۀځه!"
زۀ جومات نه راۀوتلم. بله ورځ مې يۀ بل مولانا نه تپوس ۀکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ۀډرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ۀ، هغۀ را ته ۀووې،
"جومات کښې به سړي ۀډرېږي، بيا تاسو".
ما ورته ۀووې، "زۀ خو هلک يم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بيا زما کور کښې هم زما وړونړو، زما خور اۀ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ۀ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکۀوم، چې زما مور زما د وړونړو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د وړونړو د زړۀ خبره پخپله خۀلۀ کوله، ګڼې بيا چې کله (هغه د زرکې تندي ښکولولو د پاره لږه غلې شوه) دا غۀورمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما وړونړو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلي نه اوچت نۀ شو اۀ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغۀ ژړا کښې زرکه هم اودۀ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سميتا سُړې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُيوري شوي وو. اوس د مېرابان په وېنا د دغه کور مشرتابه د سميتا سره وه.

هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور ببرته نۀ کړو. بيا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې دننه کشکړپ ؤ نۀ شو. چې کله د سميتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چېړا وه، نو سميتا ګاګيره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې ببرته کړه. څۀ وينې، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې خُوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپېلني سُوزېدلي دي اؤ ټول سُکارۀ ايرې شوي دي. څو شېبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. يؤ مدهوش نۀ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر ايښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شېبو کښې د مدهوش د سترګو نه يوې رنې اوښکې د هغۀ د ځېځمې نه پښه په انتګي کېښودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نيولې نوري ګنې اوښکې روانې شوې. هغۀ خُلۀ ؤسپېړله،

"ببلتون د مرګ استازے
د ببلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
ببلتون د يار سترګو نه
د ژوند رښا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د يار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د يارە سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د يار انځور نه
د ښکلا رنګ ژتروړۍ
بېلتون د يار د غږ نه
سندريز شړنګ ژتروړۍ
بېلتون تالاکړمه زۀ
بېلتون تالاکړمه زۀ
د نېازبين ژوند خدايه!
د سپېرۀ مرګ خدايه!
زما نېازبين جانان
زما نېازبين جانان
زما نېازبين جانان (يوه نيمه سلګۍ)
زما نېازبين جانان (يۀ څو سلګۍ)
زما نېازبين جانان (اوس غېږه کښې مدهوبالا ژنيسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شبر بهادر کېماړي ؤلوستله. د بنا غلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُليان ډېره کوي. بنا غلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړاندیز ګډون کوي، چې بنا غلے مولانا شېربهادر کېمارې ته به بلنه نۀ ورکوئ. د بنا غلي مولانا نزدې اوسېدونکي هغۀ سره ډېره مینه کوي اؤ د هغۀ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو بنا غلو مُلیانو منونکي د هغۀ اؤ د هغۀ منونکو سره ځکه نۀ نزدې کیږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېمارې د خُدا ے لخوا یۀ ازمېښت اؤ یوه فتنه ده. هر څو کۀ دغه بنا غلي مُلیان د بنا غلي مولانا داسې څۀ خبره په ګوته کولې نۀ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوي اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوي. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو بنځونک اؤ بدکان وو اؤ شُپږ اتۀ د بنا غلي مولانا مقتدیان.

د جنوبي ایشیاء په اسمان بیا توري وریځې ژګوانېږي. دا ځل اېټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُرید کوي. د پاکستان لخوا خپله اېټمي وسله ډاګیز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم اېټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوۀ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت یۀ بل سره د توري په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې درکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د يادوڼې نخښه د پېښور رېډيو سټېشن د ودانۍ په يوه ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شين ګنبد دننه د پښتون په وينو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه ايښودلي کيږي. پښتون بچي ته د عربو تاريخ زوتولے کيږي اؤ د پنجابيانو ليکلې شوې جغرافيه ورته ښودلې کيږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کيږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړيوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کيږي. اولس دومره وړے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاڅي، نو هغۀ پسې ئې وړے تړے کاکے غږ ؤکړي،

"ما له به ماکام چۀ لاؤلې؟"

"جۀ دودۍ ګوالم"

"جما يکنې کيږي"

"جما پاپۍ يکې چُوې"

اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوخ اؤ ابلې اؤ وړې کاکي له څۀ تابيا ؤکړي؟

ټولو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سياست کوونکي خپل ګڼي اؤ د خپلې خاؤرې په نوم سياست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاؤره سياست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دۀ د خاؤرې مشرانو باندې دومره تور منبلي دي، چې هغوي سُپينيږي اؤ خړې شوې اوبۀ رنيږي، خُدا ے زده چې د دې اولس اؤ دې خاؤرې به تر هغې څۀ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانۀ ځانونو ته پښتانۀ وائي، خو پښتو نۀ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جيګ شوي ببرغ نه لُوي ببرغ په بل رنګ کښې خپل دېوال باندې جيګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاؤره اوس هم وړې دي.

اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسيږي، چې د هغوي مکښ ته پېغلې هم پسخيږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هبلن پاتې ده اؤ سميتا. هغې د مېرابان لهجه خپله کړې،

"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتؤم".

ببګا زرکه اوده شوې نۀ ده. ټوله شپه هغه ويښه وه. شپه چې نيمې نه واؤړېدله، نو زرکه هبلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړۀ بې ځايه وي، نو هغه د سميتا خوا له ځي، خو نن سميتا بهر نڅا د پاره تلې ده. هبلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بيا څۀ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هبلن اوس هم ويښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نۀ ويستلې.

"دا څۀ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس يؤسي، نو هغه غُواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمنبلو؟".

دا خبره يوازې د هبلن زړۀ کښې تېره شوې نۀ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اؤرېدلې وه. هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بيا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بيا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پرځېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکاري. اوس خو د زرکې مخ کښې هم کُوتونه راغلي دي. بيا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زيات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لرې. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لرې زرکې ته نژدې کړو اؤ بيا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاځېدلې وه.

هم په دغه ورځ مازيګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ خُوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سيلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سميتا غرمه ويښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاځېدلو ته ايساره ده. د مابنام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بيا هم په مصله ده. سميتا نور زُغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاځېدله اؤ د زرکې خُوا کښې کېښناسته. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،

"څۀ دي؟"

هېڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بيا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ژوایه!"
دا ځل زرکې خلۀ ژسپړله،
"ما له پېنزېب راؤړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤترل اؤ غږ ئې کړو،
"کۀ چرې ستا پرې د زړۀ سود شي
زما د زړۀ نړۍ دې رنګه شي مئېنه!
خدایه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښکالو مې واؤرېدنه!"
زرکه پاځېدله، ټولې یؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شرنګهار شو.
دین تک
تک دین دین تک
تک تک دین تک تک دین
دین دین تک دین دین تک
تک دین
دین تک
بې د څۀ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنځېدله اؤ دومره ؤنځېدله، چې خوله خوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بیا ئې د ژوند په دغه پړۍ هم ؤلیدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نخا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤلیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ژدرېدل اؤ د پېنزېبو شړنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ژدرېدلو نه څو ساګاني وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ژوړلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وينو شوې وې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې اؤ هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سميتا سره ټولې راغلې اؤ هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړو؟"

هېلن ته روغتون ور ياد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زرکې سره ټولو نه زيات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زرکې په حقله ښونه اوس هم د سميتا ياده ده اؤ سميتا هسې هم زړۀ کښې د زرکې د پاره ډېره مينه اؤ دړنا وے لري.

"نه! زما زرکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سميتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زرکې کوټه کښې ناستې وې. زرکه باندې خوځولې بهېدې اؤ د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر څېريکه ژوهله اؤ تلوزيون باندې په سوېلي سيمو مانسهره اؤ بټګرام د زلزلې قيامتونه ښودلي کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسمه شپبه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يؤ غم د بل غم خوړه ده، دغسې يؤ موسم په بل موسم شُخوند وهي. تولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ژدړديږي، کله چې ځُواني خپلو څنو کښې سُپين ډکي په ډېرېدو ژويني. هر سُپين ډکے د مُړيني يؤ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لُوي بدلون لیدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کمیلې وادۀ نه غُوړېدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړیکه نۀ وو. زۀ دا وئېلے شم، چې زرکې دا لیدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مُړینو خُدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لېپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداري ته شوګیرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کمیله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټیکه ځُوړنده وه، د هغې غاړه کښې امبل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکی ټالونه وهل اؤ دواړه لېچو کښې سُرۀ بنګړي بې سا پُراتۀ وو. د دغه بنګړو د شُرنګ وېرې د کمیلې لاسونو نه خُوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکریزو سُرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وې اؤ د ښکلا خپل حد وې. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسې. یوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زیاته ښکلې کېدلې نۀ شې (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وې). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ دُرزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګُرم ځکه وئېلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سُپوږمی ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کمیلې زړۀ خو هغۀ سُپړدلے نۀ شو، چې کمیله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنیوالي د ټیازبین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرک خان غږه کښې. په دغه شپه ځیرک خان د سمیتا غږ اؤ د مدهوبالا اؤ کمیلې یادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې ځیرک خان اؤ زرکه څومره سُپېځلي وو، دغومره کمیله هم وه. اوس خو کمیله د ځیرک یادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو وړو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځیرک مینه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځیرک خان د مخ کرښې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُیوري غوندې وي اؤ دغه سُیوري ته هغه دخپلو وړو د مینې کانې ژغورځوي اؤ په څپو کښې د کوچنیوالي ځیرک خان ورک شي. کمیلې سره د ځیرک یادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کیږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلي دي، چې د ځیرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مُړه شوه اؤ مابتې د هغې مخ لیدلو د پاره ادیرې ته لاړه، نو ډېرو خلو ډېر څۀ ژوې، خو دغه خبرې سیلې شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُروند ؤ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تېې نیولے ؤ، کومه تبه چې یوه شپه په ځیرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځیرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې ؤپېژنو، نو تپوس به ئې ؤکړو"، نن د خپل میرګاټې سر ته ناسته وه. څو شېبو کښې څو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنې ژوړلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دي خُدائے ؤبخښي، څوک چې به تبې ؤنیولو، نو هغهٔ به وئېل،
"تاریز څپوټکي باندې تُرمکیا ؤکړئ اؤ په تندي ئې ورله کېږدئ! دا رنځپوهـ سُتن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".
رنځپوهـ فردوس ته سُتن ؤوهله اؤ هغې ورځ نه هغه په دُواړو پښو شل شوے دے. کُوښتن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جینې د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شیشړه چې لویه شوه، نو سترګې به ورته بُرېښېدلې. هغه په رینبتیا زېب النساء وه.
فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځیرک سره مخ شي اؤ د هغهٔ په پښو پُرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځیرک لمن څټ ته خښتولې وه اؤ بیا ځیرک ټوله شپه په درشل ویښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه میتیازې بهېږي اؤ هغه پُرې نهٔ پوهېږي. تر څو به ښکلې ژُوندې وي اؤ دغه به وینځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وینځلو ته غاړه کېږدي؟
پېدرګل ته یوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازیګر پورې هلته بوخت وي اؤ د مازیګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اتۍ کښې وي. ښځې په دغه اتۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کهٔ ځان له اتۍ پُرانیزي، نو ډېره ګټه به ؤکړي. هغهٔ د پاره دغه ښهٔ روزګار دے، خو لږه سا واخلئ! پُرېږدئ چې هغه خو د خپلو ؤزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادۀ شوې ده. کشر ورارۀ ئې خړپوڅې کوي. هغۀ وادۀ نۀ دے کړے. مور ئې څو ځایه د پېغلو د مېندو خُلې بُوي کړې،
"خورې! تګ لږ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې یۅ ځل (هغه لږه غلې شي اۅ سترګې ښکته کړي) ښځتګ لیدلے ۅ. (بیا تونده شي) مور ئې یم. چې زۀ پوهه شوې نۀ یم، نو نور به پرې څوک پوهیږي".
ځه زورَورې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟
هں! دا ده، چې کۀ چرته په یۅ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ژوندله.
نېمت ژوندے جارن ورک شوے دے. اېډز د هغۀ وینه کښې ځان ځاے کړے دے اۅ خپله دننه نېمت هغه پرې کړو. هغۀ خپل خاوښ د مرګ په وېره وژلے دے اۅ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن یا بندېز منلے نۀ ۅ. زرکې ته به د بانګ اۅرېدلو سره کله کله نېمت یاد ېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ یاد ېدله، کله چې نېمت د هغې سر رُمنځولو اۅ د بانګ اۅرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اۅ هغې ته ئې ژوئېل،
"بانګ خو ښځو اۅ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"
د نېمت دغه ګیلې نه ډک تپوس ته زرکې وئیلي وو،
"څومره ډېرې لسیزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه ایښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سړو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پرې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صېب وړومبے رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کښې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجيده کښې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کښې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک لیدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاړه نېمت ته د خپل کلي جومات کښې د جمعې نمونځ سره ترلې ګڼې قبصې ؤکړې. هغې نېمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنيو هلکانو په جومات کښې وړاني کول اؤ د هغې ټرۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پرې پښې دړبولې. هغې نېمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کښې ټوقې هغې ته لويه ګناه ښکارېدله اؤ بيا دغه ګناه کوونکو سره صف کښې د هغې ؤدرېدل مټره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کښې نمونځ کول زرکې د پاره د نېمت ټولو څخه لويه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نېمت ياد شولو، نو په دغه ټرخ کښې به ئې ورته دعا کوله.

دُولامُلا په ډُرون بړيد کښې ؤوژلے شو. هغۀ سره يؤ عرب هم ؤ. د يؤ څپر لاندې شُپږ مړي ؤموندلے شول. شينټغانو د ټولې نړۍ په تلويزنونو د خپل بريالیتوب زُوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کښې د خپلو دوؤ لونړو، يؤ ځلمي ځُوي اؤ د خپلې نُږور غېږ کښې تي ته پروت نُمسي سره شهيد شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګيتې پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئېل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شُپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مینه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. د غه خو د امن په نوم وینه تویونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سُپینې مانۍ د وُیاند په خُلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وُیاند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وېنا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نیمګړتیا ده. اوس چې دُوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تؤ کړي دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې دُرې دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزیرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښُکارو؟"

"سیاستمداران خو د یؤ بل ترلو پُرانستلو نه نۀ ؤزګاریږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې یؤ د "ښځونک" لیکلو باندې څوک غُوږ نۀ ګُروي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د اېشور انځور راکوز کړم، سمه پُرې ؤګرځم اؤ بیا ئې پوتے پوتے ؤشلؤم اؤ بیا ئې ؤسېزم اؤ بیا ئې هغه ایرې".

(کوشلیا به نور هم ډېر څۀ وئیلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پُرتې زرکې تري خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مۀ وایه! د خُدائے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پیاوړے، نازولے اؤ سُپېځلے دے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کیږي اؤ په خپله دووسی خو بې وسه زورَور ځان ته پرې کولے نۀ شي (هغه لږه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نیمګړتیا ده، چې زمونږ مېرابان یؤ کور سره ځان ترلے وي. مونږ به دې ښار کښې څومره یو اؤ دې ټول ملک کښې به څومره یو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به څومره یو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تُوان خُدائے راکړي دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر یؤ نېنځک دے. زۀ چې مونږ وایم (هغه ؤویني، چې ټولې سترګې هغې ته په یؤ اړې دي اؤ ټول غُوږونه هغې ته څک دي. د زرکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم یادؤم، ښځې هم یادؤم اؤ مونږ هم یادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه یؤ نېنځک پټ دے، څنګه چې په هر زور اؤ ځُوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه یؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قبصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کُلابوځے غواړي. دغسې سړے وي اؤ کۀ ښځه، هغۀ یا هغې کښې دننه یؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زیږیږي. خُدائے دې ؤبخښي اؤ خُدائے دې ټول مړي ؤبخښي، مېرابان ستاسو یاد شي؟ (هغه یؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځلیږي اؤ د مېرابان د مُړینې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نۀ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دنته نېنځک مړ کړے ؤ، نو مېرابان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ یادوي) هں! روشني. کۀ راني خپله دنته وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بیا څو شېبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه مور به هغه وژلې وه. بیا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دنته یؤ نېنځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مینه وژني.....

کوم چې د وراني د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زُبان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ایرزې پټوي.....

کوم چې خُپلو بې وسیو له د برخې اؤ نصیب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پُرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښُکالو اؤرېدلې کیږي، نور څۀ نۀ. چپیا چې نوره هم اوږده شي، نو سمیتا د زرکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خُوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خُلۀ نۀ پُرانیزي. زرکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وُروستې رده کېږدي،

"لاړي کوڅې اؤ منډې پُرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي بُریدونه، یؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړیږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغې باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نزدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې سترګو کښې نۀ غړيږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړکي په تؤدو سينو کښې ځانونه يخوي. د دواړو په مړکو اولس ژوبل کيږي اؤ اولس وژل کيږي. وړ اؤ پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مړي.

خُدا ے ته پړ مۀ وايئ!

خپل دننه نېنځک ژلتوئ!

د هغۀ مخ ژوينئ!

د هغۀ زړۀ ژګورئ!

د هغۀ پېژند ګلو ورکړئ!

د هغۀ ځاے ورکړئ!

د هغۀ برخه ورکړئ!

کۀ وژنئ، نو هغه بؤ ژوژنئ،چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مينه ټُروړلې ده.....

کۀ مړه کوئ، نو هغه وېره مړه کړئ، چې ستاسو د هيلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....

کۀ پښې ږدئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې کُرکې له ځاے ورکړے دے.....

(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې سترګو نه رانۀ، سُپين اؤ سُپېځلي ځاځکي ټوئيږي. ټول ښځونک يوه شېبه زرکې ته اؤ بيا يؤ بل ته سترګې ژغلوي)

وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مينه ټُروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلې نه هڅه شوکول غواړي.....
ما په انا د کُرکې وینزه کوي، خو زهٔ نهٔ وېرېږم، ځکه چې زهٔ مینه د کُرکې نه بریالی ګنم.....
زهٔ هیله د اندېښنې نه زورَوره ګنم.....
زهٔ به مُرم، خو ویاړېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولی ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولی کښې چې به نُیازبینې پرښتې زما سا وړي اؤ حوري اؤ غلمان به جنجیان وي.
زهٔ خُدائے ته یؤ رنګ کښې هم سُپکې نهٔ وېم.....
زهٔ نهٔ وېرېږم.....
زهٔ نهٔ وېرېږم....."
د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلګیو وي اؤ د هغوي سمیتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهیږي، خو هغه ژاړي نهٔ. داسې ؤبرینبي، لکه د مېرابان سا چې یؤ ځل بیا سمیتا کښې ؤغونځیږي،
"خُدائے هر چا د پاره خوږ، مینې نه ډک، نُیازبین، نازولے اؤ پالونکے دے.....
هغهٔ وېرې له شُتون ورکړے نهٔ دے.....
نه زرکې! تهٔ به نهٔ وېرېږې!
څوک به هم نهٔ وېرېږئ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګوابنیږي، زهٔ د هغې بلا انګۍ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګډېر ؤ. په یوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړیوالو ټخښته کښې دۀ قبائیلي سیمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خوځښت وده ؤموندله. په سویلي سیمو کښې پخوا نه کرونده شوې سپرغۍ د یوې چاؤدنې سره رادوځارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څۀ سپرغۍ د اسلام اباد په شنه قبا لکه د پېغور د تورکي پرېوتلې اؤ تاریخ به دغه تورکي په ډېرو وینځلو هم ټمانځې نۀ کړے شي. په پوله د وړانکارو خوځښت نړیوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتیزو قبائیلي سیمو د ډړون الوتکو د بړیدونو لاره سمه کړې اؤ وړانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بړیدونو کولو کښې د وینې تویولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په یؤ پاکستان کښې دړې واکمنۍ دي. یوه د ګډلاني، یوه د کیاني اؤ یوه د چودهري. هر یؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانیسم. د پرش دوه د پرش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غړ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پیرنګي خپلو ته خپل غوږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډېورنډ د کرښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سپینولو د پاره هېڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شپېلي کښې دي اؤ د باتۍ په بوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دویشت دیریشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خړې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکے يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو ببل شټون اؤ ببلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو ټوان اؤ واک هم نۀ لري.

د خدائے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خړې اوبۀ رښې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلي دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اند ښښنې اؤ خواشيني اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځپله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پرې مۀ خوره! ژبه ژوخوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وښا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپېچک سر ترلے دے اؤ د ناستې ټوان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتې په دې رنځ پرته لیدلې نۀ شي. هغه نۀ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نۀ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغۀ لاس کښې نۀ دي. دغه کور کښې داسې نیمګړتیا نشته، چې څوک به پرې ګوته کیږدي. ششش

"ځیرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤریدلو سره په بې سا مابتې کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچې کښې دے (نکوره نور هم څۀ وئیل غواړي، خو لږه غلې شوه. هغه مابتې ته نۀ ګوري اؤ مابتې اوس د هغې نه سترګې نۀ ؤباسي) بابا د پرځندکاکا په وښا اؤ د ځیرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤګنډل، لکه چې د هغې د سر نه یؤ دروند پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د مابتې د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتې کټ کښې نښغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نښغې ناستې مابتې ته اډانه شوې ده. څوک څۀ هم نۀ وائي. د ژوند نهویشت کلونه مابتې د دغه وړک زیري لاړه څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څنګو کښې د عزت خان د ږیرې نه ګڼ سپین وښتۀ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګیله نۀ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ وړو له ډېر وخت نۀ ورکوي. هغه د هغې په خوې پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبیانې مابتې لټون ته زړۀ ښۀ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه چې به هغۀ په درینجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته لیدله. هغه د عزت خان ږیره لږه ټوکېدلې وه او هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې او د ملېشې اغوستن اغوستي وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبیانه ځارله. یۀ ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نیولې وې او هغه دغلته ناست نۀ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکیانې لاټدې کټ کښې پروت ؤ او د هغۀ دوکبیانه هغۀ ته په سینه پرته وه او خپل اومه اننګې ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئیلي وو،

"زما غږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مینه ماتیږي. په سا څۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځاموړې ابۍ ریښتونې کړه او د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ژمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره او مخ کښې خپله قمرو بیا ژلیدله.

نکوره تلې وه او ښکلې ډېر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو او پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځیرک خان درک برخېره کړو.

"د نیمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځیرک خان ځاے پېژني، خو ځیرک خان نۀ پېژني".

لکه نیمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په درېمه میاشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ځله هغۀ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره څرګنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې نۀ وه.

"سبا ولې؟ نمر لاپه سر ولاړ دے. چې څومره زر ژرسۍ، دومره زر به زما ځیرک خان راولۍ".

میرلوس د مور خبره غورځولې نۀ شي. هغۀ پلار ته ژکتل اؤ هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغیژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ژغنډلې. هغه غواړي، چې د ځیرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې ژکړي.

"هغۀ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقبدلو سترګو کمیلې ته ژوې اؤ بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ژپېژني؟"

د ځیرک د راتلو زیري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخلیځاے د برګې نه ځوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهیږي. زیاتره برېښنا نۀ وي، هغې اوس د پخلیځاے نه درېسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا مور وي.

د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تؤدولو د پاره د سیلۍ څپو ته ناست وو اؤ اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لارښودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کیږي. د بمونو چؤدنې اؤ ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو تاکنو د پاره هر چا ځان له لويه څوکۍ خوښه کړې ده او په دغه څوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو څوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي او واړۀ نېنځکان به ئې بادارګوتې شي. او اولس..... هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه او خوئينده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن او لوبغاړي دغه چقوړو او خوئېندو باندې د تللو چل او توان لري. د افغانستان په خاوره د امريکا او شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاوره څومره د ورانۍ، فساد او وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،او د کومې نخښتې غږ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د څمڅونو نه لاړو او بازارونو ته راووتله.

د مرګ څېره کۀ هر څومره کرکژنه او بوږنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نۀ ږدي. د ښار زوږ غلے شوے نۀ ؤ. اوس تامیان هم راغلي دي. چرته چې وادۀ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره تامیان هم وي. ځنې ځایونو کښې خو تامیانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتۀ د فلمیانو غوندې ؤتراشي، څټوکي ځوړند کړي، واړۀ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي او پردیو ښادیانو کښې نخیږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه او ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځۀنې او هر ګوټ پېر د شهید د مزار ډول خپل کړے دے. ببرغونه او توغونه د سیلۍ سره رپیږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړیو یۀ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې بوخت دے.

چغمټ د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمټ پلار څلوېښت کلونه دغه ژوند کړے وو. اؤ بیا یوه ورځ پخپله هم د خُدا ے د کور په درشل ژوبشتلے شو.

چغمټ د خپل پلار وینه د هغه چا په لاسونو هم وینې، چا چې د دۀ د پلار د وېنا تر مخه د دۀ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم وینې، چا چې د چغمټ پلار د دوي د خور وژونکے ګڼلو. بیا هم چغمټ لاپرېکړه کړې نۀ ده، چې د خپل پلار د وینې د پاره د کوم رنګ وینه توي کړي.

"ځیرک خان دلته اوسېږي؟"

د ور په ډبولو د ببرته کېدلو نه وروستو د سماره په لیدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.

"دلته خو به دغه نوم څوک نۀ اوسیږي".

"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"

هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانۀ دننه بوتلل. انګې کښې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،

"څوک غواړې اؤ څۀ دي؟"

"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنیوله) د ځیرک خان ترۀ دے اؤ دا (میرلوس ته ګوته ؤنیسي)، ځیرک خان د دۀ ماما دے".

"دلته څوک ځیرک خان نۀ اوسیږي".

"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغۀ نوم (هغه خبره کښې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځاے نه نېغه پاڅي. هغه دوي ته ژګوري اؤ سترګې ئې په اوښکو ژغلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې مابتې يادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې مابتې اؤ کميله ياد وو اؤ چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.

نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس ټيټې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.

"زرکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره ژباسي، ګڼې پخپله خو هغه د دې څلورو د ېوالونو څخه وتل نۀ غواړي".

"هغوي به کله راستنيږي؟" (ميرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه دغلته نه زر وتل غواړي اؤ کۀ د خپل ټولو نه زيات ياد شوي ماما ليدلو ته لېواله دے)

"چې کله د مېرابان زړۀ ؤمنل".

"مونږ کۀ ورپسې ؤځو، نو څنګه به ئې ؤپېژنو؟"

"زۀ به درسره لاړه شم"

(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بيا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)

"دا خو به نوره غوره شي".

هېلن مخکښې شوه اؤ نېمشور، پانوس اؤ ميرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل اؤ هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نيولې کېدله.....

"زرکه اوس پورې د مابتې اؤ کميلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ژلیدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوي ولې غاړه ایښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو ببلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لارویِ سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره ترون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کښې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غږونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غږونه.

ناڅاپه یؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور ټول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګې خوارۀ شول اؤ دغه لوګې پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوې. د ګړځ د غږ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څېریکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غږونه واؤرېدلي شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوږې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګوڼه راخستې وه. دغلته نتداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ میرلوس اوږه په اوږه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرې اؤ ژبه ؤنغښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېرابان مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زرکې مخ ټول سوزېدلے ؤ. زرکه د هغې د ښځونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځیرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کري رېبي، چې ایا هغه لکه د پرځند کاکا په نېمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابې پېټمے په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پیرنګې ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ یاد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته یاد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لویګانې شوه، نو جینې. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جینې کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا ثابتونو، شُنه چیرې کښې په سپین تار ټرلو تعویزونو، زیارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکیمانو پوښیو اؤ د ډانکټرو ښونو اؤ دوایانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ سانديې نۀ غلې کیږي.....

یؤ غږ بل غږ خُوري.....

زېرے د سلګې ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....

پانې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدریږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکریزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتې خپل پرونے ځان پسې راکاږي، میرلوس لاس نه نیولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. اديرې نه لرې تلو باندې هغه ژدريږي اؤ خپله مُلا باندې لاس ايښے د ځيرک خان قبر ته ژګوري (ميرلوس ورسره ژدريږي، خو مخ را ؤ نۀ ګرځوي).

هغه په قبر د بلې کړې شوې ډيوې تته تته رڼا ويني.

د خاؤرو لاندې مابتۍ ته نۀ ښکاري، چې د هغې ځيرک خان پروت دے اؤ کۀ د نورو ګڼو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.

د ځيرک خان جنازه کښې ډېر اولس ؤ.....

د هغۀ خپلو اؤ پردو ډېر ژړلي وو.....

خو د هغۀ مور اؤ پلار هغه ډولۍ ته لاړه کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نيازبيني پرښتې د هغۀ سا وړي اؤ حوري اؤ غلمان به جنجيان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخلیخا ے کور/د هره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګی.
مُنا کور/د هره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر
کارډه د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه یۀ څپق نه لرې پلنې وي اۀ یوې ګوتې نه لرې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. یوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختیو سره کلکه کړې شوې وي اۀ یوه وړه تخته د پورته اړخ نه یۀ نیم/دوه لوښتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختیو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُورې شوې وي اۀ پنځمه وړه تخته دغه سُورې کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغابښ بڼلو د پاره پکارولے کیږي
نڅول د نڅا (ګډا) فعل
وړانګه پلوشه/ کرن
توندي تادي/زر زر
خپسه کښېناستل په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان وینې، چې منډه وهي اۀ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے
اوکړ بې ځایه شول وارخطا کېدل
تېر غلطي
انځور تصویر
ورښے هغه څلورګوټیز څپوټکے چې کوچیني پکښې د سیزنۍ سره تړلے شي
شنشنے (دا شنشنے دے، خو د کوچنیو په ژبه لیکلے شوے دے) داسې یۀ د لوبو کولو توکے چې غوندې منډ لوښې کښې دوه درې ګیټې/ کانې بند شوي وي اۀ په خوځولو د "شنْ شنْ" غږ کوي
میرګاتې یۀ ډول د وړو جینکو لوبه ده، چې څلورو ګیټکو/کانو اۀ یۀ ټوپ وهونکي پنډوس سره کیږي. د دې لوبې خپلې پۀړۍ وي، چې هغې کښې ایکي، دوکي، ایشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبیانه نوي/پېغلوتې اسپه
بمبته کول د چا سپکاوے کول
ټوکے ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ رښت
لاسپیلے دستانې
چاریګی ګانې کښې د ګوړې پُور په شګلنبدو راغوندولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنے ګانې کښې په کړي کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخی دا د الوچو یؤ نوغے دے
کورمه د یؤ سړي ښځه اؤ وارۂ
کښت پتے
ځیرک پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوټراپنه خوارینګړی ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته پرے / رسی
پلورنه د یؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه اوچت ځاے
پېلام نخښه / علامت
سپارښتنه څۂ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه فېصله
سُړه بیزه دا هم د یوې سُړې بیزې/چېلی قبصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتی CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY
د کوچنیوالي د وختونو یوه قبصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي
ملازه د چا ناز وړل
سېکل سائیکل
وګړے انسان / فرد
مېرمن ښځه / کورودانه / تورسړې
ټون رشته / ربط / خپلوي
ټولنه معاشره
زوږ شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړی ځلور سپره/ پنځۂ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېرزو	په چا سود کول
سُتنوسُتر	داسې ملاسته چې څوک نېغ پراتۀ وي
نا ېګنې	دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول	نسل
اړم	بوخت / مشغول
چیرې	کېږې / ربښت
اوبۀ ډب شوې	اوبۀ یۀ ژور ځاے کښې راغوندېدل
څانښتې مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لاری.
کلی ورکول	وارۀ خپلو کښې دوښې وائي اۀ چې یۀ له نۀ ورځي، نو هغه بل نه د دوښې ځواب اخستلو د پاره کلی ۀغواړي اۀ هغه ورته بیا وائي، چې پلانکی کلی خُوره! پلانکی کلی واخله!
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا یوه عقیده وه، چې کۀ بارانونه به نۀ ۀدرېدل، نو د اور یۀ لرګے به واخستے شو اۀ انګۍ کښې د اوبو وړوکې غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودے شو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اۀ دا باور به ورسره تړلے شوے ۀ، چې ژړې به ۀدرېږي
پېنځه ځیرې کول	لکه څنګه چې به پېنځه پاڅترېدل د مېلمه د راتګ پېلام ۀ، دغسې به چې کله ژړې اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ۀشلوې/ځیرې کړې اۀ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ۀ (کله کله به ئې کار هم ۀکړو)
دړې دړې! د وریځ...	دا دلته د قېصې د خوند د پاره لیکلې شوې دي. دا ډول هېڅ باور پکار نۀ دے. مونږ باران ورېدل اۀ ۀدرېدل د ماحولیاتي اۀ موسمي اثراتو نتیجه ګڼو
کاندید	امیدوار / Candidate
نینګاړې	د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اۀ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور واړه به په یۀ لاس کښې ۀ نیولے شول اۀ بیخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کیږي، دا څلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې ژغورځولي شول. کۀ څلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې څلور لوبشتې وئېل، کۀ څلور واړه موړې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نینګانې وئېل، کۀ دوه به پاڅتر شوې اؤ دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئېل اؤ کۀ درې به پاڅتر شوې اؤ یوه سمه، نو دې ته به ئې څپق وئېلو. (پاڅتر= موړه ښکته راتلل). لوبشت، دوه ګوتې اؤ څپق ښکاره دي، خو نینګانې به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته اؤ متې ګوته به ئې ژغځول (څنګه چې لوبشت د پاره قچه ګوته اؤ مسواکه ګوته غځیږي) اؤ هغې سره به ئې د څلورګوتیز لاره وهله. څوک چې به زر ژرسېدلو، هغه به بریالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. ادې ته کړانچه هم وئیلې شي

میرګاټي میرګاټي د جینکو لوبه ده. څلور واړۀ کانې اؤ یۀ توپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کیږي. د دې هم خپل پراوونه وي (ایکي، دوکي، ایشارت.....) یۀ لاس په زمکه داسې اینبودلے کیږي، چې د متې ګوتې سر اؤ د شاغوتی ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي اؤ مسواکه ګوته په شاغوتی ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ویشتلے کیږي اؤ د هغۀ توپ سره د لوبې تر مخه کانې د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننیستلې کیږي. کۀ پنډوس دوہم توپ ژوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ژسوزي

پتپتونې پتپتونې کښې یۀ دواړه سترګو ته څنګل نیولے د دېوال چنې ته یا ژنې ته مخ کړي اؤ نور تړې ببلو ببلو ځایونو کښې پټ شي. پتېدونکي چې کله ژګنې، چې اوس دېوال یا ژنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا ورپسې ورشي. کۀ څوک د وخته ځان دغه ځاے ته ژرسوي، نو هغه بریالے شي اؤ چې کوم ګېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي اؤ بیا هغه غل شي، دېوال یا ژنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپاتی چپاتی داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه اؤ شاغوتی) غبرګې کړې شي اؤ لېچه پرې ژوهلې شي. دغه چپاتی په شمېر ورکولې شي

کونتره کونتره داسې وي، چې خولی/توپی واخستلې شي. هغه لږه اوچته ژویشتلې شي اؤ د دغه خولی لاس ته راتللو پورې د غل سر له څېړه ورکړې شي

ډینګان د غل تلې کښې به کوتوال د خپل لاس څنګل کېښودله، پنځۀ واړه ګوتې به ئې یؤ ځای کړې، اؤ د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د څنګل اؤ مټ منځ کښې ټک ورکړو.

شلغاتي واړۀ دوه ډلې شي. هره یوه ډله د خپل مشر سره ژغې اؤ په دېوالونو اؤ بلیو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئیلې کیږي. یوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه اؤ بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د یؤ بل شلغاتي ژشمېرل اؤ ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بریالی شوه

کوډګی دا خو به وړې وړې خاؤرینې کوډګی. خاؤرو یا خټو نه روغې شوې. واړۀ هلکان به سړي شول اؤ وړې جلکی به ښځې شوې اؤ دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په یؤ ډول د راتلونکي ژوند د کورمې روزنې د پاره عملي ښوونځای ؤ.

د ګوډا ګوډی وادۀ دا لوبه به وړو جینکو کوله. نېنځکه به کلابوڅې ته ودېدله اؤ دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.

لالښنده ستړے اؤ خواشین

د اپیمانو باغ وائي چې څو اپیمیان وو. یؤ اپیمي پکښې ژوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کرو. یؤ اپیمي ژوې، چې هسې نۀ بیا تړې د ګلي کاکا ځوے شلتالان شوکوي. بل ژوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې ځوے به ئې شلتالان شوکوي. درېم راؤدانګل اؤ ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ شُنه شي اؤ شلتالان دې د ګلي خُوے شوکوي. راځئ چې ژ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي خُوے ئې ژوهۀ.

اړنګ دوړنګ دا هم یوه لوبه وه، چې پیر، باچا، وزیر اؤ غل به پکښې مبرلي کېدل. د (اکوبکوسرسیندکو) غوندې د دې هم یؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[اړنګ - دوړنګ - سپارا - اټنګ - انار - بګور - پیر - وزیر - باچا]

بدک ښځونک / هیجړا

مېرابان ګُرو (د یؤ څېر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له یؤ مېرابان ژټاکي. مېرابان د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېرابان سره د خپل مور پلار نه زیاته مینه کوي) د دې مینې یؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه ځنډه ژکړي، خو مېرابان ئې خپل کړي.

ګرځۀنه چوک

سپیناوے وضاحت

ارزښت قیمت / قدر

ایرزړے د وېرېدونکي زړۀ څېښتن

سؤ اؤ سور کښې سؤ کښې: څۀ ګټې ته ډېره ساه رابنکل
سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل

ځاندره بدن

مېرګي مېرګي چې انګرېزي کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، یؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې یؤ رګ ژنځبلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ژدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.

ټون شوے نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے

څرک نخښه / پېلام

ترېدلې وېرېدلې

پېژند شناختي کارډ / Identity Card

ناویاته زړۀ ته ډېر نزدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساپوهنه نفسیات

جیخ جام/د اوبو څښکلو لوښے/ څینګړے

رغوے د لاس تلے

لپړي! دوه دې خړي دا هم یوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسنې پرېکړې ته یوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د یوې ډلې نه یؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د نښې لاس د ګوتو نه یوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوهمې ډلې یؤ ملګرے هم خپلې شا ته نیولي لاس نه یوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکې ډله بریالی شي (نخښې داسې وي: د لاس مټه ګوته نېغه نیولې اؤ نورې ګوتې راغونډ ساتل د ټوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نیول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتی ګوته نېغ نیول د قهنچی پېلام وي) غشي نه قهنچي اؤ قهنچی نه ټوپک تکړه وي اؤ ټوپک نه غشے تکړه وي

څپوټکے د رښت څلور ګوټیزه ټوټه / دسترخوان

چرچقې پرقې / خوشالي څرګندول

بروښه هغه ورځ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولي شي

ګا-ما-پا-دا دا بهیرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولے شوے دے

لے د ساز اهنګ ته وائي

تاپ د دوکړۍ اهنګ

پاړړښ خزان

کلے ورکول دا به دوښه وښلو کښې وئیلي کېدل. چې کله به یؤ دوښه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې ځواب اخستلو د پاره ژوې، چې پلانکے کله واخله/خوره

ویرندک ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونډ جړه / خُپله

تور زړۀ بدنیت

پرځمن چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے

مهاجر خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام ټیټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مُلاټړ کوي.

چیره کېدل د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ببلګې په توګه په سوتلي باندې غښې/خوټه دومره کلک ټړل چې پټې ورله چیرې کړي. دغسې ځانګړې پوښې هم دي، چې هغه په سړي ؤخورلې شي، نو د هغه بیا نۀ لکیږي اؤ نۀ د وړو د زېږولو توان لري.

بُوکه کېدل د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډې په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.

پوهنتون یونیورسټي. (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)

هېواد وطن / خاؤره

اکسلاټر اېکسلریټر (accelerator)

ایاتولا حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې لیکلے شوے)

زیړه ساړي زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي او دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)

کشکړپ ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام

شیوا په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهنارېشوارا" (اَرْدَنَارېشوارا) وئېلے کیږي. د دۀ د خاندرې ښے اړخ د سړي او کین اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي او په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ او نڅا درې اړخونو کښې یو "اپسرا" (ښځه)، یو "ګندروا" (سړے) او یو "کېنار" (منځګړے) دے. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي او دې کښې "پوم پُرکُتري" (سړي)، "سُتري پُرکُتري" (ښځې) او "تیریتیا پُرکُتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولے شوے دے

مشرتابه مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)

برید حمله کول

ډبوسکی. پېړه/ مونږ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکی/ ډبوسکےنوم پکاروو، چې هغه پېړ او پوست وي او بیا په ځانګړې توګه چې غمبورې ئې غټ وي

خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څۀ مالګه یا بل څۀ د زیارت یا داسې بل مخوږیز ځاے نه واخستلے شي/د خوړلو توکے

کنډم نیمګړے / نیمه خوا

په ګډې لۀ د غنمو رېبلو کښې داسې ژوند، چې کۀ کروندګر یا بل یۀ وګړے په پردې کښت کښې لۀ کوي، نو هغۀ د پاره شمېر ژتاکلے شي. په شمېر د زیاتې ګډې بوس او دانې د لۀ کوونکي وي

پچموزه ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل

شونډه شُنه کېدل د ځلمیتوب په پۀړې پښه اېښودل / برېت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنګه	خزانه / تونبه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلے ربنت
عدوالرحمان	دا نوم دې قبصه کښې د دولاڼُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولے شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. یؤ مُلا پورې تړلې نۀ دہ، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه باید ؤشي، کوم چې د یؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړیکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائېل فون
(د ګرځنده) تنې	د ګرځنده (موبائېل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	دري ګوټيز ببرغ
رنځپوهـ	طبیب / ډاکټر / روغتیاپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپیر	فرق
سینګلے	جیخ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کردارونو نومونه (وئپندود)

قمرو	QAMRO
ښکلې	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
میرګاتے	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقیس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړښپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متور	MATAWAR
ځامورہ ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کمیله	KAMEELA
راپوډۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
څمدوره	SAMDOORA
ځیرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

KHARROO	خړو
PORDALEY	پوردلے
ZEERKO	ځیرکو
PARZAND KAKA	پرځند کاکا
METAREY	مېترے
ABDURRAHMAAN	عبدالرحمان
MOONPAJARA	مونږه
SEDGULEY	سېدګلے
RAAMAANEY	رامانے
EZAT KHAN	عزت خان
SEDAAMEER KAKA	سېدامیر کاکا
GULEESHAAN	ګلیشان
MEERZAADGAI	میرزادګی
DOOLA MOOLA	دولامُلا
JAMAALEY	جمالے
GHARBAASH KAKA	غرباش کاکا
SHEROON	شېرون
BANDAAREY	بندارے
GULBAACHAA KAKA	ګلباچاکاکا
ABDUSSUBHAAN	عبدالسبحان
MEERAAJAN	میراجان
SHEESHARRA	شیشړه
NEEMAKAI	نیمکی
NAKOORA	نکوره
MADOOBAALA	مدهوبالا
MEENAA KUMAARI	مینه کماري
SAMEENA PEERZAADA	ثمینه پیرزاده
SAMEETA PAATEL	سمیتا پاټېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

MERABAAN	مہرابان
MADOSH	مدھوش
METAR KHAN	مہتر خان
BAHRAAM	بھرام
ZARKA	زرکہ
SAMEETA	سمیتا
TAAJO	تاجو
GULPARDAAZ KHAN	گل پرداز خان
GUL PARI	گل پري
MEERLOS	میرلوس
SHEMEEN	شہمین
ROSHNI	روشني
RAANI	راني
SAROOD KHAN	سرود خان
POSJEERSHAA	پوسجہرشا
HONEY	هني
AARA	آرا
KOSHELYA	کوشیلیا
MANEER BABA	منیربابا
POJOON BABA	پوجون بابا
KOSTAAN OSTAAZ	کوستان استاذ
TAAZANOOR BABA	تازہ نور بابا
PAAYODEEN BABA	پایودین بابا
SHAKOOR OSTAAZ	شکور استاذ
SAABIQ SEB	سابق صہب
SEBWALI BABA	سبدولي بابا
SLAAHODEEN KAKA	صلاح الدین کاکا
AZIZ KAKA	عزیز کاکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

HELAN	هېلن
NENAA	نېنا
NEMAT	نېمت
TEKAARAA	تېکارا
PEDAR GUL	پېدرګل
TENTEES JAAN	تېنتیس جان
AYATOLLA	اياتولا
BAAJAWARR KHAN	باجوړ خان
GOLEY	ګولے
PEROSHA	پېروشا
JAAMNOOR	جامنور
ZEBUNNISAA	زېب النساء
NEMSHOR KHAN	نیمشور خان
SAMAARA	**سماره**

(c) ketabton.com: The Digital Library

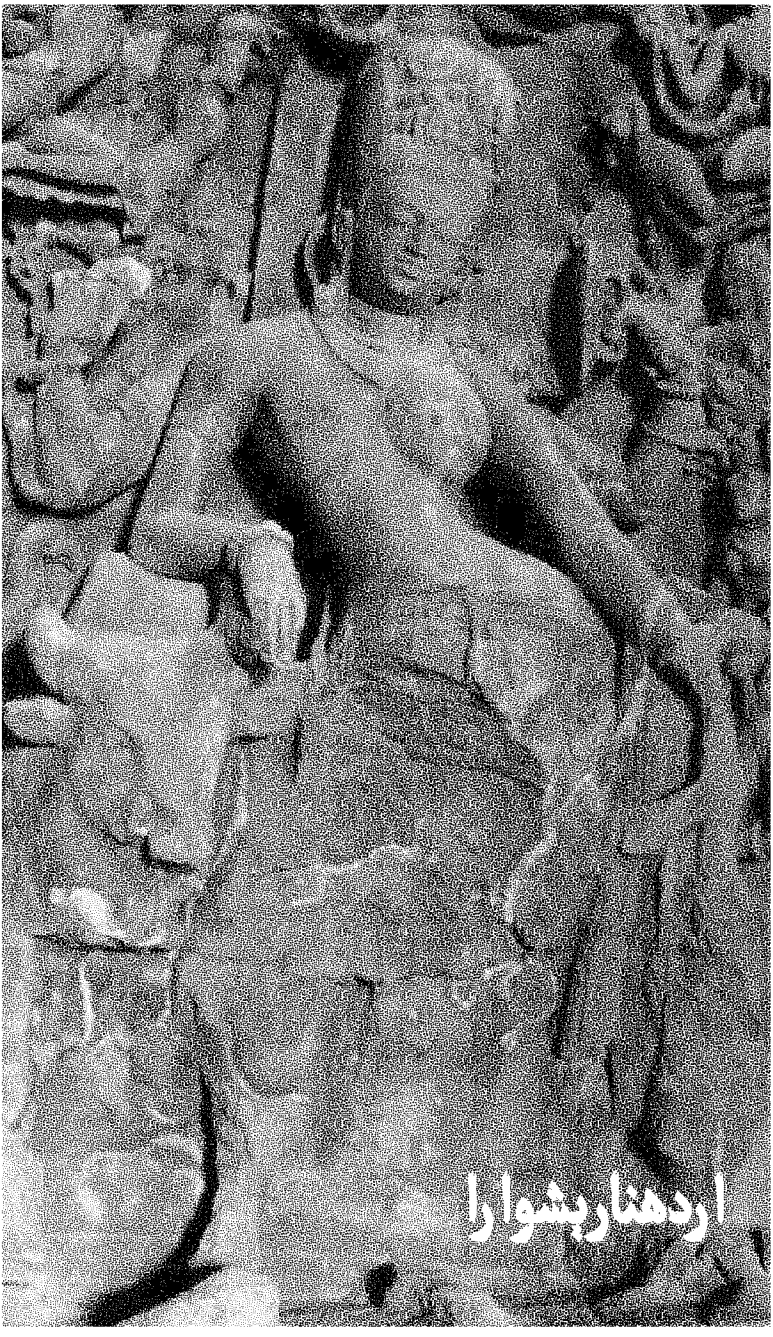

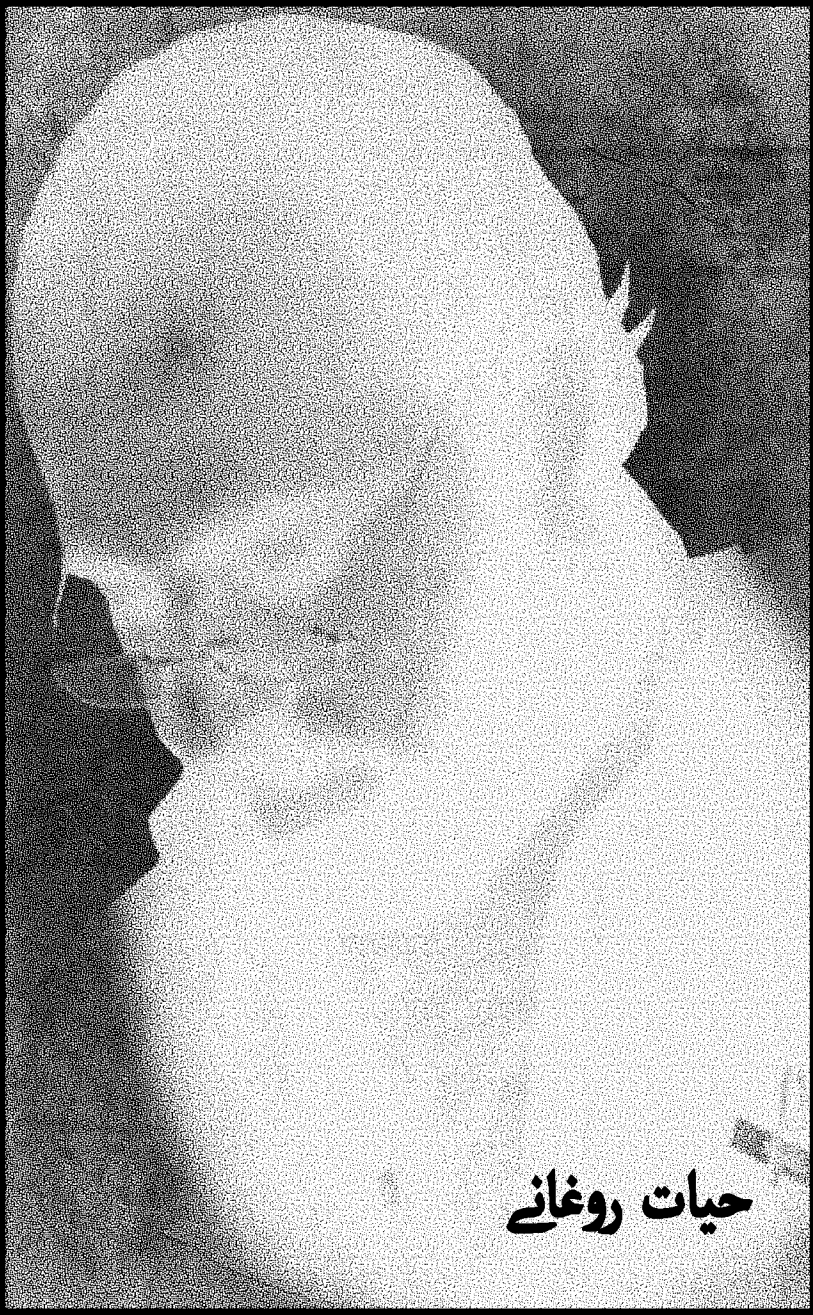

حیات روغانے

(c) ketabton.com: The Digital Library

Mirza Ghulam must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يؤ نېنځك
پټ دی. دغه نېنځك د وېرې نه زېرېږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول
غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي. خو
زهٔ نهٔ وېرېږم.
زهٔ مينه د کرکې نه بريالی کنم.....
زهٔ هيله د اندېښنې نه زوروره کنم.....
زهٔ به مرم. خو ويارېږم به. زما جنازه کښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره کښې
هرکلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولی کښې
چې به نيازبيني پر ښتې زما ساه وړي اؤ
حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library